

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2019 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະລຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 7557 Rambler Road, Suite 1200, Dallas, TX 75231-2388.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY PRESS® Leadership Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: David Hardage
Director, Great Commission Team: Delvin Atchison
Publisher, BAPTISTWAY PRESS®: Scott Stevens

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3, 4, 5
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 1, 2, 3, 4, 5
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 6, 7, 8, 9, 10
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 6, 7, 8, 9, 10
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 11, 12, 13 and Christmas Lesson
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 11, 12, 13 and Christmas Lesson
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM: Joe Haag

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas

ບົດຮຽນທີ 1

ເອົາຊະນະຕໍ່ການທົດລອງ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 4:1-11

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ລູກກາ 4:1-13

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມານຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຜິດໄປ ແລະຕໍ່ຄົນຜູ້ທີ່ເຮົາເປັນພະຍານຕໍ່.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕໍ່ຕ້ານຄວາມບາບໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຮຽນຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ມີການທົດລອງເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດ ເພື່ອພວກເຮົາຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ເຂັ້ມແຂງ.

ຄຳນຳ

ການທົດລອງໄດ້ເກີດຂຶ້ນເປັນພາກສ່ວນຂອງຊີວິດ. ແຕ່ເຫັນວ່າມານມັນໄດ້ໃຊ້ສິ່ງນີ້ຫລອກພວກເຮົາເພື່ອມັນຈະລັກ, ຈະຂ້າ, ແລະທຳລາຍ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາອາວຸດແລະປະທານກຳລັງໃຫ້ເພື່ອພວກເຮົາຈະເອົາຊັຍຊະນະໄດ້.

ຄຳເວົ້າວ່າເປັນໄປບໍ່ໄດ້ໃນເຮືອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຊັ່ນ; ທ່ານຮູ້ຈັກບໍ່ວ່າມັນເປັນບໍ່ໄດ້ທີ່ທ່ານຈະ...

- ສາມາດເອົາລິ້ນເລັ່ງດັງ ຫລືເລັ່ງຄາງໄດ້?
- ເອົາກຳປັ້ນໃສ່ປາກທ່ານໄດ້?
- ສາມາດເລັ່ງແຂນສອກໄດ້?
- ສາມາດຈາມໂດຍບໍ່ຕ້ອງຫລັບຕາໄດ້?

ອົງພຣະເຢຊູຮູ້ດີວ່າພວກເຮົາຈະປລາດໃຈເມື່ອໄດ້ເຫັນສິ່ງເປັນໄປບໍ່ເກີດຂຶ້ນ. ແຕ່ຈິ່ງເຂົ້າໃຈໃຫ້ດີວ່າບໍ່ມີອັນໃດເກີນພັດຊາຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຝ່າຍມະນຸດກຳເຫລີອກຳລັງທີ່ຈະເຮັດໄດ້ ແຕ່ຝ່າຍພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໄດ້ທຸກສິ່ງ.” (ມທ 29:26). ໃນເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ສຶກສາເຮື່ອງໝາຍສຳຄັນໃນປຶ້ມມັດທາຍ ທ່ານອາດຈະແປກໃຈວ່າເປັນຫຍັງເຮື່ອງນີ້ຈຶ່ງເລີ້ມຈາກການທົດລອງຂອງອົງພຣະເຢຊູເພາະພຣະອົງໄດ້ເຮັດການອັດສະຈັນໃນປ່າດິນຊາຍແຫ້ບໍ່? ຕອບໄດ້ງ່າຍໆກໍຄືຕ້ອງໃຊ້ໝາຍສຳຄັນອັນໃຫຍ່ເພື່ອຈະເອົາຊະນະມານໄດ້. ມານຫລອກເພື່ອຈະຜູກມັດພວກເຮົາເພື່ອມັນຈະມີໂອກາດລັກ, ຂ້າ, ແລະທຳລາຍ. ມານໃຊ້ກິນອຸບາຍເພື່ອທຳລາຍສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ການທີ່ພຣະເຢຊູຖືກທົດລອງເປັນບົດຮຽນສອນໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຈັກວິທີເອົາຊະນະສັດຕູໄດ້.

1. ທ່າທາຍໃຫ້ກິນ (ມັດທາຍ 4:1-4)

ຫລັງຈາກສວັນໄດ້ສັ່ງເສີນຕອນອົງພຣະເຢຊູຮັບບັບຕິສະມາ (ມທ 3:13-17), ພຣະວິນຍານບໍ່ອິສຸດໄດ້ນຳອົງພຣະເຢຊູໄປຍັງປ່າດິນຊາຍໃນແຂວງຢູດາຍ ທາງທິດຕາເວັນຕົກຂອງແມ່ນ້ຳຢໍດາເນ ແລະທະເລຕາຍ ເພື່ອມານຈະໄດ້ທົດລອງພຣະອົງ (4:1). ເຫັນວ່າເປັນສິ່ງປະຫລາຍ ທີ່ພຣະອົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າແລະຍັງບໍ່ມີເວລາສລອງການບັບຕິສະມາຊ້ຳ.

ອົງພຣະເຢຊູອົດອາຫານເປັນເວລາ 40 ວັນ ຢູ່ໃນປ່າຢ່າງໂດຍດຽວ ເພື່ອພຣະອົງຈະຈັດຕັ້ງການປະກາດເຣື່ອງຣາຊອານາຈັກຟ້າສວັນ. ແນ່ນອນອົງພຣະເຢຊູທົວ (4:2). ໃຫ້ພວກເຮົາວາດພາບເບິ່ງວ່າອົງເຢຊູຈະອົດເມື່ອຍຫລາຍປານໃດເມື່ອບໍ່ໄດ້ກິນເຂົ້າເປັນເວລານານ. ມັດທາຍໄດ້ກ່າວເຖິງການທົດລອງອັນສຳຄັນສາມປະການທີ່ມານໃຊ້ກັບອົງພຣະເຢຊູ. ປຶ້ມມາຣະໂກແລະລູກາໄດ້ກ່າວວ່າມານໄດ້ທົດລອງອົງພຣະເຢຊູຕລອດ 40 ວັນ ມານທົດລອງເວລາທົວເມື່ອຍ ແລະຢູ່ຄົນດຽວ. ມານຊອກທາງທຳລາຍແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູເຊື່ອຟັງແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອມະນຸດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ, ແລະບໍ່ໃຫ້ພຣະອົງເປັນຜູ້ບໍ່ອິສຸດ (2 ກອທ 5:21; 1 ເປໂຕ 2:24; ເຢເຣມີຢາ 23:6).

ມານໄດ້ໃຊ້ສອງວິທີໃນການຫລອກລວງດ້ວຍກ່າວວ່າ, “ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ”(4:3). ໃນພາສາກຣີກຄຳເວົ້າ “ຖ້າ” ໄດ້ໃຊ້ບໍ່ແນ່ນອນ, ຄຳແປທີ່ດີຄວນເປັນ ຈິງແທ້. ມານມັກຢາກໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູມີຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຕົວເອງວ່າເປັນໃຜມາຈາກໃສແທ້, ມານຈຶ່ງແນະນຳວ່າ ຈິງແທ້ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ (ດ້ວຍມີແຜນການລອງ), ມານຈຶ່ງກ່າວວ່າ ແນ່ແລ້ວທ່ານມີສິດທີ່ຈະໃຫ້ຕົນເອງໄດ້ຮັບສິ່ງຕ້ອງການ, ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ເຮັດ.

ມານຈຶ່ງເອົາຄວາມຕ້ອງການຂັ້ນຕົ້ນທີ່ມະນຸດຕ້ອງການມາຫລອກທາງດ້ານຮ່າງກາຍຄື: ຄວາມທົວ ມານຮູ້ຈັກຣິດອຳນາດຂອງອົງພຣະເຢຊູ ຄືມັນບອກໃຫ້ພຣະເຢຊູສັ່ງກ້ອນຫີນໃຫ້ເປັນເຂົ້າຈີ່ ແນວໃດກໍຕາມ, ການອົດອາຫານເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊອບສຳລັບອົງພຣະເຢຊູໃນຕອນນີ້. ແມ່ນແລ້ວອົງພຣະເຢຊູຄວນສັ່ງໃຫ້ກ້ອນຫີນເປັນເຂົ້າຈີ່ອາດເປັນສິ່ງດີເພື່ອຄວາມທົວ ແຕ່ນັ້ນແມ່ນນອກແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ.

ອົງພຣະເຢຊູຕ້ອງເລືອກທາງດີກວ່າຄືຈະເຮັດຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕົນເອງ ຫລືຈະຍອມຟັງພຣະບິດາຄືຍອມເປັນທຸກ. ຊຶ່ງບໍ່ເປັນການງ່າຍທີ່ຈະເຮັດຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າເພາະຕອນນີ້ພຣະເຢຊູທົວຂາດແຮງໃນຖານະເປັນມະນຸດຢ່າງສົມບູນ ແລະເປັນພຣະເຈົ້າຄົບບໍ່ອິບູນ. ພຣະອົງຮູ້ເຖິງຄວາມທົວດີທີ່ສຸດເພາະ ພຣະອົງຢູ່ໃນສະພາບມະນຸດອົດອາຫານ 40 ວັນມາແລ້ວ.

ການທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມອົດທົວນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ພະລັງອຳນາດບັງຄັບຕົນເອງຕາມອົງພຣະວິນຍານນຳພາ (ຄາລາເຕັງ 5:22-23), ໃນທີ່ສຸດພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າ, “ອາຫານຂອງເຮົາຄືເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ແລະເຮັດໃຫ້ງານຂອງພຣະອົງສຳເຣັດ” (ໂຍຮັນ 4:34). ແຕ່ເຫັນວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເລືອກເອົາທາງຍາກຄືເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ເຖິງແມ່ນຈະເປັນທາງທົນທຸກທໍຣະມານເພາະເປັນທາງອັນຖືກຕ້ອງໃນເວລານັ້ນ. (ຟລປ 4:19). ເພື່ອຕໍ່ສູ້ສັດຕູພຣະເຢຊູໄດ້ອ້າງເຖິງພຣະບັນຍັດທິສອງ 8:3: “ມະນຸດຈະບໍ່ລ້ຽງຊີວິດດ້ວຍອາຫານສິ່ງດຽວ ແຕ່ລ້ຽງດ້ວຍພຣະທັມທຸກຂໍ້ທີ່ອອກຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະເຈົ້າ. (ມທ 4:4). ການໃຊ້ເປັນຄຳຕອບຂອງອົງພຣະເຢຊູເປັນຕົວຢ່າງດີຕໍ່ພວກເຮົາໃນເມື່ອປະເຊີນກັບມານຮ້າຍ. ພວກເຮົາຖືກສອນໃຫ້ໃຊ້ພຣະທັມຢູ່ໃນ ເອເຟໂຊ 6:17 “ຈົ່ງຖືພຣະແສງຂອງພຣະວິນຍານ ຄືພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃຫ້ຈີ່ເອົາໄວ້ ເມື່ອປະເຊີນການທົດລອງຈາກມານແລ້ວ ໃຫ້ພວກເຮົາໃຊ້ພຣະທັມເພື່ອເອົາຊະນະມັນ.

2. ທ້າທາຍໃຫ້ໂຕນລົງ (ມັດທາຍ 4:5-7)

ມານໄດ້ມາຫາອົງພຣະເຢຊູອີກ ນຳພາພຣະອົງໄປຍັງບ່ອນສູງຈອມພຣະວິຫານໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ທ້າທາຍອົງໃຫ້ໂຕນລົງໄປ (4:5-6). ມານໄດ້ອ້າງເຖິງ ເພງສັຣເສີນ 91, ບອກໃຫ້ພຣະເຢຊູໂຕນລົງໄປເພື່ອ ຈະສະແດງເຖິງພະລັງແລະອຳນາດທີ່ພຣະອົງມີ, ປົກກະຕິແລ້ວເທວະດາຈະຕ້ອງຮັກສາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງ ພວກເຂົາ (ພສສ. 91:11-12; ມທ 26:53). ມານຢາກໃຫ້ພຣະເຢຊູສະແດງເຖິງອຳນາດ ມັນຈຶ່ງທ້າເຖິງອັນ ຕະລາຍຂອງຮ່າງກາຍ ເພື່ອບອກເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູ ໂດຍການໂຕນລົງເພາະພຣະ ເຈົ້າຮັກແລະປົກປ້ອງຮັກສາຄົນທີ່ຮັກແລະສັດຊື່ຕໍ່ພຣະອົງ.

ອົງພຣະເຢຊູຕອບ, “ຢ່າທົດລອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທ່ານ”(4:7); ພຣະບັນຍັດສອງ 6:16), ພຣະເຢ ຊູຮູ້ວ່າຄຳແນະນຳຂອງມານນັ້ນເປັນສິ່ງໂງ່, ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ຈຳເປັນໃຫ້ພຣະເຈົ້າສະແດງເຖິງຄວາມຮັກທີ່ພຣະ ເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະອົງເລີຍ; ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເຫັນມາແລ້ວຕອນພຣະອົງຮັບບັບຕິສະມາ(ມທ 3:17). ມານ ຢາກໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູສ້າງບັນຫາປອມຂຶ້ນ ຄືສູງໂຕນລົງໄປຈາກບ່ອນສູງເປັນການກະທຳທີ່ເຫັນແກ່ຕົນເອງ ເປັນການບໍ່ສົມຄວນເພື່ອຢາກຮູ້ເຫັນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າອົງພຣະບິດາ ເພື່ອບັງຄັບໃຫ້ພຣະເຈົ້າທຳການ ອັສຈັນລົງມາຊ່ອຍທັນທີ.

ທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາກໍຍັງຢາກທົດລອງພຣະເຈົ້າໃນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເລືອກເຮັດ ເຊັ່ນກິນເຂົ້າໜົມອີກກ້ອນ ນຶ່ງຄົງບໍ່ເປັນຫຍັງ ທ້າທາຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຕົນເອງມີສຸຂພາບດີ, ເບິ່ງຍິງອື່ນຊາຍອື່ນອີກຄັ້ງນຶ່ງຄົງບໍ່ເປັນຫຍັງ ດອກ. ການທົດລອງບໍ່ແມ່ນຜິດບາບໃນຕົວມັນເອງ, ແຕ່ເມື່ອເຮົາຍອມແພ້ນັ້ນເປັນຄວາມບາບ (ຢກບ 1:13-15). ຕົ້ນຕໍທີ່ມານທົດລອງພວກເຮົາກໍເພື່ອຢາກໃຫ້ພວກເຮົາສົງສັຍສິ່ງດີທີ່ພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ພວກເຮົາ ແລະຢາກ ໃຫ້ພວກເຮົາອອກນອກທາງຂອງພຣະເຈົ້າແລະເຮັດຕາມໃຈຕົນເອງ ເພິ່ງຕົນເອງຄິດວ່າສາມາດເຮັດໄດ້ດີກ ວ່າເພິ່ງພຣະເຈົ້າພຣະຜູ້ສ້າງ.

3. ທ້າທາຍໃຫ້ສະແດງການຖວາຍຕົວ (ມັດທາຍ 4:8-11)

ມານຖືກພ່າຍແພ້ມາແລ້ວສອງເທື່ອ ມານມັນຍັງບໍ່ຍອມງ່າຍໆ ມັນຊອກທາງຫລອກລວງອົງພຣະເຢຊູອີກ ເພື່ອຈະທຳລາຍແຜນການໄຖ່ມະນຸດໃຫ້ພົ້ນຂອງພຣະອົງ. ຕອນນີ້ມານໄດ້ນຳອົງພຣະເຢຊູໄປຍັງບ່ອນສູງທີ່ ສຸດເພື່ອທົດລອງການຖວາຍຕົວຂອງພຣະອົງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ແທ້ຈິງບໍ່ມີພູໃດສູງພໍຈະຂຶ້ນໄປແລ້ວເຫັນທຸກຢ່າງໃນໂລກ, ມີນັກສາສນາຫລາຍຄົນເຂົ້າໃຈວ່າການທົດ ລອງຢ່າງນີ້ອາດເປັນເຫັນນິມິດ. ຄົນໃນສັມຍບູຮານໄດ້ຖວາຍບູຊາບ່ອນທີ່ສູງຕໍ່ພຣະເຈົ້າອົງທຸ່ງແທ້ ຫລື ພຣະອື່ນໆ (1 ກສ 3:2; ພຣະບັດຍັດ 2 12:2), ການເລືອກເອົາບ່ອນສູງນີ້ແມ່ນມານເປັນຜູ້ເລືອກ. ຄຳ ຖາມມີຢູ່ວ່າອົງພຣະເຢຊູຈະຍອມກຶ້ມຂາບມານໃນບ່ອນສູງນີ້ບໍ່?(4:9) ຫລືພຣະອົງຈະຍົກເອົາພຣະບັດຍັດ ທີ່ສູງບໍ່ໃຫ້ມີພຣະອື່ນໆ (ອພຍ 20:3)? ມານມັນຫລອກໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູເຮັດທາງລັດຄືບໍ່ຕ້ອງຍອມເປັນທຸກ ທີ່ໄມ້ກາງແຂນຢ່າງໜ້າອັບອາຍ ໃຫ້ເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງມັນຄືກາຍເປັນຄົນນັບຖືພຣະອື່ນຫລືຫລິ້ນຊູ້.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຕອບຕໍ່ຄຳທ້າທາຍຂອງມານຢ່າງກົງດ້ວຍພະລັງອຳນາດ: “ຖອຍໜີໄປຈາກເຮົາ.” ແລະພຣະອົງສັ່ງມານວ່າ, “ຈົ່ງຂາບໄຫວ້ພຣະອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະປະຕິບັດພຣະອົງແຕ່ຜູ້ດຽວ.” (4:10). ມານຈຶ່ງໜີໄປຈາກພຣະອົງ ແລະມີເທວະດາມາຮັກສາບົວຣະບັດພຣະອົງ (4:11). ການມາຮັກສາອົງພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນຜູງເທວະດາມາເພື່ອໃຫ້ອາຫານກິນ ແຕ່ພວກເຂົາມາເພື່ອບອກເຖິງການເປັນພຣະບຸດເຈົ້າຂອງພຣະອົງຕາກຫາກ ແລະສລອງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບຊັບຊ້ອນຂະນະຕໍ່ມານຮ້າຍໃນປ່າດິນຊາຍນັ້ນ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ທ່ານຈະກ້າຫານໄວ້ວາງໃຈບໍ່? ພຣະບັດຍັດສອງ 6:5 ໄດ້ທ້າພວກເຮົາໃຫ້ຮັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ, ສຸດຈິດ, ແລະສຸດຄວາມຄິດ. ອົງພຣະເຢຊູຮັກພຣະເຈົ້າສຸດໃຈຄືເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະບິດາ ແທນທີ່ຈະເຮັດຕາມໃຈຕົນເອງ; ສຸດຈິດຄືປະຕິເສດຕົນເອງ; ສຸດຄວາມຄິດຄືບໍ່ເຮັດທາງລັດຄືມັກງ່າຍ. ການທົດລອງທັງສາມຢ່າງນີ້ບໍ່ໄດ້ຂໍ້ມູນອັນໃດເພື່ອໃຫ້ຜູງຊົມຮັບເຖິງການເປັນພຣະເມຊີອາຂອງອົງພຣະເຢຊູເລີຍ.

ການທີ່ຈະປະຕິເສດຕົນເອງເວລາຖືກທົດລອງນີ້ເປັນການຍາກ ແລະໂດດດ່ຽວ, ແຕ່ບາງເທື່ອພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອພວກເຮົາຈະເປັນຄົນແຂງແຮງຮັບເອົາພາຣະທີ່ຈະມາຂ້າງໜ້າໄດ້. ເໝືອນກັບນັກກິລາຕ້ອງຝຶດທັດເທື່ອລະນ້ອຍເພື່ອຈະເຮັດສິ່ງໃຫຍ່ໄດ້.

ຄຳຖາມ:

1. ໃຫ້ສົນທະນາກັນເຖິງຄຳເວົ້າໃນພາສາກຣີກ ເປອີຊາໂຊ ແປວ່າທົດລອງຫລືທົດສອບ. ຄຳເວົ້າທົດລອງຄືມີແຜນການເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນນັ້ນເຮັດກົງກັນຂ້າມກັບແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ? ຄຳເວົ້າທົດສອບມີຄວາມໝາຍວ່າຢາກຮູ້ຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າຫລາຍເທົ່າໃດ?
2. ລື້ມຄົນພຣະບັດຍັດສອງ 8:3. ທ່ານເຫັນຄວາມສຳຄັນທີ່ອົງພຣະເຢຊູໃຊ້ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລາປະເຊີນກັບມານ? ເປັນດ້ວຍເຫດໃດ?
3. ໃຫ້ເອົາສິ່ງຕໍ່ໄປນີ້ທຽບກັນກັບສິ່ງທີ່ອົງພຣະເຢຊູຕອບຕໍ່ມານ ມັດທາຍ 4:4 ຕໍ່ ໂຢຮັນ 4:34 ແລະ 6:35. ໃຫ້ບອກເຖິງສິ່ງເປັນໄປກັບຂໍ້ຕ່າງໆນີ້ໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຟັງ.
4. ສຶກສາເຖິງຄວາມນິດຄິດຂອງຊາຕານທ້າອົງພຣະເຢຊູເພື່ອຢາກຮູ້ເຖິງຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງພຣະເຢຊູຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າພຣະອົງຈະຮັກສາ ມັນຈຶ່ງບອກໃຫ້ພຣະເຢຊູໂຕນລົງຈາກບ່ອນສູງຈາກພຣະວິຫານ. ທ່ານເຄີຍເຫັນຄົນທ້າພຣະເຈົ້າໃນເຣື່ອງນີ້ຄືກັນບໍ່?
5. ຂໍໃຫ້ມີຜູ້ສັກແບ່ງປັນປະສົບການເຖິງການທົດລອງໃຫ້ເຮັດບາບ ແຕ່ທ່ານເອົາຊະນະໄດ້ໂດຍໃຊ້ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບຈ

ບົດຮຽນທີ 2

ພຣະເຢຊູບາຍຄົນຂີ້ທູດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 8:1-4

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ລະບຽບພວກເລວີ 13

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໃນຖານະເປັນຮ່າງກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດ ພວກເຮົາຕ້ອງຮັກຄົນທີ່ບໍ່ໜ້າຮັກ ແລະໄປຈັບບາຍຄົນທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດຢາກບາຍ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ວິທີໃດທີ່ຄວາມຜິດບາບໄດ້ເປັນຜົນສະທ້ອນຕໍ່ມະນຸດເຮົາ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຮຽນຮູ້ວ່າຄວາມຜິດບາບ, ເໝືອນກັບຄົນຂີ້ທູດ, ຜູ້ໄດ້ຖືກແຍກອອກຈາກຈາກສັງຄົມຕ້ອງການໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູຊາຣະລ້າງດ້ວຍການຈັບບາຍ.

ຄຳນຳ

ຄົນຂີ້ທູດເຫັນວ່າອົງພຣະເຢຊູພໍພຣະທັຍທີ່ຈະຈັບບາຍຕົນເອງ. ບົດຮຽນວັນນີ້ໄດ້ໃຫ້ຄວາມປຽບທຽບຄວາມບາບກັບພະຍາດຂີ້ທູດ. ພວກເຮົາຄວນນຳເອົາຄົນອື່ນໆຜູ້ເປັນຄົນບາບເຂົ້າໄປຫາອົງພຣະເຢຊູເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບການປົວໃຫ້ດີ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ໄດ້ໃນປີ 1980 ມີຫລາຍຢ່າງດີແລະໜ້າຍ້ານເກີດຂຶ້ນຄື: ຄອມພິວເຕີ ແອບໂປລ IIe, ຮ້ານໃຫ້ຄົນເຊົ່າໜັງ, ນາຊາຖືກສົ່ງໄປອະວະກາດຖືກແຕກເວລາລົງມາ, ປະທານາທິບໍດີຖືກຍິງ, ກຳແພງເມືອງແບ່ງປະເທດເຢັຽຣະມັນຖືກທຳລາຍ. ພະຍາດເອດແຜ່ອອກໂດຍທີ່ບໍ່ມີຢາປົວ ເໝືອນກັບສັດຕະວັດທີ່ນຶ່ງເຖິງເຮືອງພະຍາດຂີ້ທູດ. ພະຍາດທັງສອງຢ່າງນີ້ຄົນຄິດວ່າເປັນຍ້ອນການເຮັດຜິດບາບ ພວກຄົນທີ່ເປັນພະຍາດດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ຖືກແຍກອອກຈາກສັງຄົມ.

ພະຍາດບໍ່ໄດ້ທຳລາຍແຕ່ຮ່າງກາຍເທົ່ານັ້ນ; ແຕ່ມັນຍັງສ້າງກຳແພງກັນ ແຍກຄົນອອກຈາກສັງຄົມໄດ້. ໃນສັດຕະວັດທີ່ນຶ່ງພະຍາດຂີ້ທູດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນເປັນທຸກ ການທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຈັບບາຍແລະປົວພະຍາດໃຫ້ດີນັ້ນເປັນຄວາມຫວັງຂອງທຸກໆຄົນ. ຄວາມບາບກໍເໝືອນກັນ ມັນສາມາດທຳລາຍບໍ່ພຽງແຕ່ຮ່າງກາຍ ມັນຍັງສາມາດກໍ່ກຳແພງແຍກຄົນອອກຈາກສັງຄົມເຮັດໃຫ້ຢູ່ຢ່າງໂດຍດຽວ. ມີແຕ່ອົງພຣະເຢຊູອົງດຽວເທົ່ານັ້ນສາມາດຊາຣະລ້າງຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາໄດ້.

1. ລົງມາຈາກພູ (ມັດທາຍ 8:1)

ມັດທາຍໄດ້ກ່າວເຖິງຂ່າວປະເສີດຂອງອົງພຣະເຢຊູເປັນລຳດັບເລີ້ມຈາກການບັບຕິສະມາແລະການທົດລອງ (ບົດ 3-4), ຊຶ່ງເປັນການເລີ້ມຕົ້ນຮັບໃຊ້ຂອງອົງພຣະເຢຊູ: “ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປທົ່ວແຂວງຄາລີເລ ຊຶ່ງສັ່ງສອນໃນໂຮງທັມເທສນາຂອງພວກເຂົາ ຊຶ່ງປະກາດຂ່າວປະເສີດເຮືອງອາຊານາຈັກໃນທີ່ນັ້ນ ແລະ

ຊົງໂຜດພົບເມືອງທີ່ເຈັບໄຂ້ໄດ້ພຍາດທຸກຢ່າງໃຫ້ດີໝົດ.” (4:23). ຕໍ່ມາມັດທາຍໄດ້ໃຊ້ສາມບົດຕໍ່ໄປ (5-7) ແບ່ງປັນຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູບາງຢ່າງ. ຕໍ່ໄປອີກສອງບົດ (8-9) ໄດ້ກ່າວເຖິງການອັດສະຈັນສືບຢ່າງທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳ.

ສາວິກມັດທາຍຫວັງວ່າຜູ້ອ່ານຈະໄດ້ຍິດເອົາສອງຢ່າງ: 1) ຄຳເວົ້າຂອງອົງພຣະເຢຊູ ແລະການກະທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເມຊີອາ ແລະອາຊອນາຈັກຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, 2) ຄວາມເວົ້າຂອງອົງພຣະເຢຊູ ແລະການກະທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈໃນບົດຮຽນແລະສາມາດເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດໃນການເປັນສາວິກ. ອົງພຣະເຢຊູສະເດັດມາເພື່ອທຸກໆຄົນ ທັງຄົນສົມບູນແລະຄົນເສຍອົງຄະ: ຄົນຍິວຂີ້ຫູດ (8:1-4). ຄົນຕ່າງຊາດ (8:5-13); ໂຣມ 1:16; 3:29-30), ແລະພວກຜູ້ຍິງ ເພາະຄົນໃນສັມຍນັ້ນເຫັນວ່າບໍ່ເປັນຄົນສຳຄັນ (8:14-17). ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ທຳລາຍກຳແພງຄວາມຜິດບາບ, ຊົນຊາດ, ຍິງຊາຍ, ຂ້າທາດຫລືເຈົ້ານາຍ ພຣະອົງຕ້ອນຮັບເອົາຄົນທຸກຊັ້ນວັນນະເຂົ້າໃນອາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພະລັງອຳນາດທີ່ອົງພຣະເຢຊູໃຊ້ໃນການສິດສອນ (7:29) ເຮັດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍສົນໃຈ ແລະເມື່ອພວກຄົນໄດ້ຍິນຄຳສອນຂອງພຣະອົງແລ້ວ ພວກເຂົາຍັງລໍຄອຍເບິ່ງອີກວ່າພຣະອົງຈະເຮັດອັນໃດອີກ. ຄົນສ່ວນຫລາຍທີ່ໄດ້ຍິນຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູແທ້. ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດລົງໄປຈາກພູທີ່ບໍ່ອອກຊື່ວ່າແມ່ນພູໜ່ວຍໃດໃນແຂວງຄາລີເລນີ້ນ ມີຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປ(8:1) ພວກເຂົາອາດເຫັນສິ່ງໜ້າຍ້ານ ຄືເຫັນຄົນເປັນພະຍາດຂີ້ຫູດມາຫາໂດຍການຄູເຂົ້າລົງຕໍ່ພຣະພັກຂອງອົງພຣະເຢຊູ.

2. ຢຽດມືອອກໃສ່ຄົນຂີ້ຫູດ (ມັດທາຍ 8:2-3)

ໃນສັຕະວັດທີ່ນຶ່ງພວກຍິວພາກັນຍ້ານພະຍາດຂີ້ຫູດເພາະມັນນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍ ຖ້າຍັງບໍ່ຕາຍຄົນຂີ້ຫູດຕ້ອງແຍກຕົນເອງອອກໄປຢູ່ໂດດດ່ຽວ. ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພະຍາດຂີ້ຫູດຕິດແປດ ອີງຕາມກົດຂອງພວກເລວີແລ້ວຜູ້ເປັນພະຍາດນີ້ຕ້ອງອອກໄປຢູ່ຫ່າງໄກໝູ່ ເພາະເຫັນວ່າ, “ພະຍາດບໍ່ສະອາດ.” ຄົນພວກນີ້ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າໄປຮ່ວມກັບສັງຄົມແລະການນະມັສການທີ່ພຣະວິຫານ (ລະບຽບພວກເລວີ 13:1-17; 45-46; ຈິດບັນຊີ 5:1-4). ອັນໃດຫລືຜູ້ໃດໄປແຕະຕ້ອງຄົນຂີ້ຫູດຖືວ່າບໍ່ສະອາດ. ພະຍາດທຸກຢ່າງຕ້ອງການປົວໃຫ້ດີ ແຕ່ເຫັນວ່າພະຍາດຂີ້ຫູດຕ້ອງການຊຳຮະລ້າງໃຫ້ສະອາດເພື່ອໃຫ້ກົກເຄົ້າຂອງບັນຫາສິ້ນສຸດລົງ.

ຜູ້ຊາຍທີ່ເຂົ້າມາຫາອົງພຣະເຢຊູເປັນພະຍາດຮ້າຍແຮງ. ຕາມພາສາເຮັບເຮີ ແລະພາສາກຣີກແລ້ວພະຍາດອັນນີ້ໝາຍເຖິງພະຍາດຜິວໜັງ ພະຍາດອັນນີ້ເຮັດໃຫ້ຄົນຍ້ານຫລາຍ. ໃນຕອນນີ້ຄົນມີພະຍາດໄດ້ມາຄູເຂົ້າລົງຕໍ່ພຣະພັກອົງພຣະເຢຊູ ແລະຮ້ອງໄຫ້ໃຫ້ພຣະອົງປົວສະອາດດີ (8:2).

ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ຄົນຂີ້ຫູດນີ້ເຂົ້າໄປຫາອົງພຣະເຢຊູ? ເພາະລາວເຊື່ອໝັ້ນວ່າອົງພຣະເຢຊູສາມາດຊ່ອຍລາວໄດ້ ລາວມີຄວາມເຊື່ອເພາະລາວໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຟັງຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູແຕ່ໂກງ. “ຈົ່ງຂໍແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ຮັບ...ເພາະຜູ້ທີ່ຂໍກໍໄດ້ຮັບ...” (7:7-8)? ຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງດີເດັ່ນໃນເຣື່ອງຄວາມເຊື່ອຕໍ່ທຸກໆຄົນ.

ເມື່ອຄົນຂີ້ທູດຄິດໃຈວ່າວັນນີ້ຕົນເອງຕ້ອງດີພະຍາດ ແລະລາວໄດ້ຍ່າງຕົງໄປຫາອົງພຣະເຢຊູ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຫັນກໍຢ້ານແລະຫລີກຫາງໃຫ້ ມີຫລາຍຄົນແລ່ນໜີອອກໄປ ບໍ່ມີໃຜຢາກເບິ່ງໜ້າລາວອີກ. ຕາມກົດພວກເລວີແລ້ວ ລາວຕ້ອງນຸ່ງເຄື່ອງຂາດ ແລະບໍ່ໃຫ້ມີອັນໃດປົກຫົວໄວ້ ລາວຕ້ອງຍົກມືຂຶ້ນ ແລະຮ້ອງອອກສຽງແຮງໆວ່າ, “ບໍ່ສະອາດ! ບໍ່ສະອາດ!” ເວລາຍ່າງໄປຫາອົງພຣະເຢຊູ (ລະບຽບພວກເລວີ 13:45). ຕອນນັ້ນອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນວ່າ, “ດັ່ງນັ້ນສິ່ງໃດໆທີ່ທ່ານປາຖນາໃຫ້ເຂົາເຮັດແກ່ທ່ານ ທ່ານຈຶ່ງເຮັດກັບເຂົາທຸກປະການເໝືອນກັນ.” (7:22) ແຕ່ເຫັນວ່າເມື່ອຄົນທັງຫລາຍເຫັນຄົນຂີ້ທູດຍ່າງເຂົ້າໄປຫາອົງພຣະເຢຊູ ພວກເຂົາອາດລືມໄປ ເພາະມີບາງຄົນໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າຄົນຂີ້ທູດບໍ່ຄວນມາຮ່ວມກັບຜູ້ຊົນຢ່າງນີ້. ຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ສູງໂດຍເຂົ້າໄປຫາພຣະອາຈານຄືອົງພຣະເຢຊູ ແລະເອີ້ນພຣະເຢຊູວ່າ, “ພຣະອົງເຈົ້າ” ໝາຍເຖິງພຣະອົງມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ລາວບໍ່ອາດເຂົ້າໄປໃກ້ອົງພຣະເຢຊູເພາະຢ້ານເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເປັນຜູ້ບໍ່ສະອາດຕາມກົດຂອງພວກເລວີ.

ການບໍ່ສະອາດບໍ່ເຮັດໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູຢ້ານໃນເມື່ອຄົນອື່ນຖອຍໜີໄປ, ພຣະອົງໄດ້ເດີມືອອກແລະຕອບຄຳຕ້ອງປະສົງຂອງຄົນຂີ້ທູດ ໂດຍເອົາມືໄປບາຍລາວແລະກ່າວວ່າ, “ເຮົາພໍໃຈ ຈຶ່ງດີສະອາດເສັ້ງ” (8:3). ການເຮັດຢ່າງນີ້ໄດ້ສົ່ງຄວາມຕົກໃຈໄປຍັງຜູ້ຊົນກຳລັງຈ້ອງມອງຢູ່ ເພາະຄົນດີສະອາດຈະບໍ່ໄປຈັບບາຍຄົນຂີ້ທູດແນວນີ້ເລີຍ. ອົງພຣະເຢຊູສາມາດປົວຄົນຂີ້ທູດດ້ວຍຄຳເວົ້າ ແຕ່ພຣະອົງເລືອກທາງນີ້ຄືໄປຈັບບາຍຄົນທີ່ຂາດຄວາມຮັກ ຂາດຄົນອື່ນຈັບບາຍລາວມານານແລ້ວ ຄົນຂີ້ທູດດີໃຈຫລາຍເມື່ອໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງພຣະເຢຊູວ່າ, “ເຮົາພໍໃຈ” ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອ ໃນທັນໃດນັ້ນຄົນຂີ້ທູດກໍດີສະອາດ ນີ້ສະແດງເຖິງພະລັງອຳນາດຂອງອົງພຣະເຢຊູຕໍ່ພະຍາດທີ່ຮ້າຍແຮງອັນນີ້. ອົງພຣະເຢຊູອາດຈະກ່າວແລະຈັບຄົນຂີ້ທູດເພາະເຫັນວ່າທັງຮ່າງກາຍແລະຈິດໃຈຄົນນີ້ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາໃໝ່. ອົງພຣະເຢຊູມີພະລັງອຳນາດເໜືອພະຍາດຮ້າຍຕ່າງໆ.

3. ບົດຄຳສອນ (ມັດທາຍ 8:4)

ຜູ້ຊົນອາດເຫັນສິ່ງປະຫລາດໄດ້ເກີດຂຶ້ນເຮືອງຄົນຂີ້ທູດຫາຍດີສະອາດ ແລະອົງພຣະເຢຊູຮູ້ດີວ່າເຮືອງນີ້ຈະແຜ່ອອກໄປຢ່າງໄວ, ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງໄດ້ບອກຄົນຂີ້ທູດນັ້ນບໍ່ໃຫ້ບອກເຮືອງນີ້ກັບຜູ້ໃດໃນການອັດສະຈັນທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຕົວລາວດີສະອາດ (8:4). ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ຢາກສະແດງເຮືອງໝາຍສຳຄັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນນັບຖືເພາະຄົນອື່ນຈະເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍການເມືອງ ເພື່ອໂຄ່ນລົ້ມຈັກກະພັດໂຣມ, ແຕ່ພຣະອົງມີແຜນການຢ່າງອື່ນ.

ພຣະເຢຊູສະເດັດມາເພື່ອເປັນຫລັກຖານເຮັດໃຫ້ພຣະບັດຍັດສຳເຮັດນັ້ນຄືເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ບໍ່ແມ່ນມາທຳລາຍພຣະບັດຍັດ (ມັດທາຍ 5:17), ຕໍ່ມາພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດຕາມຄຳສອນຂອງພວກເລວີຄືບອກໃຫ້ຄົນດີສະອາດດີຈາກພະຍາດຂີ້ທູດໄປຫາພວກມະຫາປະໂຫິດແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ. ເມື່ອປະໂຫິດຍັງຍືນວ່າຄົນຂີ້ທູດຫາຍດີແລ້ວ ລາວກໍຫາຍດີເປັນຄົນປົກກະຕິແລະສາມາດເຂົ້າຮ່ວມກັບສັງຄົມ, ຄອບຄົວ, ແລະຍັງໄປນະມັສການທີ່ພຣະວິຫານໄດ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນການຍັງຍືນຢ່າງນີ້ໄດ້ຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູວ່າເປັນຜູ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ.

ເຫັນວ່າທຸກວັນນີ້ຄວາມຜິດບາບໄດ້ທຳລາຍຈິດໃຈແລະຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາ. ບາບເລີ້ມຈາກສິ່ງນ້ອຍໆ ກາຍເປັນຜົນຮ້າຍແຮງຈົນນຳໄປເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍໄດ້. ພວກເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູຊຳຮະລ້າງໃຫ້ ສະອາດຈາກກິກເຄົ້າຂອງບັນຫາຄວາມຜິດບາບ. (ພສສ 51:7; ໂຣມ 6:2,4, 1 ປຕ 2:24).

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຫລາຍສັດຕະວັດມາແລ້ວມີນັກສາສນາໄດ້ໃຊ້ຄຳປຽບທຽບພະຍາດຂີ້ທູດກັບຄວາມບາບ. ຄົນບາບແລະ ພະຍາດຮ້າຍໂຣຄາບໍ່ມີອຳນາດເໜືອອົງພຣະເຢຊູ ຖ້າພຣະອົງພໍພຣະທັຍແລ້ວສິ່ງນັ້ນກໍຖືກຊຳຮະໃຫ້ສະ ອາດໄດ້ເໝືອນເດີມ(ມທ 26:6; ລກ 17:11-19). ບໍ່ຜູ້ໃດທີ່ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ຢາກຈັບບາຍ ເມື່ອພວກເຮົາເຂົ້າ ໄປຫາພຣະອົງດ້ວຍການຖືມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່ ເພື່ອຂໍຄວາມເມດຕາຊ່ວຍເຫລືອ ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ພວກເຮົາຈະໄດ້ຍິນຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາພໍໃຈ ຈົ່ງດີສະອາດ.”

ຄຳຖາມ:

6. ວາດພາບເບິ່ງວ່າຄົນເປັນພະຍາດຂີ້ທູດໃນສັດຕະວັດທຳອິດວ່າຄົນພວກນີ້ຢູ່ກິນແນວໃດ? ພວກ ເຂົາໄດ້ຖືກແຍກອອກຈາກຄອບຄົວແລະເພື່ອນຜູງໄດ້ແນວໃດ?
7. ຖ້າທ່ານເປັນຊາຍຂີ້ທູດທ່ານຈະມີຄວາມກ້າຫານເຂົ້າໄປຫາອົງພຣະເຢຊູເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງປົວບໍ່?
8. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປົວຄົນຂີ້ທູດນີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ? ດ້ວຍຄຳເວົ້າ ຫລືການຈັບບາຍ? ໃຫ້ສົນທະນາກັນເຖິງ ວິທີພຣະເຢຊູປົວຄົນນີ້.
9. ໃຫ້ສົນທະນາເຖິງຄວາມຄ້າຍຄືກັນແລະຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄວາມບາບແລະພະຍາດຂີ້ທູດ?
10. ອະທິບາຍເຖິງຄົນບໍ່ສະອາດໃນກຸ່ມໝູ່ບ້ານຂອງທ່ານ ແລະໃນຄຣິສຕະຈັກເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຈັບບາຍ ເຂົາເພື່ອອົງພຣະເຢຊູ.

ປຈ

ບົດຮຽນທີ 3

ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດໃຫ້ດີພະຍາດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 8:14-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ລູກາ 4:38-44

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປົວຄົນປ່ວຍເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເອຊາຢາທຳນວາຍເອົາໄວ້.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ທຳການອັດສະຈັນໃນທຸກວັນນີ້ບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຮຽນຮູ້ວ່າອົງພຣະເຢຊູຈະອະພັຍຄວາມຮູ້ສຶກຜິດ, ເອົາຄວາມອ່ອນແອອອກໄປ, ປົວຄວາມເຈັບປວດ, ແລະຊ່ອຍເຫລືອໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມໂສກເສົ້າ.

ຄຳນຳ

ອົງພຣະເຢຊູປົວເພາະພຣະອົງມີຈຸດປະສົງພິເສດ ພຣະອົງມີຄວາມເມດຕາສົງສານຕໍ່ຄົນທີ່ມີຄວາມທຸກລຳບາກ ແລະສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຜູ້ມີຄວາມທຸກຕາມກັນໄປ.

ປະວັດຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າເປັນຂອງທັມມະດາຄື: ເປັນຄົນຜິດບາບ ແລະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະພັຍ, ເປັນຄົນປ່ວຍ ແລະໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວ, ຖືກເຈັບປວດ ແລະໄດ້ຮັບການຄືນດີ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກຄວາມຜິດຫວັງ ແລະກໍໄດ້ພົບກັບການສເລີມສລອງ; ມີຄົນຮັກຕາຍຈາກໄປ ແລະກໍຍັງມີຊີວິດຢູ່ນຳ. ທີ່ສຸດໃນປີ 2017 ໂລກຂອງຂ້າພະເຈົ້າປິ່ນຂວ້າເມື່ອທ່ານໝໍບອກວ່າສາມີຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນໂຣກມະເຮັງ.

- ລາວບໍ່ຢູ່ໃນລັກສະນະຂອງຄົນເປັນໂຣກມະເຮັງເພາະໂຣກຊະນິດນີ້ມັກເກີດຂຶ້ນກັບຜູ້ຊາຍອາຍຸ 20 ຫລື 60 ປີເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ສາມີຂອງຂ້າພະເຈົ້າອາຍຸ 48 ປີ
- ມັນບໍ່ຄວນເປັນໄປໄດ້ເພາະລາວເປັນສິດຍາພິບານໃນຄຣິສຕະຈັກໃຫຍ່.
- ເວລາເຈັບນີ້ກໍຖືກກັບເວລາຕອນທີ່ລາວມີແຜນການຈະໄປຮັບໃຊ້ຢູ່ຕ່າງປະເທດ.

ພະຍາດມະເຮັງບໍ່ເຫັນແກ່ທ້າທາລືເປັນໄປຕາມກົດ. ຊີວິດຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າໃນທ້າເດືອນມີແຕ່ໄປຫາໝໍ ກວດນັ້ນກວດນີ້ເປັນປະຈຳແທນທີ່ຈະຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກ, ແຕ່ສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກເປັນຄົນອ້ອນວອນເພື່ອ, ເອົາອາຫານໄປໃຫ້ກິນ, ເບິ່ງລູກໃຫ້ ແລະອື່ນໆ. ຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໝົດກຳລັງໃຈຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າທາງດ້ານຮ່າງກາຍແລະຈິດໃຈ. ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າກໍເມດຕາສົງສານປົວສາມີຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ດີເປັນປົກກະຕິ.

1. ວາງມືຈັບ (ມັດທາຍ 8:14-15)

ມັດທາຍໄດ້ບັນທຶກຄຳພະຍານໄປຍັງຄົນຍິວໃນສມັຍທຳອິດ ຊຶ່ງບໍ່ເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງຜູ້ຍິງ. ພວກຜູ້ຍິງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຍ່າງເກີນຂອບເຂດ ບາງເທື່ອຍັງຖືວ່າເປັນສິ່ງຂອງຊ້ຳ ຖ້າບໍ່ຟັງຄວາມຜິວຈະຢ່າຮ້າງໃຫ້ກາຍເປັນຄົນສິ້ນເນື້ອປະດາຕົວໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ໄດ້ຍິນຄຳພະຍານຂອງມັດທາຍບໍ່ຄິດເລີຍວ່າພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນພຣະອາຈານທີ່ເປັນຄົນຍິວຈະເປັນຫ່ວງເປັນໃຍຕໍ່ຜູ້ຍິງປ່ວຍຢ່າງນັ້ນ.

ການປົວຂອງພຣະເຢຊູໃນຕອນນີ້ເປັນການອັດສະຈັນທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳເວລາພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນປະກາດທີ່ກາເປນາອູມຊຶ່ງເປັນສູນກາງໃນແຂວງຄາລີເລ. ຄົນໃນສມັຍນັ້ນເປັນທຳນຽມຄືຢູ່ຮ່ວມກັນຫລາຍໆ ຄົນ, ເປໂຕໄດ້ແຕ່ງງານກ່ອນຈະກາຍເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູ (ເບິ່ງ 1 ກອທ 9:5). ອາດເປັນໄປໄດ້ທີ່ອົງພຣະເຢຊູອາສັຍຢູ່ກັບຄອບຄົວເປໂຕເວລາຂຶ້ນໄປກາເປນາອູມທຳອິດ ເພາະພຣະອົງຕ້ອງການຄົນອື່ນຊ່ອຍ (8:20), ພຣະອົງຍັງຖືວ່າແມ່ເຖົ້າຂອງເປໂຕເປັນເພື່ອນ, ເປັນບ້າ, ຫລືແມ່ຮັກໄດ້. ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກແມ່ເຖົ້າຂອງເປໂຕວ່າເປັນໃຜແທ້, ແຕ່ຮູ້ວ່ານາງເປັນພະຍາດແລະເຈັບໜັກ. ລູກໄດ້ບອກວ່ານາງເປັນໄຂ້ແຮງ 4:38-39. ນາງນອນຢູ່ເທິງຕຽງ (8:4) ບໍ່ມີຢາອັນໃດປົວໄດ້ລໍຖ້າແຕ່ຕາຍ.

ອົງພຣະເຢຊູເຫັນນາງນອນຢູ່ພຣະອົງກໍເຮັດກົງກັນຂ້າມກັບທຳນຽມຂອງພວກເລວີເໝືອນກັບເວລາພຣະອົງປົວຄົນຂີ້ທູດ (8:1-4). “ພຣະອົງຊົງບາຍຄົນໄຂ້ຊຶ່ງທຳນຽມຂອງຍິວທ້າມ.” ພຣະເຢຊູໄດ້ບາຍມືນາງແລະ “ຄວາມໄຂ້ກໍຫາຍ” (8:15). ໃນສມັຍທຳອິດຂາດການເຂົ້າໃຈເຖິງພະຍາດຮ້າຍຕ່າງໆທີ່ຕິດແປດໄດ້ໄວເວລາອົງພຣະເຢຊູຈັບບາຍແລ້ວຄວາມໄຂ້ກໍຫາຍເປັນໝາຍສຳຄັນວ່າພຣະເຈົ້າກຳລັງເຮັດວຽກ. ບໍ່ພຽງແຕ່ແມ່ເຖົ້າດີຈາກເປັນໄຂ້ ນາງຍັງລຸກຂຶ້ນໄປແຕ່ງກິນໃຫ້ພຣະເຢຊູສເວີຍອີກ. ຕາມປົກກະຕິ ຖ້ານາງເປັນພະຍາດໄຂ້ຍຸງມັນຕ້ອງໃຊ້ເວລາສອງອາທິດເຖິງເດືອນຈຶ່ງຫາຍ. ການປົວນາງໃຫ້ດີນັ້ນເປັນການປົວທັນທີຢ່າງເຫັນກັບຕາ. ການທີ່ນາງລຸກຂຶ້ນໄປແຕ່ງອາຫານໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູສເວີຍນີ້ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ຍິງແລະຮູ້ພຣະຄຸນທີ່ພຣະເຢຊູປົວ, ແຕ່ເປັນການບອກວ່ານາງໄດ້ຫາຍດີແທ້ຈາກພະຍາດຮ້າຍນັ້ນ.

2. ຂ່າວແຕ່ອອກໄປ (ມັດທາຍ 8:16)

ຕອນແລງຫລັງຈາກຕາເວັນຕົກ ຜູງຊົນບໍ່ສາມາດນຳຄົນເຈັບໄປຫາພຣະເຢຊູ ບໍ່ເຮັດຜິດກົດວັນຊາບາໂຕ (ມລກ 1:21, 29; ລກ 4:31, 38), ຄົນໄປລໍທີ່ປະຕູເຮືອນຂອງແມ່ເຖົ້າເປໂຕເພື່ອຢາກໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູປົວ. ມັດທາຍໄດ້ບອກເຖິງຄົນສອງປະເພດທີ່ເຂົ້າມາຫາອົງພຣະເຢຊູ: ຄົນຜີເຂົ້າແລະຄົນປ່ວຍ. ເຮືອງຄົນຜີເຂົ້າອາດບໍ່ແມ່ນເຮືອງນິຍົມແຕ່ມັນເປັນເຮືອງຈິງ (ອຟຊ 6:12). ໃນພຣະຄັມພິໃໝ່ມີເຮືອງຜີເຂົ້າເຈັດເທື່ອ ແລະຄຣິສຕຽນຕ້ອງຍອມຮັບຮູ້ວ່າມານມີອຳນາດ. ແຕ່ເຫັນວ່າອົງພຣະເຢຊູມີອຳນາດເໜືອມານ ເວລາພຣະອົງພຽງບອກໃຫ້ມັນໜີ ມານກໍອອກໜີໄປ ພ້ອມທັງເຮັດບ່ອນທີ່ມານເຄີຍຢູ່ໃຫ້ບໍລິສຸດອີກ. ອົງຕາມມາຣະໂກ 16:17 ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ມອບອຳນາດຢ່າງນີ້ໃຫ້ແກ່ພວກສາວິກເຮັດໄດ້ໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູ (ມທ 10:1,8, ມລກ 9:38-40; 1 ປຕ 5:9).

ມັດທາຍໄດ້ເປັນພະຍານວ່າທຸກຄົນທີ່ມາຫາອົງພຣະເຢຊູກໍດີຈາກພະຍາດຮ້າຍຕ່າງໆ. ໃນຕອນນີ້ພຣະເຢຊູປົວທຸກໆຄົນ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃນໂຢຮັນ 5 ຕອນນັ້ນຄົນພິການຈາກພະຍາດຕ່າງໆມາລໍທີ່ສະນ້ຳ ເບັດຊາດາຍ. ເຫັນວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຜ່ານຜູງຊົນໄປແລະພຣະອົງປົວພຽງຄົນດຽວ. ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກເຫດຜົນທີ່

ພຣະອົງເຮັດຢ່າງນີ້. ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຜູ້ບັນທຶກໄດ້ຈົດໄວ້ກັບສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນເກັບຕາ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງ; ບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຮັດທຸກໆເທື່ອເມື່ອພົບກັບຄົນປ່ວຍ.

ເປັນຫຍັງການປົວຄົນດຽວຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນ? ເພາະວ່າເວລາພວກເຮົາເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ ພຣະອົງຊ່ວຍ ແລະພວກເຮົາອາດມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າພຣະອົງບໍ່ຕອບສນອງ ຫລືປະຕິເສດ ພວກເຮົາກໍກາຍ ເປັນຄົນຂົມຂຶ້ນ, ໃຈຮ້າຍ, ແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາກາຍເປັນຄົນສົງສັຍຄວາມດີຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາມີຄຳຖາມແລະແປກໃຈທີ່ພຣະອົງບໍ່ຕອບສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການ.

ພຣະເຈົ້າເປັນອົງປົກຄອງ ພຣະອົງຮູ້ດີວ່າວິທີໃດແລະຍາມໃດພຣະອົງຈະຕອບຄຳອະທິຖານຂອງພວກ ເຮົາ. ການທີ່ພວກເຮົາຈະລໍຖ້າເອົາຄຳຕອບຂອງພຣະເຈົ້າເປັນການຍາກເພາະພວກເຮົາເປັນມະນຸດຜູ້ມັກ ງ່າຍ ມັກເປັນຄົນບັງຄັບບັນຊາຕົນເອງແລະສິ່ງອື່ນໆ ການຍອມຕໍ່ນ້ຳພຣະທັຍເພື່ອຈະເຫັນພຣະຮັສມີຂອງ ພຣະເຈົ້ານັ້ນກໍຍາກ (ໂຢຮັນ 11:4). ການທີ່ຮັບວ່າພຣະເຈົ້າເປັນອົງຮູ້ເຫັນສັບທຸກສິ່ງດີ ແຕ່ທີ່ຈະຍອມລໍຖ້າ ຄຳຕອບໃຫ້ພຣະອົງນຳຂອງດີມາໃຫ້ຕາມວັນເວລາຂອງພຣະອົງກໍເປັນການຍາກຫລາຍ. ພຣະເຈົ້າຮູ້ເຫັນ ແຈ້ງແລະດີກວ່າພວກເຮົາສເມີ ພວກເຮົາຄວນໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງເພາະພຣະອົງເຫັນ ແລະຮູ້ຂ້າງໜ້າດີ ກວ່າພວກເຮົາ.

ມີຄຳຖາມຫລາຍຢ່າງທີ່ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຕອບ ຖ້າພວກເຮົາຈະບັງຄັບໃຫ້ພຣະເຈົ້າຕອບຢ່າງນັ້ນພວກ ເຮົາກໍຂາດຄວາມເຊື່ອ. ໃນຄຣິສຕະຈັກສມັຍເດີມ ພວກທີ່ເຊື່ອອາດມີຄຳຖາມວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃຫ້ວ່າອັດ ສາວິກຢາໂກໂບຖືກຂ້າ, ແຕ່ເຫັນວ່າເປໂຕໄດ້ຖືກປ່ອຍອອກຈາກຄູກ(ກຈກ 12:1-7), ຖ້າພວກເຮົາມີແຕ່ຄຳ ຖາມ ພວກເຮົາກໍຈະກາຍເປັນຄົນຂາດຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ.

3. ເຮັດໃຫ້ຄຳທຳນວາຍສຳເຣັດ (ມັດທາຍ 8:17)

ເພາະວ່າຜູ້ອ່ານປຶ້ມມັດທາຍເປັນຄົນຍິວ ແລະຈຳເປັນທີ່ມັດທາຍຕ້ອງທ້າທາຍໃຫ້ຄົນຍິວຮູ້ເຖິງຄຳສອນ ແລະພາຣະກິດຂອງອົງພຣະເຢຊູວ່າອົງພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເມຊີອາ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຕາມພຣະຄັມ ພິເດີມໄດ້ທຳນວາຍເອົາໄວ້. ດັ່ງນັ້ນ, ມັດທາຍຈຶ່ງອ້າງເຖິງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຢາ 53:4, ຊຶ່ງເວົ້າເຖິງ ພາຣະກິດຂອງພຣະເມຊີອາຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດວຽກກັບສັງຄົມເຊັ່ນ: ຄົນຂີ້ທູດ, ຄົນຕ່າງຊາດ, ແລະແມ່ຍິງ.

ໃນສມັຍສັດຕະວັດທີເຈັດກ່ອນ ຄສ ແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຢາໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມຕ້ອງການຂອງ ປະຊາຊົນຄົນພວກເຂົາຕ້ອງການປົດປ່ອຍຈາກການເປັນທາດຂອງປະເທດບາບີໂລນ. ພວກເຂົາມີຄວາມຮູ້ ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ລືມແລະປະຖິ້ມພວກເຂົາ (ອຊຢ 49:14) ພວກເຂົາກໍລັງລໍຄອຍໃຫ້ມີຜູ້ນຳສັກສິດມາ ປົດປ່ອຍພວກເຂົາ ເພື່ອຈະໄດ້ກັບຄືນໄປສ້ອມແປງກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະນະມັສການພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະວິຫານ ອີກ (ອຊຢ 44:26, 28; 45:13). ເປັນໜ້າສົງສານຄືຄົນຂີ້ທູດແລະພວກຜູ້ຍິງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ໄປຮ່ວມນະມັສ ການໄດ້ທີ່ພຣະວິຫານ.

ໃນສັດຕະວັດທີນຶ່ງບໍ່ມີອັນໃດປ່ຽນແປງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງປະຊາຊົນວ່າເປັນທີ່ບໍ່ມີໃຜເປັນຫ່ວງ ຖືກປະລະ, ໃນທີ່ປະຊຸມກໍຍັງມີການແບ່ງແຍກ. ແຕ່ໃນການປະກາດຂອງເອຊາຢາແລະມັດທາຍໄດ້ບອກວ່າອົງພຣະເຢ ຊູ ຜູ້ເປັນພຣະເມຊີອາໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອປົດປ່ອຍຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງບໍ່ມີຄົນສົນໃຈ ເປັນຫ່ວງ ແລະຖືກແບ່ງຊັ້ນວັນນະ (ຕໍ່ພວກຍິວ) ແລະຄົນທຸກຊາດພາສາ ແລະຕລອດໄປ. (ຄາລາເຕັງ 5:1). ພຣະເຢ

ຊູໄດ້ມາເພື່ອຄົນເສຍອົງຄະແລະພະຍາດຮ້າຍໂຣຄາ. ພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອມະນຸດຈະເປັນຄົນສົມບູນທັງດ້ານຈິດໃຈ, ຮ່າງກາຍ, ແລະວິນຍານ. ພຣະອົງມີຢາບົວຄວາມເຈັບປວດແລະຄວາມຕາຍ. (ປຖມ 3:8-19). ການທີ່ອົງພຣະເຢຊູບົວພະຍາດຂອງຄົນ ເປັນເໝືອນເງິນທີ່ມັດຈຳເອົາໄວ້ເພື່ອຈະບອກວ່າອະນາດຄົດຈະດີກວ່ານີ້ຕຸລອດໄປເປັນນິດ. “ພຣະອົງຈະເຊັດນ້ຳຕາທຸກໆຢົດ...ແລະຄວາມຕາຍຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ ຄວາມໂສກເສົ້າ ການຮ້ອງໄຫ້ ຄວາມເຈັບປວດຈະບໍ່ອີກຕໍ່ໄປ” (ພນມ 21:4)..

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ອົງພຣະເຢຊູບົວຄົນໃຫ້ດີຊຶ່ງໄດ້ບອກວ່າພຣະອົງຊົງເປັນຫວັງຕໍ່ຮ່າງກາຍແລະຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາ ຫລາຍເທື່ອອົງພຣະເຢຊູເຮັດການອັດສະຈັນເໜືອທັມມະຊາດ ຊຶ່ງບອກພວກເຮົາວ່າ, “ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວທຸກສິ່ງເປັນໄປໄດ້.” (ມທ 19:26). ເມື່ອຄຳອ້ອນວອນຂອງພວກເຮົາພຣະເຈົ້າບໍ່ຕອບຕາມຄວາມຫວັງ ພວກເຮົາກໍຍັງຮູ້ວ່າທຸກຢ່າງ ເຖິງຈະແມ່ນສິ່ງຜິດຫວັງແລະເຈັບປວດ ພວກເຮົາກໍສາມາດອົດທົນໄດ້.

ອົງພຣະເຢຊູມີພະລັງແລະອຳນາດເໜືອພະຍາດຮ້າຍຕ່າງໆ, ເໜືອມານຮ້າຍ, ແລະເໜືອທັມມະຊາດ. ຫົວໃຈແຫ່ງຂ່າວປະເສີດແມ່ນ: ຄວາມຜິດບາບໄດ້ຖືກທຳລາຍໂລກທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະອົງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນສາມາດໄຖ່ພວກເຮົາຄືນແລະໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບເດີມ. ການທີ່ອົງພຣະເຢຊູກະທຳທີ່ໄມ້ກາງແຂນກໍຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າການພຣະອົງບົວພວກເຮົາໃຫ້ດີຈາກພະຍາດຮ້າຍ.

ຄຳຖາມ:

11. ເປັນຫຍັງອົງພຣະເຢຊູຈຶ່ງບົວແມ່ເຖົ້າຂອງເປໂຕ? ແລະເປັນຫຍັງທ່ານຄິດວ່ານາງຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຈາກຕຸງງເມື່ອດີແລ້ວໄປແຕ່ງອາຫານໃຫ້ພຣະເຢຊູສເວີຍ?
12. ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການເຖິງເລື່ອງອຳນາດຜີຮ້າຍບໍ່? ມັນເປັນແນວໃດໃນສະພາບຢ່າງນັ້ນ?
13. ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະຄົນຖືກຜີສິ່ງເປັນແນວໃດ?
14. ທ່ານເຄີຍປະສົບກັບການບົວພະຍາດຂອງທ່ານບໍ່? ທ່ານເຄີຍອ້ອນວອນຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າບົວ ແລະບໍ່ໄດ້ຕາມຄວາມປາຖນາບໍ່? ທ່ານເຮັດແນວໃດເພື່ອຈະຍັງມີຄວາມເຊື່ອເພີ່ມໃນເວລາຢ່າງນັ້ນ?
15. ຊອກຫາຈາກປຶ້ມ, ໂທຣະທັດ, ຫລື ອິນເຕີເນັດທີ່ກ່າວເຖິງເມືອງກາເປນາອູມວ່າເປັນແນວໃດ?

ບົດຮຽນທີ 4

ລົມພະຍຸໃຫຍ່

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 8:23-27

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ມາຣະໂກ 4:35-41

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເຮັດໃຫ້ລົມພະຍຸຢຸດເພາະພຣະອົງແມ່ນຜູ້ດຽວກັນກັບຜູ້ປົກຄອງໂລກຈັກກະວານ ແລະເດືອນດາວໃນທ້ອງຟ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ລົມພະຍຸໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕໍ່ພຣະພັກຂອງອົງພຣະເຢຊູບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຮຽນຮູ້ວ່າລົມພະຍຸໃຫຍ່ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບອຳນາດຂອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້.

ຄຳນຳ

ລົມພະຍຸເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເກີດຄວາມຍ້ານ, ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ເປັນຫ່ວງເລີຍ ເພາະພຣະອົງມີອຳນາດເຮັດໃຫ້ມັນຢຸດຊະກຸຢ່າງທັນທີໄດ້.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນລູກກົກ ມີນ້ອງສອງຄົນຕອນເວລາຢູ່ຮ່ວມກັນຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມເປັນຄົນໃຫ້ອຳນາດ ແລະສິດທິບັງຄັບນ້ອງໆທັງຫລາຍ. ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຂົາມັກຕໍ່ຕ້ານເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າໃຫຍ່ກວ່າໝູ່. ຄຳສັ່ງໃຫ້ນ້ອງເຮັດອັນນັ້ນອັນນີ້ບໍ່ມີຄວາມໝາຍທັງເລີຍ ຖ້າບໍ່ອາສັຍອຳນາດຈາກຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ໂດຍກ່າວວ່າ, “ແມ່ຫລີພໍ່ບອກວ່າ...” ໝາຍຄວາມວ່າເອົາຄຳສັ່ງຈາກຂັ້ນສູງກວ່າມາໃຊ້.

ເວລາອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກໃຫ້ລົມພະຍຸແລະຟອງນ້ຳຢຸດ ທັມມະຊາດກໍເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ເຮັດໃຫ້ພວກສາວິກມີຄວາມສັບສົນເພາະພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູເປັນອົງສັກສິດ ເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ ເຖິງແມ່ນທັມມະຊາດກໍຍັງເຊື່ອຟັງພຣະອົງ.

1. ສົງບລົງຢ່າງແທ້ຈິງ (ມັດທາຍ 8:23-24)

ພວກເຮົາຈະເຫັນຄົນໂດຍສານໂດຍເຄື່ອງບິນສອງປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຜູ້ທີ່ເດີນທາງເປັນປະຈຳເວລານຶ່ງແລ້ວກໍເອົາສາຍແອວມາຮັດ ເອົາປື້ມມາອ່ານ, ເອົາເຄື່ອງຟັງຫຼືຫຼາມາຟັງ, ແລະອື່ນໆ ພວກນີ້ນຶ່ງສະບາຍ. ແຕ່ສ່ວນຄົນບໍ່ເຄີຍຂີ່ເຄື່ອງບິນ ເວລານຶ່ງລົງແລ້ວກໍຕ້ອງໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນເຄື່ອງບິນປະກາດ ຫລີບອກໃຫ້ເອົາສາຍແອວມາຮັດ ເອົາມືຈ່ອງບ່ອນນຶ່ງໄວ້ໂດຍເຫຼືອໄຫລໄຄຍ້ອຍເພາະຍ້ານລົມພັດ ຍ້ານເຄື່ອງບິນພາຕົນເອງໄປບໍ່ຮອດໃສ.

ເໝືອນກັບອົງພຣະເຢຊູແລະພວກສາວິກ, ເຮືອສາມາດພາຕົນເອງໄປຮອດຝັ່ງຕ່າງໆໄດ້ໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຢ່າງໄປ. ເຮືອເປັນພາຫະນະທີ່ຝູງຊົນໃຊ້ເດີນທາງໃນສມັຍຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ພຣະຄຳພີໄດ້ບອກວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ນອນຫລັບຢ່າງສະບາຍ (ມທ 8:24, ມລກ 4:38). ເໝືອນກັບຄົນໂດຍສານຜູ້ເຄີຍຂີ່ເຄື່ອງ

ບິນເປັນປະຈຳໃນທຸກວັນນີ້ ເຂົານອນຫລັບຢ່າງສະບາຍ ອົງພຣະເຢຊູເວລາຢູ່ໃນເຮືອກໍພັກຜ່ອນນອນຫລັບ ໂດຍບໍ່ຢ້ານພັຍອັນຕະລາຍອັນໃດ.

ທະເລຄາລີເລມີຊື່ສຽງແລະງົດງາມໃນສັມພຣະຄັມພິໃໝ່ຊຶ່ງມີຄວາມຍາວ 12 ໄມ ແລະຄວາມກວ້າງ 8 ໄມ. ເປັນແມ່ນ້ຳທີ່ລູກາເອີ້ນວ່າ Gennesaret (ລກ 5:1) ແລະໂຢຮັນໄດ້ເອີ້ນວ່າທະເລ Tiberias (ຍຮ 6:1; 21:1). ສັມພັນການຂີ່ເຮືອຂ້າມໄປຫາຝັ່ງອື່ນໄວກວ່າຢ່າງໄປຕາມແຄມທະເລ ເພາະທາງລຳບາກ. ແຕ່ເຫັນວ່າໄປທາງເຮືອອາດພົບອັນຕະລາຍເພາະນ້ຳນັ້ນຕໍ່ກວ່ານ້ຳທະເລປະມານ (700 feet), ລົມພະຍຸ ມັກເກີດຂຶ້ນຢ່າງບອກບໍ່ຖືກເພາະເວລາອາກາດເຢັນພັດລົງມາຈາກພູສູງຈາກທິດຕາເວັນອອກມາຕໍ່ກັບອາກາດຮ້ອນ. ພວກທີ່ຫາປາດ້ວຍເຮືອໄດ້ພົບກັບພັຍວິບັດແນວນີ້ມາຫລາຍແລ້ວ.

ອົງພຣະເຢຊູອາດມີຄວາມອິດເມື່ອຍເພາະໄດ້ສອນແລະປົວຄົນມາຫລາຍແລ້ວ ເວລາພຣະອົງຂີ່ເຮືອໄປ ຈຶ່ງນອນຫລັບພັກຜ່ອນຢ່າງສະບາຍ ໂດຍບໍ່ຢ້ານອັນໃດ. ເຫັນວ່າຄົນສັມພັນນີ້ເວລາຂີ່ເຄື່ອງບິນ ພວກເຂົາເພິ່ງ ເຄື່ອງໃຊ້ອັນທັນສັມພັນບອກເຖິງອາກາດ ຄວາມຊຳນານຈາກນັກບິນແລະອື່ນໆ ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຂົາຍັງເປັນ ຫ່ວງເວລາເຮືອນບິນຂຶ້ນຫວິດດິນ. ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູເວລາຂີ່ເຮືອຂ້າມຟາກພຣະອົງມີສັນຕິສຸກ ນອນຫລັບ ຢ່າງສະບາຍເພາະພຣະອົງບໍ່ເປັນຜູ້ໂດຍສານສາມັນ ທັມມະຊາດກໍຂຶ້ນກັບແລະເຊື່ອຟັງພຣະອົງຜູ້ເປັນພຣະ ຜູ້ສ້າງໂລກຈັກກະວານ.

2. ລັງເລໃຈໃນຄວາມເຊື່ອ (ມັດທາຍ 8:25)

ໃນເມື່ອລົມພະຍຸພັດເຂົ້າມາຕໍ່ຢ່າງບໍ່ຄາດຜັນ ພວກສາວິກຕົກໃຈຢ້ານ. ພວກຫາປາອາຊີບຮູ້ດີວ່າເມື່ອ ລົມພັດເຮືອຂວ້າມຈະມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນ ພວກເຂົາໝົດທາງຈຶ່ງຫັນໄປຫາອົງພຣະເຢຊູ. ເຫັນວ່າຄວາມເຊື່ອ ຂອງພວກສາວິກໄດ້ແບ່ງອອກທັງໆທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນອົງພຣະເຢຊູປົວຄົນຂີ້ທູດມາແລ້ວ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງ ເປັນເດັກນ້ອຍທາງດ້ານຄວາມເຊື່ອຢູ່. ເວລາຈວນຕາຍມາເຖິງພວກສາວິກກໍເຂົ້າໄປຫາອົງພຣະເຢຊູ.

ພວກສາວິກຍັງລັງເລໃຈໃນການໄວ້ໃຈໃນອົງພຣະເຢຊູ. ຖ້າພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອເຕັມໃນອົງພຣະເຢຊູ ພວກເຂົາຄົງບໍ່ຢ້ານອັນໃດເວລາຢູ່ກັບອົງພຣະເຢຊູ. ຕອນນີ້ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາຖືກແຕກອອກໄປເປັນ ປຸງງາຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງອົງພຣະເຢຊູ ພວກເຂົາຈຶ່ງພາກັນກ່າວວ່າຕົນເອງໃກ້ຈະຕາຍຍ້ອນລົມ ພະຍຸພັດແຮງ.

3. ພລັງອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ (ມັດທາຍ 8:26)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກສາວິກເວລາພຣະອົງໄດ້ຖາມພວກເຂົາວ່າເປັນຫຍັງພວກ ເຂົາຈຶ່ງຢ້ານ. ຖ້າພວກເຂົາເຊື່ອວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງສົງສັຍ ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກລົມພະຍຸໃຫຍ່ໄດ້? ພວກສາວິກໄດ້ພາກັນປະຄອບຄົວຕິດຕາອົງພຣະເຢຊູ ໄປ ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຂົາກໍລັງຮຽນຮູ້ວ່າພຣະອົງແມ່ນໃຜ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ທ້າທາຍໃຫ້ພວກເຂົາໄວ້ວາງໃຈ ໃນພຣະອົງໝົດໃຈວ່າພຣະອົງຊຶ່ງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ບໍ່ໃຫ້ວາງໃຈພຽງພາກສ່ວນ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາ ຄວນກັບຄືນບ້ານ. ການມອບຈິດໃຈເຄິ່ງນຶ່ງບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ຄວາມທຸກໃນການເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູ ໄດ້.

ເພື່ອຢາກໃຫ້ພວກເຂົາມອບຈິດໃຈທັງໝົດໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຢຊູ ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ລົມພະຍຸຢຸດ ແລະ ມັນກໍຢຸດສົງບລົງໃນທັນທີ ເພາະທຸກສິ່ງຕ້ອງຟັງຄວາມອົງພຣະຜູ້ສ້າງ.

ພຣະຄໍມພີຂອງພວກຍິວມັກກ່າວເຖິງຄວາມອັດສະຈັນເຂົ້າມາແຂກກັບທັມມະຊາດເຊັ່ນ ດວງຕາເວັນຢຸດຢູ່ ຈົນໝົດມື້ ໂຢຊຸວຍ 10:12-13, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງພໍ່ເຫລືອມໃຫ້ຊາມູເອັນ (1 ຊມອ 12:18) ແລະບໍ່ໃຫ້ຝົນ ຕົກຫລາຍກວ່າສາມປີຕາມຄໍາຮ້ອງຂໍຂອງຜູ້ປະກາດເອຊາຢາ (ຢກບ 5:17). ເຫັນວ່າທຸກຄັ້ງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນນັ້ນເປັນການຕອບຈາກພຣະເຈົ້າຕາມຜູ້ອ້ອນວອນຂໍ. ພວກອິສະຣາເອນຮັບຮູ້ວ່າໝາຍສໍາຄັນທີ່ເກີດຂຶ້ນ ເພາະເປັນການກະທໍາໂດຍພະລັງແລະອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ອົງພຣະເຢຊູຢູ່ໃນເຮືອທີ່ກໍາລັງຖືກລົມພະຍຸພັດໄປມາຢ່າງແຮງນີ້ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າໃຫ້ມາ ຊ່ອຍເໝືອນພວກບັນພະບຸຣຸດເຄີຍເຮັດມາກ່ອນ, ອົງພຣະເຢຊູພຽງແກ່ກ່າວອອກມາ ແມ່ນສຽງແລະອໍານາດ ຂອງອົງພຣະເຢຊູ ແລະທັນໃດນັ້ນພັຍທັມມະຊາດກໍເຊື່ອຟັງ. ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນຜູ້ເວົ້າແທນພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ ພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້ານັ້ນເອງ.

ເຮືອງທີ່ມັດທາຍຍົກເອົາມາກ່າວນີ້ໄດ້ບອກໃຫ້ຜູ້ອ່ານກັບໄປຍັງຕົ້ນເດີມໃນການຊົງສ້າງ. ຈາກປຶ້ມປະຖົມ ມະການບົດທີ່ນຶ່ງທຸກຢ່າງໄດ້ເປັນຕາມພຣະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວ ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວຂຶ້ນແລະສິ່ງທີ່ພຣະ ເຈົ້າຢາກໃຫ້ມີກໍເກີດຂຶ້ນເປັນຄວາມຈິງ (ປຖກ 1:3, 9, 11, 15, ແລະອື່ນໆ).

ໂຢຮັນໄດ້ເລີ້ມເວົ້າເຮືອງຂ່າວປະເສີດວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະທັມ ເປັນສິ່ງພຣະເຈົ້າໃຊ້ໃນການຊົງສ້າງ. ພຣະທັມຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າແລະຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ (ຢຮ 1:1-3). ຕາມຄໍາພະຍານຂອງມັດທາຍແລ້ວອົງພຣະເຢ ຊູໄດ້ປົວສາວໃຊ້ຂອງນາຍທະຫານໂຣມ: “ຈົ່ງກັບໄປເສັງ ທ່ານເຊື່ອຢ່າງໃດກໍໃຫ້ເປັນຢ່າງນັ້ນ” (8:13). ອົງ ພຣະເຢຊູໄດ້ຂັບໄລ່ຜູ້ອອກໄປໂດຍໃຊ້ພຣະທັມ(ພຣະຄໍາ, ຄໍາເວົ້າ) (8:16).

ການທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ບອກສິ່ງດ້ວຍຄໍາເວົ້າຕໍ່ລົມພະຍຸນີ້ເປັນສິ່ງສຸດທ້າຍເພື່ອເປັນຫລັກຖານວ່າພຣະອົງມີ ອໍານາດເໜືອພະຍາດຮ້າຍ, (ຝ່າຍໂລກ) ອໍານາດຂອງມານ, (ຝ່າຍວິນຍານ) ແລະທັມມະຊາດ ແລະ (ຝ່າຍ ທັມມະຊາດຂອງໂລກ). ຄໍາພະຍານທີ່ໃຊ້ໄດ້ກໍຕ້ອງມີສອງສາມຢ່າງເວົ້າຢ່າງດຽວກັນເປັນເອກກະສັນ. ເຫດ ວ່າໝາຍສໍາຄັນທີ່ອົງພຣະເຢຊູເຮັດໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງເຮືອງດຽວກັນ ຄືພຣະອົງໄດ້ບອກວ່າພຣະອົງຊົງເປັນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະຜູ້ສ້າງ.

3. ມີຄວາມສັບສົນໃຈຕໍ່ໄປ (ມັດທາຍ 8:27)

ລົມພະຍຸໄດ້ເຊື່ອຟັງຄໍາສັ່ງຂອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ສັກສິດ ແຕ່ເຫັນວ່າພວກສາວົກ ກາຍເປັນຄົນວຸ້ນວາຍສັບສົນຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຊ່ອຍຕົວເອງຫລັງຈາກໄດ້ເຫັນພຣະອົງທໍາ ການອັດສະຈັນຄືເຮັດໃຫ້ລົມພະຍຸຢຸດໄດ້. ພວກເຂົາໄດ້ພາກັນກ່າວວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ມາຈາກທີ່ໃດ ຈົນວ່າລົມແລະ ທະເລກໍຍອມຟັງເພິ່ນ.” ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກ່າວດັ່ງນັ້ນຄວນເປັນຄໍາສາຣະພາບເຊື່ອ.

ທ່ານ John Chrysostom ນັກປະວັດສາດໃນສມັຍ (ຄສ. 407), ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງການສັບສົນຫວັ້ນ ວາຍຂອງພວກສາວົກດັ່ງນີ້, “ພຣະເຢຊູນອນລັບຢູ່ໃນເຮືອບອກວ່າພຣະອົງເປັນມະນຸດ ການທີ່ພຣະອົງບອກ ສິ່ງໃຫ້ລົມພະຍຸຢຸດບອກວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ອົງພຣະເຢຊູປົວຄົນໃຫ້ດີຊຶ່ງເປັນການບອກວ່າພຣະອົງຊົງເປັນຫ່ວງຕໍ່ຮ່າງກາຍແລະຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາ. ຫລາຍເທື່ອອົງພຣະເຢຊູເຮັດອັດສະຈັນເໝືອນທັມມະຊາດ ຊຶ່ງບອກພວກເຮົາວ່າ, “ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວທຸກສິ່ງເປັນໄປໄດ້.” (ມທ 19:26). ເມື່ອຄຳອ້ອນວອນຂອງພວກເຮົາພຣະເຈົ້າບໍ່ຕອບຕາມຄວາມຫວັງ ພວກເຮົາກໍຍັງຮູ້ວ່າທຸກຢ່າງ ເຖິງຈະແມ່ນສິ່ງຜິດຫວັງແລະເຈັບປວດ ພວກເຮົາກໍສາມາດຫົນໄດ້.

ອົງພຣະເຢຊູມີພະລັງແລະອຳນາດເໝືອນພະຍາດຮ້າຍຕ່າງໆ, ເໝືອນມານຮ້າຍ, ແລະທັມມະຊາດ. ຫົວໃຈແຫ່ງຂ່າວປະເສີດແມ່ນ: ຄວາມຜິດບາບໄດ້ທຳລາຍໂລກບໍ່ຮື້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະອົງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນສາມາດໄຖ່ພວກເຮົາຄືນມາໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບເດີມ. ການທີ່ອົງພຣະເຢຊູກະທຳທີ່ໄມ້ກາງແຂນກໍຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າການພຣະອົງປົວພວກເຮົາໃຫ້ດີຈາກພະຍາດຮ້າຍ.

ຄຳຖາມ:

- 16. ເປັນຫຍັງອົງພຣະເຢຊູຈຶ່ງປົວແມ່ເຖົ້າຂອງເປໂຕ? ແລະເປັນຫຍັງທ່ານຄິດວ່ານາງຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຈາກຕຸງ ເມື່ອດີແລ້ວໄປແຕ່ງອາຫານໃຫ້ພຣະເຢຊູສເວີຍ?
- 17. ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການເຖິງເຮືອງອຳນາດຜືຮ້າຍບໍ່? ມັນເປັນແນວໃດໃນສະພາບຢ່າງນັ້ນ?
- 18. ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະຄົນຜູ້ຖືກຜິດສິ່ງເປັນແນວໃດ?
- 19. ທ່ານເຄີຍປະສົບກັບການປົວພະຍາດຂອງທ່ານບໍ່? ທ່ານເຄີຍອ້ອນວອນຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າປົວ ແລະບໍ່ໄດ້ຕາມຄວາມປາຖນາບໍ່? ທ່ານເຮັດແນວໃດເພື່ອຈະຍັງມີຄວາມເຊື່ອເພີ່ມໃນເວລາຢ່າງນັ້ນ?
- 20. ຊອກຫາຈາກປຶ້ມ, ໂທຣະທັດ, ຫລື ອິນເຕີເນັດທີ່ກ່າວເຖິງເມືອງກາເປນາອູມວ່າເປັນແນວໃດ?

ບຈ

ບົດຮຽນທີ 5

ອຳນາດເໜືອຄວາມຕາຍ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 9:18-19; 23-26

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ມາຣະໂກ 5:22-24; 35-43

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົງພຣະເຢຊູຍິນດີຍອມຮັບເອົາການຮົບກວນເຂົ້າມາເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ອອກໄປຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະເປັນຄົນອົດທົນໃນການຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄດ້ແນວໃດເມື່ອສິ່ງເຮົາຕ້ອງການບໍ່ເກີດຂຶ້ນທັນເວລາ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຮຽນຮູ້ໃຫ້ສແວງຫາພຣະເຈົ້າກ່ອນ ເມື່ອມີບັນຫາເກີດຂຶ້ນ.

ຄຳນຳ

ໃນເວລາແຫ່ພິທີສົ່ງສະການ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໄປຮ່ວມເພື່ອສະແດງວ່າພຣະອົງຊົງຮັກ ແລະມີພະລັງອຳນາດ. ໃຫ້ພວກເຮົາໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງໃນເມື່ອພວກເຮົາພົບກັບຄວາມຕາຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄຣູສອນພາສາອັງກິດທີ່ປະເທດເກົາຫລີໃຕ້ ຕາມປົກກະຕິແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າມັກຢູ່ເພີ່ມອີກເພາະພວກນັກຮຽນສ່ວນຫລາຍມັກຝຶກເວົ້າພາສາອັງກິດກັບຂ້າພະເຈົ້າ. ແຕ່ເຫັນວ່າວັນນຶ່ງພວກອາສາສມັກຈາກສະຫະຣັດກຸ່ມນຶ່ງກຳລັງບິນໄປເກົາຫລີເພື່ອສອນອັງກິດ ແລະຂ້າພະເຈົ້າຖືກຂໍຮ້ອງໃຫ້ເປັນຜູ້ຕ້ອນຮັບແນະນຳຄຣູສອນໃໝ່. ຂ້າພະເຈົ້າມີເວລາອີກ 3 ຊົ່ວໂມງຫລັງຈາກສອນທ້ອງສຸດທ້າຍ ຕ້ອງອອກໄປຮັບຄົນທີ່ສນາມບິນ ແລະຈັດອາຫານຕ້ອນຮັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ. ພໍດີເລີກສອນຂ້າພະເຈົ້າກໍອັດປະຕູ ເກືອບຈະອອກຈາກທ້ອງເລີຍມີຜູ້ຍິງຄົນນຶ່ງມາພົບ ແລະຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄປພົບ. ທີ່ແລກກຳບອກນາໆຄົນນັ້ນວ່າມີອື່ນພົບກັນດີກວ່າແຕ່ນາໆຮ້ອງຂໍໃຫ້ພົບກັບນາໆພຽງແຕ່ 10 ນາທີ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍຕົກລົງພົບກັນ ແລະກໍເຫັນວ່າຍິງນັ້ນໄດ້ຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີເວລາພໍເພື່ອໄປຮັບຄົນທີ່ສນາມບິນແລະມີອາຫານຕ້ອນຮັບອີກດ້ວຍ.

ພວກເຮົາມັກວັດແທກເວລາເປັນນາທີແລະຊົ່ວໂມງ ແຕ່ເຫັນວ່າເວລາຂອງພຣະເຈົ້າແຕກຕ່າງເພາະພຣະເຈົ້າເຮັດວຽກຈາກການເບິ່ງຂ້າງໜ້າໄດ້ເຖິງອະນາຄົດຕອດໄປ. ອົງພຣະເຢຊູສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນເຖິງສິ່ງອື່ນໆ ເຂົ້າມາໃນຕະລາງປະຈຳວັນຂອງພວກເຮົານັ້ນບໍ່ແມ່ນການລົບກວນອັນໃດ ແຕ່ເປັນເວລາອັນສັກສິດນັດພົບຂອງພຣະເຈົ້າ.

1. ພໍຜູ້ໂສກເສົ້າ (ມັດທາຍ 9:18)

ພໍຄົນນີ້ຕາມປຶ້ມມາຣະໂກມີຊື່ວ່າ ຢາອີໂຣ (ມຣກ 5:22), ເປັນຫົວໜ້າໂຮງທັມມະສາລາ ໝາຍຄວາມວ່າລາວມີຕຳແໜ່ງສູງ. ການທີ່ລາວເຂົ້າມາຫາຄູເຂົ້າລົງຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູເໝືອນເຮັດກັບເຈົ້າຊີວິດ ໄດ້ບອກວ່າລາວມີຄວາມຢາກເຖິງແລະນັບຖືຊື່ຍອມເຮັດຢ່າງນີ້. ຖ້າພໍຄົນນີ້ສົງສັຍພະລັງອຳນາດຂອງອົງພຣະເຢຊູ ລາວ

ຄົງອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເຫັນວ່າລາວມີຄວາມເຊື່ອແລະຮັບຮູ້ອົງພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ສັກສິດແລະມາຈາກພຣະເຈົ້າ.

ພໍ່ຄົນນີ້ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ຄົນຕາຍແລ້ວຄືນມາຈາກຕາຍໄດ້. ໃນປະວັດສາດພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ເອລີຢາ ແລະເອລີຊາຜູ້ປະກາດພຣະທັມຍິ່ງໃຫຍ່ສອງຄົນເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຕາຍແລ້ວຄືນມາ (1 ກະສັດ 17:21-22; 2 ກະສັດ 4:33-35). ເຫັນວ່າລະຍະເວລາທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມທັງສອງກັບສມັຍຢາອີໂຣ ຫ່າງກັນນານມາແລ້ວ ແຕ່ລາວເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າອົງດຽວບັງຄັບບັນຊາ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຜ່ານທາງຜູ້ປະກາດພຣະທັມມີກາວ່າ, “ເຮົາເປັນພຣະເປັນເຈົ້າຜູ້ບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ.” (ມາລາກີ 3:6). ພໍ່ຄົນນີ້ຍຶດເອົາຄວາມຫວັງດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ, ພໍ່ຜູ້ມີຄວາມໂສກເສົ້າຂາບລົງທີ່ພຣະບາດອົງພຣະເຢຊູ.

2. ຕອບສນອງຢ່າງໄວ (ມັດທາຍ 9:19)

ພວກຈັກກະພັດໂຣມປົກຄອງປາເລສຕິນມັກສະແດງອອກເວທີ ພວກເຂົາຢ່າງເດີນສວນສນາມກາງເມືອງໂດຍສຽງເພງ, ກິນລ້ຽງ ແລະເອົາຂອງຂວັນແຈກຢາຍຕໍ່ຄົນທີ່ມາຊົມໃນງານ ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການມີອຳນາດໃນຮັຖບານຂອງໂຣມພາກກັນມາຮ່ວມຍົກຍ້ອງພວກຜູ້ນຳຕ່າງໆໃນງານອັນມະໂຫຣານນັ້ນເພື່ອໄດ້ຕຳແໜ່ງ.

ກົງກັນຂ້າມກັບອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເຮັດອັນໃດເພື່ອຕົນເອງ ພຣະອົງໄດ້ຮັບໃຊ້ຄົນຢ່າງລັບໆແຕ່ລະຄົນໄປ. ເວລາຢາອີໂອ ທູນຂໍໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູເຮັດໝາຍສຳຄັນ ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເອີ້ນເອົາຝູງຊົນມາເບິ່ງເພື່ອໃຫ້ຄົນຍົກຍ້ອງ. ພຣະອົງຕອບຄຳຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນ ນີ້ແມ່ນທັມມະຊາດຂອງຄວາມຮັກອາກາເປຊື່ງຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ຫວັງອັນໃດຕອບແທນ. ນີ້ເປັນຄວາມຮັກທີ່ອັດສາວົກໂປໂລກ່າວໃນ 1 ໂກຣິນໂທ 13 ຄືອິດທິນດິນນານ, ສຸພາບ, ຖ່ອມຕົວ, ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ...ນີ້ແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ອົງພຣະເຢຊູມີເພື່ອຮັບໃຊ້ແຕ່ລະວັນ, ປົວພະຍາດ, ສິດສອນ. ເປັນຄວາມຮັກທີ່ອົງພຣະເຢຊູໃຊ້ຈົນມອບຊີວິດຂອງພຣະອົງເທິງໄມ້ກາງແຂນເປັນຂອງຖວາຍອັນປະເສີດແລະຖາວອນອຳມະຕະ.

3. ກຳລັງເຮັດພິທີສິ່ງສະການ (ມັດທາຍ 9:23-24)

ເມື່ອມີຄົນຕາຍໃນສມັຍນັ້ນເພາະຍັງບໍ່ມີເຄື່ອງໃຊ້ອັນທັນສມັຍ ພວກເຮືອນເຢັນຕ້ອງຈັດການກັບສົບຄົນຕາຍຢ່າງໄວຄືຕ້ອງລ້າງ, ເອົາຢາງໄມ້ຫອມທາ ເອົານ້ຳຫອມໃສ່ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມີກິ່ນເໝັນ, ເອົາຜ້າພັນເພື່ອຈະເອົາໄປຝັງອີກບໍ່ຫລາຍຊົ່ວໂມງ (ກາຈກ 5:5-10). ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວໄວ້ອາໄລໂດຍນຸ່ງຜ້າກະສອບເຂົ້າ ແລະເອົາຂີ້ເຖົ້າໃສ່ຫົວ (2 ຊມອ 3:31) ນຮຢ 9:1, ອຕ 4:1). ສະມາຊິກຄອບຄົວຍິວໄດ້ຈ້າງນັກຮ້ອງໄຫ້ອາຊີບມາເປົ່າຊຸ່ຍ ແລະຮ້ອງໄຫ້ເວລານຳສົບໄປຝັງທີ່ຊຸມຝັງສົບ. ເຖິງແມ່ນຄົນທຸກກໍຍັງຈຳເປັນຕ້ອງຈ້າງພວກນັກຮ້ອງໄຫ້ອາຊີບສອງສາມຄົນມາໃນພິທີສິ່ງສະການ.

ກ່ອນ ຢາອີໂຣ ນຳອົງພຣະເຢຊູມາເຖິງບ້ານ ກໍເຫັນວ່າມີຄົນໂສກເສົ້າຮ້ອງໄຫ້ກຳລັງຮ້ອງໂຮ່ອີກກະທົກ. ຄົນພວກນີ້ຖືກຈ້າງມານີ້ໄດ້ບອກວ່າມີຄົນຕາຍ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຫັນອົງພຣະເຢຊູພວກເຂົາຈຶ່ງຫົວຂວັນເປັນສຽງແຮງ ພວກເຂົາຮ້ອງໄຫ້ແຕ່ທັງນອກເພາະເປັນອາຊີບຫາກິນ.

ອາຈານໂປໂລຍັງໃຊ້ຄຳປຽບທຽບ “ນອນຫລັບຢູ່” ກ່າວເຖິງຜູ້ທີ່ເຊື່ອເມື່ອພົບກັບການຕາຍ (1 ກອທ 11:30, 15:6-20, 1 ທລນ 4:14-15). ກ່ອນໂປໂລໃຊ້ຄຳເວົ້າຢ່າງນັ້ນ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າມາແລ້ວຕອນລາ

ຊາໂຣຕາຍ. ອົງພຣະເຢຊູເວົ້າກັບພວກສາວິກວ່າ “ລາຊາໂຣເພື່ອນຂອງເຮົາກໍຫລັບໄປແລ້ວ ແຕ່ເຮົາໄປເພື່ອຈະປຸກລາວໃຫ້ຕື່ນ” (ຍຣ 11:11). ເຊັ່ນກັນອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງການຕາຍຂອງລູກສາວ ຢາອີໂຣວ່ານາງຫລັບຢູ່ເທົ່ານັ້ນ (ຂໍ້ 24). ການທີ່ອົງພຣະເຢຊູກ່າວເຖິງການຕາຍວ່ານອນຫລັບນັ້ນເປັນການເຕືອນພວກເຮົາວ່າເປັນເວລາຊົ່ວຄາວເພື່ອຈະໄດ້ຢູ່ກັບພຣະຄຣິດຕອດໄປ. ອົງພຣະເຢຊູມີອຳນາດເຮັດໃຫ້ຄົນຕາຍຄືນມາເໝືອນກັບປຸກຄົນໃຫ້ຕື່ນຈາກນອນ, ພຣະອົງປະທານສັນຕິສຸກໃຫ້ໃນເວລາຂັດສົນວຸ້ນວາຍ.

3. ຈັບສິ່ງບໍ່ຄວນຈັບ (ມັດທາຍ 9:25)

ການທີ່ຈັບສົບຄົນຕາຍເປັນການເຮັດຜິດຢ່າງໃຫຍ່ໃນກົດບັດຍັດຂອງພວກອິສະຣາເອນ (ຈບຊ 19:11-22). ຜູ້ຈັດຕຽມສົບຄົນຕາຍຈະຖືວ່າເປັນຄົນບໍ່ສະອາດເປັນເລວາເຈັດວັນ ແລະຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າພິທີຊຳຮະລ້າງ.

ເວລາອົງພຣະເຢຊູເຂົ້າໄປໃນບ້ານຂອງ ຢາອີໂຣ ພຣະອົງໄດ້ຈັບມືຂອງເດັກນ້ອຍຍິງຜູ້ຕາຍນັ້ນ. ການທີ່ພຣະອົງຈັບບາຍສິ່ງກົດບັນຍັດທ້າມນັ້ນເປັນສິ່ງພຣະອົງເຮັດເປັນປະຈຳ. ຈາກຈັບຄົນຂີ້ທູດ (ມທ 8:3, ມຣກ 1:41, ລກ 5:13) ຕໍ່ຄົນຕ່າງດ້າວ (ຍຣ 18:28), ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ຢຸດຢັ້ງຈາກຄົນທີ່ຊັງຄວາມລັງກຽດ. ການທີ່ພຣະອົງຈັບບາຍຄົນຢ່າງນີ້ແມ່ນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພຣະອົງໃນພຣະທັມຂອງພຣະອົງໃນມາຣະໂກ 7 “ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົ່ງຟັງເຮົາແລະເຂົ້າໃຈສາ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຢູ່ພາຍນອກ ເມື່ອເຂົ້າພາຍໃນມະນຸດຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວມົວໝອງໄດ້...ສິ່ງທີ່ອອກມາແຕ່ພາຍໃນມະນຸດນັ້ນແຫລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວມົວໝອງ ເພາະວ່າຈາກພາຍໃນ ຄືຈາກຈິດໃຈມະນຸດມີຄວາມຄິດຊົ່ວບໍ່ດີ” (ມຣກ 7:15-23). ອົງພຣະເຢຊູຢາກບອກໃຫ້ພວກສາວິກແລະຄົນອື່ນໆວ່າພິທີການຊຳຮະລ້າງອັນບໍ່ສະອາດຂອງຮ່າງກາຍນັ້ນ ບໍ່ສາມາດແຍກພວກເຮົາອອກຈາກພຣະອົງໄດ້. ຄວາມຈິງແລ້ວຈິດໃຈເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງເປື້ອນເຮັດໃຫ້ມະນຸດຢາກເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍຊຳຮະຄວາມເປື້ອນອອກໄປ.

ເວລາອົງພຣະເຢຊູຈັບມືຂອງເດັກຍິງຢູ່ນັ້ນ ຄວາມຕາຍໄດ້ອອກໄປ ສິ່ງທີ່ເປື້ອນໄດ້ຖືກຊຳຮະໃຫ້ສະອາດດີ. ໃນທັນໃດນັ້ນເດັກຍິງໄດ້ຄືນມາຫາຄອບຄົວ ແລະຍັງຍືນເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ເປັນພໍ່. ທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາສາມາດຮູ້ຈັກການເກີດໃໝ່ຂອງພວກເຮົາ ເວລາພວກເຮົາໄດ້ຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູມາເປັນພຣະຜູ້ໃຜດໃຫ້ພື້ນ ພວກເຮົາກໍຖືກຊຳຮະໃຫ້ສະອາດແລະຄວາມຜິດບາບກໍຖືກໃຫ້ອະພິຍເໝືອນກັນ. ພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຄົນໃໝ່ ແລະມີຊີວິດໃໝ່ໃນພຣະອົງ.

4. ຂ່າວເລົ່າລືອອກໄປ (ມັດທາຍ 9:26)

ເດັກຍິງໄດ້ລຸກຂຶ້ນມາຈາກຕາຍ, “ຂ່າວໄດ້ແຜ່ອອກໄປໃນແຄວ້ນນັ້ນ.” ຄົນກ່າວວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃຫ້ລູກສາວ ຢາອີໂຣ ຄືນມາຈາກຕາຍແລ້ວ. ຄົນທັງຫລາຍພາກັນປລາດໃຈເມື່ອໄດ້ຍິນຂ່າວຢ່າງນັ້ນ ພວກເຂົາມີຄຳຖາມວ່າເດັກນ້ອຍຍິງໄດ້ຕາຍແທ້ບໍ່? ແລະອົງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ລາວເປັນຄົນມາ ຫລືພວກຫົວໜ້າສາສນາໄປເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເມຊີອາ? ຄົນໃດທີ່ມາຫາພຣະເຢຊູບໍ່ມີຜູ້ໃດຖືກປະຕິເສດ ແລະພຣະອົງບໍ່ເອົາຫົວຊາຕໍ່ຄຳຫ້າມຂອງກົດບັນຍັດ? ອົງພຣະເຢຊູປະກາດເຣື່ອງຄວາມຮັກ ແລະພຣະອົງຍັງສະແດງເຖິງຄວາມຮັກແທ້ອອກມາຈາກຊີວິດໂດຍການຈັບບາຍແລະປົວພະຍາດ?

ທຸກວັນນີ້ເດພວກເຮົາປະກາດເລື່ອງອຳນາດຂອງການປົວພະຍາດແນວໃດຖ້າທຽບກັບສັມຍເດີມ. ພວກເຮົາໄດ້ປະກາດຄວາມຮັກຂອງອົງພຣະເຢຊູຢ່າງບໍ່ມີຂອບເຂດແນວໃດ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈເຫັນວ່າທຸກວັນນີ້ອົງພຣະເຢຊູຍັງປົວພວກເຮົາຈາກຄວາມຜິດບາບ ແລະປະທານຊີວິດໃໝ່ແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ. ພຣະອົງຍັງຈັບບາຍຜູ້ມີຄວາມເປັນທຸກ ປົວພະຍາດໃນຈິດໃຈໄດ້ ແລະປະທານຊີວິດໃຫ້ມີຄ່າ ມີຫວັງ ແລະມີຄວາມໝາຍ. ນີ້ເປັນເລື່ອງທີ່ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງປະກາດແບ່ງປັນໃຫ້ທຸກໆຄົນ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຄວາມຮັກແທ້ຈະບໍ່ມີໃຈຮ້າຍເມື່ອມີສິ່ງລົບກວນ ແຕ່ເຫັນມັນເປັນໂອກາດດີນຳເອົາພຣະພອນມາໃຫ້. ຖ້າພວກເຮົາໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າແລະຍອມໃຫ້ອົງພຣະວິນຍານນຳພາແລ້ວ ພວກເຮົາສາມາດຮັບເອົາທຸກຄົນແລະທຸກສະພາບການໂດຍບໍ່ຕ້ອງຖືວ່າສິ່ງທີ່ເຂົ້າມານັ້ນເປັນສິ່ງລົບກວນແລະເສັງເວລາ. ເໝືອນກັບເປໂຕຊິງກ່າວວ່າ, “ຈິ່ງມີໃຈພ້ອມຢູ່ສເມີ ເພື່ອພວກທ່ານຈະສາມາດຕອບແກ້ຕົວໄດ້ຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຖາມພວກທ່ານວ່າ ທ່ານມີເຫດຜົນປະການໃດຈິ່ງມີຄວາມຫວັງຢ່າງນີ້” (1 ປຕ 3:15). ຄຳຕອບຢ່າງນີ້ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ໝັ້ນໃຈໃນຄຳເວົ້າແກ່ງ ແຕ່ເປັນສິ່ງພຣະເຈົ້າບອກໃຫ້ເວົ້າ. ພວກເຮົາເອົາຕົວຢ່າງຂອງອົງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນໃນການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນດ້ວຍຄວາມຮັກໂດຍບໍ່ຕ້ອງເລືອກໜ້າ.

ຄຳຖາມ:

21. ເປັນຢ່າງໃດ ຢາອີໂຣ ເປັນຜູ້ນຳໃນໂຮງທັມມະເທສນາທີ່ເປັນເຫດໃຫ້ເພິ່ນເຂົ້າໄປຫາອົງພຣະເຢຊູ ຊ່ອຍລູກສາວຕົວເອງໄດ້ຍາກ?
22. ທຸກວັນນີ້ເດມີອັນໃດບໍ່ເປັນກຳແພງເຮັດໃຫ້ຄົນເຂົ້າໄປຫາອົງພຣະເຢຊູຍາກ?
23. ມັນມີຄວາມສຳຄັນອັນໃດທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຈັບບາຍຄົນທີ່ຖືວ່າເປັນຜູ້ບໍ່ສະອາດໃນສັມຍນັ້ນ? ເປັນຫຍັງຜູ້ນຳທາງສາສນາຈິ່ງໄດ້ຕິຕຽນພຣະເຢຊູທີ່ໄປຈັບບາຍຄົນບໍ່ສະອາດ?
24. ໃນທາງໃດໃນທຸກວັນນີ້ພຣະເຢຊູໄດ້ຈັບບາຍສິ່ງຕ້ອງຫ້າມ? ວິທີໃດອົງພຣະເຢຊູຈະໃຊ້ພວກເຮົາເປັນຕົນເປັນມີຂອງພຣະອົງ?

ບົດຮຽນທີ 6

ການບາຍດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 9: 20-22

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ມາຣະໂກ 5: 24-34

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເຖິງພຣະເຊື້ອຈະຖືກລົບກວນ, ແຕ່ການລົບກວນນັ້ນກາຍເປັນໂອກາດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະເຊື້ອຢັງຊົງຕອບຜູ້ທີ່ບາຍດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຢູ່ບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຮຽນຮູ້ວ່າພຣະເຊື້ອຊົງຕ້ອງການໃຫ້ຂ້ອຍສາຣະພາບຄວາມເຊື່ອຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນໆ.

ອ່ານລວບ: ພຣະເຊື້ອບໍ່ຊົງສົນໃຈເຮືອງຄົນຍິວຈະເວົ້າວ່າພະອົງຊົງມີມົນທົນເພາະຜູ້ຍິງທີ່ເປັນມາບາຍເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

ຫໍປະຊຸມໃຫຍ່ເຕັມໄປດ້ວຍນັກຮຽນທີ່ສວມຊຸດຈົບໂຮງຮຽນ. ຈາກບ່ອນທີ່ພວກເຮົານັ່ງຊຶ່ງຢູ່ຫ່າງໄກ, ຂ້ອຍແລະສາມິໄດ້ຊອກຫາລູກສາວທີ່ເປັນນຶ່ງໃນພວກນັກຮຽນ. ແຕ່ບໍ່ດົນຂ້ອຍກໍສາມາດເຫັນວ່າລູກຢູ່ບ່ອນໃດເພາະທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບນາງກໍເປັນທີ່ຂ້ອຍຮູ້ດີ ເຊັ່ນໃບໜ້າ, ຜິມ, ແລະຮູບຮ່າງ ອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພໍ່ແລະແມ່. ລູກສາວຂ້ອຍບໍ່ແມ່ນຄົນແປກໜ້າໃນຝູງຊົນ. ຂ້ອຍຈື່ລາວໄດ້ເພາະລາວເປັນລູກຂອງຂ້ອຍ ໂດຍສະເພາະ.

ພຣະເຊື້ອຖືກຄົນແຫຍ້ໃນທີ່ແຄບ ເພາະແຕ່ລະຄົນຮູ້ວ່າພຣະອົງສາມາດປົນປົວພຍາດ; ທຸກຄົນຕ້ອງການເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງ. ຝູງຊົນຕິດຕາມພຣະອົງຕລອດເວລາ ແລະບາງຄົນກໍຮ້ອງອອກສຽງດັງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ ພຣະເຊື້ອຊົງເຫັນແຕ່ລະຄົນວ່າເປັນຜູ້ທີ່ຖືກສ້າງໂດຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ສິ່ງນັ້ນເຮັດໃຫ້ພຣະອົງສາມາດສັງເກດເວລາມີຜູ້ນຶ່ງຜູ້ໃດໃນຝູງຊົນໄດ້ແຕະຕ້ອງ ຫລືບາຍຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງ.

1. ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ກ້າຫານ (ມັດທາຍ 9: 20-22)

ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ເຈັບປ່ວຍມາເປັນເວລາດົນສາມາດເປັນພຍານເຮືອງຄວາມທຸກລຳບາກ ແລະຄວາມທ້າໃຈເນື່ອງຈາກໂລກນັ້ນໆ. ຄົນປ່ວຍບາງຄົນຂາດຈາກໝູ່ ຫລືຂາດຈາກສັງຄົມ, ແລະບາງຄົນກໍມີຮ່າງກາຍຊຸດໂຊມ ແລະ ເໜັງຕີງລຳບາກ. ບັນຫາເຮືອງສຸຂະພາບບໍ່ດີສາມາດເຮັດໃຫ້ຄົນເປັນໂລກຊົມເສົ້າ.

ຜູ້ຍິງໃນເຮືອງນີ້ເປັນຄົນທີ່ຢູ່ໃນຖານະລຳບາກ ເພາະບັນຍັດຂອງຄົນຍິວຖືວ່າພຍາດເລືອດຕົກຂອງນາງໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວກາຍເປັນຄົນນອກສັງຄົມ. ຜູ້ຄົນຈະບໍ່ຈັບບາຍລາວ ຫລືແຕະຕ້ອງສິ່ງຂອງຕ່າງໆທີ່ເປັນຂອງລາວ; ຜູ້ນຶ່ງຜູ້ໃດຝືນແຕະຕ້ອງ ກໍຈະຖືວ່າເປັນມົນທົນ(ລະບຽບພວກເລວີ 15: 25-27). ພຍາດຂອງນາງເຮັດໃຫ້ຕົວເອງຢູ່ໃນຖານະດຽວກັບຄົນຂີ້ທູດ; ນາງບໍ່ສາມາດທີ່ຈະແຕ່ງງານ ຫລືຖ້າແຕ່ງງານແລ້ວ ຜູ້ເປັນສາມິ ມີ

ສິດທີ່ຈະຢ່າຮ້າງໄດ້ ສາເຫດທີ່ນາງຄົນນີ້ມາຄົນດຽວອາດຈະເປັນໄປໄດ້ທີ່ນາງຢູ່ໂດດດຽວມາດົນແລ້ວ. ພຣະ ທັມມາຣະໂກບອກວ່ານາງໄປຫາໝໍເພື່ອຮັກສາຕົນເອງຈົນໝົດເງິນ ແຕ່ພຍາດກໍບໍ່ຫາຍ (ມາຣະໂກ 5: 26). ນາງຈຳເປັນຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍຣະມານທຸກໆວັນໄປ.

ຄົນຍິງສ່ວນຫລາຍໃນສັມຍນັ້ນຍັງເຊື່ອວ່າ "ບຸກຄົນຜູ້ໄຖ່ຄວາມຜິດແລະຫວ່ານຄວາມຊົ່ວກໍໄດ້ເກັບກຽວຢ່າງ ນັ້ນ" (ໂຍບ 4: 8). ໝາຍຄວາມວ່າພຍາດທີ່ເກີດກັບນາງຄົນນີ້ແມ່ນຜົນກັມ; ເພາະຖ້າຄົນເຮັດດີ ພຣະເຈົ້າກໍ ຈະປະທານສິ່ງດີໆໃນຊີວິດ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຕົວຢ່າງໃນພຣະທັມໂຍຮັນ 9: 1-2 ກ່ຽວກັບຄົນຕາບອດແຕ່ ກຳເນີດ; ມີຄົນຖາມພຣະເຢຊູວ່າ, "ພຣະອາຈານເອີຍ, ຜູ້ໃດໄດ້ເຮັດຜິດບາບ ຄົນນີ້ຫລືພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ ເຂົາຈຶ່ງ ເກີດມາຕາບອດ."

ອີງຕາມສິ່ງທີ່ເວົ້າກັນມາ ນາງຄົນນີ້ບໍ່ຄວນອອກບ້ານ; ເພາະເມື່ອມີຄົນຮູ້ສະພາບຂອງລາວ ຊີວິດລາວກໍຈະບໍ່ ປອດພັຍ; ລາວອາດຈະຖືກກ້ອນຫີນ. ເພາະຄວາມທຸກທໍຣະມານມາດົນນານ ນາງຜູ້ນີ້ຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈສູງ ຕາຍ; ຄວາມຈິງແລ້ວນາງອາດຈະບໍ່ຮູ້ຄັກແນ່ວ່າພຣະເຢຊູແມ່ນໃຜ ຫລືບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເມສີອາ ແຕ່ ນາງຮູ້ແນ່ນອນວ່າ ຖ້າຕົນເອງມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູກໍຈະໄດ້ຫາຍດີ, ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຮິດອຳນາດ ພຣະເຢຊູໃນການຮັກສາພຍາດ. ຄົນຍິງເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າສາມາດປັບປຸງພຍາດໄດ້ທຸກຢ່າງ (ພສສ 103: 3).

ນາງມີຄວາມເຊື່ອ ແລະຄວາມເຊື່ອນີ້ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມພັ້ນໃຈ; ນາງຈຶ່ງມີໃຈກ້າອອກໄປຫາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງ ພຣະເຈົ້າຊື່ພຣະເຢຊູ. ໃນມື້ນັ້ນ ຫລາຍໆຄົນໄດ້ອອກມາຫາພຣະເຢຊູແລະພຍາຍາມເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງເພື່ອຂໍ ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ (ມທ 9: 27) ແລະບາງຄົນກໍໄດ້ໃຊ້ຄົນອື່ນມາແທນ (ມທ 15: 22; 17: 15). ແຕ່ສຳລັບ ນາງທີ່ເປັນພຍາດເລືອດຕົກ, ສິ່ງດຽວທີ່ລາວຕ້ອງການຄືເຂົ້າໃກ້ພຣະເຢຊູແລະບາຍເສື້ອຂອງພຣະອົງ; ຄົນ ອື່ນໆບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ວ່ານາງໄດ້ສິ່ງມົນທົນຂອງຕົນໄປໃສ່ພຣະອົງ.

ຄົນບູຮານເຊື່ອກັນວ່າ ສິ່ງຂອງຫລືເສື້ອຜ້າຂອງຜູ້ຊອບທັມມີການອັດສຈັນແຜງຢູ່. ຕົວຢ່າງ: ຄົນປ່ວຍພາກັນນັ່ງ ລຽນຢູ່ແຄມທາງທີ່ເປໂຕຈະຍ່າງຜ່ານ ເພື່ອເງົາຂອງເພິ່ນຈະຖືກພວກເຂົາແລ້ວພຍາດຕ່າງໆກໍຈະຫາຍໄປ (ກຈກ 5: 15). ໃນສັມຍຂອງໂປໂລກໍເຊັນກັນ, "ເຂົາໄດ້ນຳເອົາຜ້າເຊັດເທື່ອກັບຜ້າກັນເປື້ອນຈາກຕົວຂອງ ໂປໂລໄປວາງໃສ່ຄົນປ່ວຍໄຂ້ພຍາດຕ່າງໆກໍຫາຍແລະຜືຮ້າຍກໍອອກໄປ" (ກຈກ 19: 11-12).

ພຣະຄັມພິບອກວ່າ, "ນາງຄິດໃນໃຈວ່າ, "ຖ້າເຮົາໄດ້ບາຍແຕ່ເສື້ອຂອງທ່ານເທົ່ານັ້ນ ເຮົາກໍຈະດີພຍາດ" (ມ ທ 9: 21). ເຄື່ອງທົງຂອງພຣະເຢຊູອາດຈະມີແຄມ ແລະຍອຍ ເໝືອນຂອງຄົນທີ່ວ່າໄປ ເພື່ອໃຫ້ຖືກຕາມຄຳ ແນະນຳໃນພຣະບັນຍັດ; ໃນພຣະທັມຈິດບັນຊີ ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, "37 "ຈຶ່ງເວົ້າກັບຄົນອິສຣາເອນ ແລະສິ່ງ ເຂົາໃຫ້ທຳຍອຍໃສ່ແຈຂອງເຄື່ອງນຸ່ງຕລອດຊົ່ວເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາ ໃ ຫ້ເອົາດ້າຍສີຟ້າຕິດຍອຍທີ່ແຈທຸກແຈ 38 ເພື່ອເຈົ້າຈະມອງເບິ່ງຍອຍນັ້ນ ແລະຈິດຈຳພຣະບັນຊາທັງສິ້ນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະປະຕິບັດຕາມ

ເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ກະທຳສິ່ງໃດຕາມຄວາມພໍໃຈພໍຕາຂອງເຈົ້າຊຶ່ງເຈົ້າມັກຫລົງຕາມນັ້ນ." ຍອຍອາດຈະເປັນເບົ້າໝາຍສຳລັບນາງຄົນນັ້ນ ເພາະຈະເປັນບ່ອນຈັບບາຍໄດ້ງ່າຍໂດຍບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າຂອງຜ້າຮູ້ສຶກຕົວ.

2. ການພົບສ່ວນຕົວ (ມັດທາຍ 9: 22)

ພຣະອົງຊົງຮູ້ຕົວແລ້ວຂະນະທີ່ຍິງຜູ້ເປັນເລືອດຕົກເຂົ້າມາເຖິງພຣະອົງ; ມາຣະໂກ 5: 24 ບອກວ່າ, "ຄົນຫລວງຫລາຍຕາມໄປແລະບຽດພຣະອົງ." ໃນຂະນະດຽວກັນ "ນາຍໂຮງທໍ່ມະເທສນາຜູ້ຊຶ້ງຊື່ ຢາອີໂຣຢ່າງມາ ແລະເມື່ອທ່ານເຫັນພຣະເຢຊູກໍຂາບລົງທີ່ພຣະບາດຂອງ ພຣະອົງ 23 ແລ້ວທູນອ້ອນວອນໜ່ວງໜ່ວງພຣະອົງວ່າ, "ລູກສາວນ້ອຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຈັບຈວນຈະຕາຍແລ້ວ ຂໍເຊີນທ່ານໄປຢຽດມືວາງລົງໃສ່ມັນ ເພື່ອມັນຈະໄດ້ພົ້ນຕາຍມີຊີວິດຢູ່" (ມາຣະໂກ 5: 22-23).

ພຣະເຢຊູກຳລັງຢ່າງໄປເຮືອນຢາອີໂຣ ຖ້າມາກາງຄວາມສັບສົນຂອງຜູ້ຊົງຊົງ; ນາງຜູ້ເລືອດຕົກໄດ້ໂອກາດກໍບາຍຍອຍເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງ ໂດຍບໍ່ມີຄົນຮູ້. ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ເພາະຣິດເດດຂອງການປິ່ນປົວໄດ້ອອກໄປຈາກພຣະອົງ. ຣິດເດດຂອງການປິ່ນປົວພຍາດບໍ່ໄດ້ອອກໄປຫາທຸກຄົນ ແຕ່ໄປຫາຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ. ພຣະເຢຊູສາມາດທີ່ຈະງຽບແລະເດີນຕໍ່ໄປ ແລະປ່ອງໃຫ້ນາງຄົນນັ້ນກັບບ້ານໂດຍບໍ່ມີໃຜສົນໃຈ; ແລະບໍ່ແມ່ນພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ນາງອັບອາຍ ແຕ່ລາວໄດ້ລັກເອົາພຣະຄຸນໄປ. ພຣະເຢຊູຕ້ອງການໃຫ້ນາງໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ການປິ່ນປົວຮັກສາຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຄິດຄ່າ; ການດີພຍາດຂອງນາງມີຄວາມສຳຄັນສຳລັບພຣະເຢຊູ.

ພຣະເຢຊູຊົງ "ຫລຽວຫລັງທອດພຣະເນດເຫັນຍິງນັ້ນ ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, "ລູກຍິງເອີຍ, ຈົ່ງຊິນໃຈເທິນ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າດີແລ້ວ" ຕັ້ງແຕ່ຍາມນັ້ນນາງກໍດີປົກກະຕິ" (ມທ 9: 22). ພຣະອົງຊົງຮູ້ເຖິງຄວາມທຸກລຳບາກຂອງຍິງຄົນນີ້, ນາງໄດ້ຢູ່ຢ່າງໂດດດ່ຽວເໝືອນກັບຕິດຄຸກ ມາເປັນເວລາດົນນານ; ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງປົດປ່ອຍນາງໃຫ້ມີເສຣີພາບ ແລະໃຫ້ມີຄຸນຄ່າໃນສາຍຕາຂອງຄົນອື່ນອີກຄັ້ງນຶ່ງ.

ພຣະທັມມັດທາຍໄດ້ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກ່ຽວກັບເຮືອງນີ້; ການຫາຍດີພຍາດເລືອດຕົກຂອງນາງບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເວລາບາຍຍອຍເຄື່ອງທົງຂອງພຣະຄຣິດ, ແຕ່ການຫາຍພຍາດໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ພຣະເຢຊູຮັບຮູ້ການກະທຳຂອງນາງ: ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, "ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າດີແລ້ວ." ຕັ້ງແຕ່ຍາມນັ້ນນາງກໍດີປົກກະຕິ.' ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສ້າງໃຫ້ນາງຫາຍດີພຍາດ ແລະບໍ່ແມ່ນນາງໄດ້ຮັບການຫາຍດີດ້ວຍຕົນເອງ. ຄວາມເຊື່ອຂອງນາງນຳໄປສູ່ການປະຕິບັດ ແຕ່ສິ່ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ບັງຄັບຣິດເດດຂອງການປິ່ນປົວພຍາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ການປິ່ນປົວເກີດຂຶ້ນເພາະການຮັບຮູ້ຄວາມເຊື່ອຂອງນາງຈາກພຣະເຢຊູ ແລະພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສະແດງຄວາມຮັກຕອບແທນຄວາມເຊື່ອນັ້ນ. ຄວາມເຈັບປວດທີ່ຜ່ານມາໄດ້ຫາຍໄປ ແລະນາງໄດ້ເປັນຜູ້ເກີດໃໝ່.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ຜູ້ຍິງໃນເລື່ອງນີ້ຕ້ອງການການປົນປົວດ້ານຮ່າງກາຍ; ການຫລີກໜີຈາກສັງຄົມຫລາຍປີໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກໃນຄຸນຄ່າຂອງຕົວເອງໜ້ອຍລົງ. ພຣະເຢຊູບໍ່ພຽງປົນປົວທາງຮ່າງກາຍໃຫ້ດີເປັນປົກຕິ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ຊີວິດໃໝ່ແລະຄວາມຫວັງໃໝ່ສຳລັບຍິງຄົນນີ້; ພຣະອົງຊົງສະແດງໃຫ້ນາງເຫັນວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮັກ ລາວເປັນທາງສ່ວນຕົວ.

ຫລາຍໆຄົນໃນປັດຈຸບັນມີຄວາມສົງສັຍໃນຄຸນຄ່າຂອງຕົນເອງ. ບາງຄົນຖືກພໍ່ແມ່ປະຖິ້ມ, ບາງຄົນຖືກໝູ່ເພື່ອນຫລອກລວງ, ບາງຄົນຖືກຄູ່ຄອງໜີປະ, ຫລືບາງຄົນຮູ້ສຶກວ່າຕົວເອງບໍ່ມີຄຸນຄ່າສຳລັບສັງຄົມ ເພາະຂາດຄວາມສວຍງາຍ, ຂາດສະຕິປັນຍາ, ຫລືຂາດຊັບສົມບັດ, ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫັນຄຸນຄ່າ. ຫລາຍຄົນເບິ່ງຊີວິດແບບບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ຫລືຄຸນຄ່າ; ພຣະເຢຊູຮັບຮູ້ວ່າທຸກຄົນມີຄຸນຄ່າເໝືອນກັບຍິງຜູ້ເປັນເລືອດຕົກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ເວລາຮັບຮູ້ນາງໃນມັດທາຍ 9. ພຣະອົງຊົງມາເພື່ອ "ສແວງຫາແລະໂຜດຜູ້ທີ່ຫລົງຫາຍ." ພຣະອົງຊົງສາມາດທີ່ຈະຊ່ວຍຄວາມຕ້ອງການອັງສຸງສຸດຂອງທົວໃຈທີ່ກຳລັງບວບຊ້ຳ.

ຄຳຖາມ:

1. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ຍິງຄົນນີ້ ຕັດສິນໃຈໄປຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະເຢຊູ?
2. ເປັນຫຍັງຍິງຄົນນີ້ຈຶ່ງພຍາຍາມຫລີກການພົບກັນ(ໜ້າຕໍ່ໜ້າ) ຫລື ຕາຕໍ່ຕາ ກັບພຣະເຢຊູ?
3. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ຫລາຍຄົນໃນປັດຈຸບັນມຸ້ງໄປສູ່ຈຸດຈົບໃນສັງຄົມຂອງພວກເຮົາ?
4. ເປັນຫຍັງຫລາຍໆຄົນບໍ່ຍອມຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກຄົນອື່ນໆ?
5. ພຣະເຢຊູຊົງປະສົງທີ່ຈະສອນຫຍັງໃຫ້ກັບຍິງໃນພຣະຄຳນີ້? ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຫຍັງແດ່ຈາກເລື່ອງນີ້?
6. ທ່ານເຄີຍມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຄຸນຄ່າຂອງຕົວເອງໄດ້ເສື່ອມໂຊມ ຫລືຖືກທຳລາຍບໍ່? ທ່ານໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງຄວາມຮັກແລະການປົນປົວຮັກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ຫລັງຈາກການຖືກທົດລອງວິທີໃດ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 7

ວັນຊະບາໂຕທີ່ອັສຈັນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 12:9-13

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ມາຣະໂກ 3:1-6

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູບໍ່ພຽງແຕ່ເຫັນພ້ອມກັບການເຮັດດີໃນວັນຊະບາໂຕ; ແຕ່ພຣະອົງຊົງກະທຳການດີໃນວັນຊະບາໂຕ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະເຈົ້າຈະປືນປົວຮັກສາຄວາມບໍ່ສົມບູນຂອງພວກເຮົາບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຮຽນເຊື່ອສິ່ງທີ່ຄິດວ່າເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຮິດເດດເຂົ້າມາໃນຊີວິດ.

ອ່ານລວບ: ເວລາພວກເຮົາປິດຫົວໃຈ, ພວກເຮົາກໍບໍ່ສາມາດຮັບເອົາພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ. ເວລາພຣະເຢຊູທຳການອັສຈັນຫລາຍຂຶ້ນ, ພວກພານິຊາຍກໍຕັ້ງໃຈທີ່ຈະທຳລາຍພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນເໝືອນກັນ.

ຄຳນຳ

ເມື່ອເວລາຂ້າພະເຈົ້າເປັນເດັກນ້ອຍ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມັກຄຳສັ່ງໃຫ້ນອນພັກຜ່ອນໃນວັນອາທິດ, ຫລັງຈາກກິນເຂົ້າທຸ່ງແລ້ວ. ພໍແລະແມ່ຈະສົ່ງພວກເຮົາທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າບ່ອນນອນ, ພວກເພິ່ນກໍນອນເຊັ່ນກັນ. ຂ້າພະເຈົ້ານອນບໍ່ໄດ້ເມື່ອຕາເວັນຍັງແຈ້ງຢູ່, ຂ້າພະເຈົ້າຈະປືນໄປປືນມາຈົນເຖິງເວລາໂມງປຸກ, ປິດປ່ອຍອອກມາຈາກຫ້ອງນອນ. ເປັນໜ້າອັສຈັນທ່າທີຂອງຂ້າພະເຈົ້າສຳຫລັບການນອນພັກຜ່ອນວັນອາທິດໄດ້ປ່ຽນແປງເມື່ອເວລາຂ້າພະເຈົ້າເປັນແມ່ຂອງເດັກທຳຄົນ. ການນອນພັກຜ່ອນຊົ່ວໂມງນຶ່ງຂອງວັນອາທິດຕອນແລງໄດ້ຕົງກັບກິດບັນຍັດສຳຫລັບການພັກຜ່ອນວັນຊະບາໂຕ!

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພັກຜ່ອນໃນວັນຖ້ວນເຈັດຈາກການຊົງສ້າງນັ້ນ ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງອິດເມື່ອຍ (ປຖກ 2: 2-3). ຮິດອຳນາດຂອງພຣະອົງບໍ່ມີກຳນົດ ແລະບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ນ້ອຍລົງໄດ້. ຈຸດປະສົງຂອງການພັກເຊົາເປັນເວລາທົບທວນເຖິງທຸກສິ່ງພຣະອົງຊົງສ້າງໄດ້ສຳເຣັດ ແລະຊົມຊື່ນຍິນດີໃນງານທີ່ເປັນໄປຕາມແຜນການຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງສ້າງວັນຊະບາໂຕໄວ້ເພື່ອປ່ອຍດຂອງພວກເຮົາ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາກໍຄວນເຮັດຄືກັບພຣະອົງ ພັກຜ່ອນຈາກວຽກງານທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳ ແລະໃຫ້ເຮົາຍິນດີໃນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່, ຄວາມກະຣຸນາ, ແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ.

ແຕ່ໜ້າຄິດ, ຄົນໃນສັມພຣະເຢຊູໄດ້ປືນຈຸດປະສົງຂອງບັນຍັດເຮື່ອງວັນຊະບາໂຕ. ຊຶ່ງຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຮົາ, ກິດບັນຍັດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າກາຍເປັນຊະເລີຍຂອງຄຳສັ່ງຫລາຍໆຢ່າງ.

1. ການກ່າວໂທດໃສ່ພຣະຄຣິດ (ມັດທາຍ 12: 1-8)

ການລະເມີດກິດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າແບບບໍ່ມີຢຸດແລະໂດຍເຈຕນາໄດ້ເປັນສາເຫດໃຫ້ຊາວອິສະຣາເອນໄດ້ຕົກຖືກເປັນຊະເລີຍທີ່ກຸງບາບີໂລນ. ເມື່ອເຂົາເຈົ້າໄດ້ກັບຄືນສູ່ບ້ານເດີມ, ພວກເຂົາຕັດສິນໃຈວ່າຈະບໍ່ເຮັດ

ດັ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ປະສົບການມາ. ພວກເຂົາເຈົ້າຈະເຮັດທຸກຢ່າງເພື່ອເຊື່ອຟັງກົດບັນຍັດທີ່ໄດ້ຊົງໃຫ້ຜ່ານໂມເຊ.

ຫລາຍປີຜ່ານໄປ, ຄົນອິສຣາເອນບາງກຸ່ມໄດ້ວາງມາຕການທີ່ຈະບໍ່ໃຫ້ມີຜູ້ນຶ່ງຜູ້ໃດຝ່າຝົນກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ແປຄວາມຄວາມໝາຍຂໍ້ຄຳສັ່ງທີ່ຢູ່ໃນປຶ້ມ ໂທຣາ (ຊຶ່ງມີປຶ້ມ ປະຖົມມະການ, ອົພບົບ, ລະບຽບເລວີ, ຈິດບັນຊີ, ບັນຍັດທິສອງ) ແລະສ້າງກົດຫລືຄຳແນະນຳຕ່າງໆເພື່ອຊ່ວຍຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ. ກົດຫລືຄຳແນະນຳເຫລົ່ານີ້ປຽບເໝືອນຮົ່ວອ້ອມພຣະບັນຍັດ. ຖ້າພວກເຂົາຫາກປະຕິບັດຕາມກົດນັ້ນໆແລ້ວ, ເຂົາຈະບໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະລະເມີດ ໂທຣາ.

ມາເຖິງສັມຍພຣະເຢຊູ, ຄຳແນະນຳເຫລົ່ານັ້ນກໍໄດ້ເກີດມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍກວ່າກົດບັນຍັດອີກ. ສຳຫລັບຜູ້ທີ່ຖືວ່າຕົວເອງເປັນຄົນຊອບທັມ, ກໍຈະເລົ່າແລະຕິດຕາມຄຳສອນທຸກໆຂໍ້ໃນປຶ້ມ. ຜູ້ທີ່ແຕ່ງຕັ້ງຕົວເອງເປັນຜູ້ຮັກສາກົດລະບຽບ ກໍຈະພິພາກສາຜູ້ລະເມີດກົດນັ້ນໆທີ່ພວກນັກປາດແລະຄູໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາ.

ການຮັກສາກົດລະບຽບຕ່າງໆ ໄດ້ກາຍເປັນພາຣະໜັກໃຫ້ຄົນທົ່ວໄປ. ພຣະເຢຊູເວົ້າວ່າ, "ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດການໜັກໜ່ວງແລະແບກພາຣະໜັກ ຈິ່ງມາຫາເຮົາ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ພວກທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມເຊົາເມື່ອຍ. ຈິ່ງເອົາແອກຂອງເຮົາແບກໄວ້ແລ້ວຮຽນຮູ້ຈາກເຮົາເພາະເຮົາເປັນຜູ້ໃຈອ່ອນສຸພາບແລະຖ່ອມລົງ ແລ້ວຈິດໃຈຂອງທ່ານຈະໄດ້ພົບຄວາມເຊົາເມື່ອຍ. ດ້ວຍວ່າແອກຂອງເຮົາກໍພໍເໝາະແລະພາຣະຂອງເຮົາກໍເປົາ" (ມທ 11:28-30).

ພວກຟາຣີຊາຍຜູ້ບັງຄັບປະຊາຊົນໃຫ້ເຊື່ອຟັງເປັນຫ່ວງໃນການສັ່ງສອນຂອງພຣະເຢຊູ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າກົດຕ່າງໆຂອງພວກຕົນມີອຳນາດທຽບເທົ່າກັບບົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຄິດວ່າ ພຣະເຢຊູກຳລັງຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າເວລາພຣະອົງຕຳໜິກົດ ຫລືຕຳໜິບຸກຄົນທີ່ເຮັດຕາມກົດນັ້ນໆ. ກຸ່ມຟາຣີຊາຍຄິດວ່າຕົນເອງກຳລັງປ້ອງກັນຜູ້ທີ່ມາຟັງຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູ. ຖ້າຈະຈັດການພຣະເຢຊູ, ພວກເຂົາຈຳຕ້ອງຈອບເອົາຕອນພຣະອົງເຮັດຜິດພຣະບັນຍັດ. ເນື່ອງຈາກພວກຟາຣີຊາຍເຫັນວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ເຮືອງວັນຊະບາໂຕ, ພວກເຂົາຈິ່ງເລືອກເອົາກົດບັນຍັດນີ້ເປັນຈຸດເດັ່ນເພື່ອເປັນຫລັກຖານຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູກັບພວກສາວິກ.

ໃນວັນຊະບາໂຕນຶ່ງ, ພວກຟາຣີຊາຍຈັບຕາເບິ່ງພຣະເຢຊູແລະສາວິກຂອງພຣະອົງຢ່າງຜ່ານໄປທົ່ງນາອ້ອມຮອບໝູ່ບ້ານ. ແນ່ນອນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງພາຍາມທີ່ຈະບໍ່ເຮັດຜິດກ່ຽວກັບວັນຊະບາໂຕ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກຟາຣີຊາຍຈັບຜິດພຣະອົງ. ແຕ່ກໍມີບັນຫາເກີດຂຶ້ນເພາະພວກສາວິກເກີດຫົວເຂົ້າ.

ເມື່ອພວກສາວິກໄດ້ຢ່າງໄປຕາມຮ່ອມລະຫວ່າງທົ່ງນາ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ຫັກເອົາຮວງເຂົ້າ (ມທ 21: 1). ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ຖືວ່າເປັນການລັກ, ເພາະກົດຮະບຽບກໍອະນຸຍາດໃຫ້ຄົນເກັບເອົາແລະກິນໄດ້ບໍ່ວ່າຈະເປັນທົ່ງນາຫລືສວນອະງຸ່ນແຕ່ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເກັບໃສ່ກະຕ່າ(ບັນຍັດທິສອງ 23: 24-25). ອີງຕາມມາຕການຂອງພວກຟາຣີຊາຍແລ້ວ ການເຮັດດັ່ງນັ້ນໃນວັນຊະບາໂຕຖືວ່າເປັນການຕ້ອງຫ້າມ ເພາະຖືເປັນການເກັບກ່ຽວ (ອພຍ16: 21-30) ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ຕໍ່ວ່າກັບພຣະເຢຊູວ່າພວກສາວິກໄດ້ລະເມີດກົດ. ພຣະເຢຊູຕອບເຂົາດ້ວຍພຣະທັມເພື່ອເຕືອນພວກຕໍ່ຕ້ານວ່າ, ພວກປະໂຮທິດຮັບໃຊ້ໃນພຣະວິຫານກໍໄດ້ລະເມີດວັນຊະບາໂຕ ໃນການເຮັດວຽກຖວາຍບູຊາທຸກຄັ້ງ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຜິດຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ເພາະການຖວາຍບູຊາບອກເຖິງພຣະເມດຕາ (ມທ12: 5-7). ພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ພວກຟາຣີຊາຍໃຈຮ້າຍຫລາຍກວ່າເກົ່າເວລາພຣະອົງເວົ້າວ່າພຣະອົງເປັນເຈົ້າຂອງວັນຊະບາໂຕ (ມທ 12: 8).

2. ການປະເຊີນໜ້າຕໍ່ໄປ (ມັດທາຍ 12: 9-12)

ໃນເວລາຊຸມນຸມ, ພຣະເຢຊູແລະພວກສາວິກໄດ້ເຂົ້າໄປທີ່ໂຮງທໍ່ມະເທສນາທີ່ຟາຣີຊາຍກຸ່ມດຽວຮ່ວມກັນຢູ່. ຈິດໃຈຂອງພຣະອົງຕັ້ງຕໍ່ການນະມັສການ ແຕ່ພວກຟາຣີຊາຍຕັ້ງຕໍ່ການຈັບຜິດ. ຮູ້ວ່າຄົນພິການມີລິບຈະມາທີ່ນັ້ນ ແລະຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຊົງມັກຮັກສາພຍາດ, ພວກຟາຣີຊາຍຈຶ່ງຖືໂອກາດຍິວະພຣະເຢຊູໃຫ້ລະເມີດກົດຣະບຽບຂອງວັນຊະບາໂຕ. ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ, ພຣະເຢຊູມີທາງເລືອກສອງຢ່າງຄື: ຮັກສາຄົນປ່ວຍໃຫ້ຫາຍແລະຜິດຕໍ່ກົດບັນຍັດ ຫລື ຮັກສາກົດບັນຍັດແລະປົວຄົນນັ້ນໃຫ້ຫາຍມີໜ້າ.

ທ່າທີຂອງພວກຟາຣີຊາຍໃນການຕໍ່ຕ້ານຢູ່ທີ່ການຖືວ່າແມ່ນຫຍັງຄືການເຮັດງານ. ອີງຕາມຫລັກການເຮືອງວັນຊະບາໂຕຂອງພວກເຂົາ, ຄົນສາມາດກິນອາຫານໄດ້ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ດັງໄພຫລືເຮັດກິນ. ຄົນສາມາດນຸ່ງເຄື່ອງໄດ້ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ຫຍິບຜ້າຫລືແປງເກີບ ຄວາມຄິດຂອງພວກຟາຣີຊາຍກັບວັນຊະບາໂຕຢູ່ທີ່ການກະທຳແທນທີ່ຈະຢູ່ທີ່ຈິດໃຈ.

ຖ້າວ່າວັນຊະບາໂຕໄດ້ຕັ້ງໄວ້ເພື່ອການທຳດີ ຜົນຂອງການທຳດີນັ້ນຄືເປັນພຣະພອນແທນທີ່ຈະເປັນການຕັດສິນລົງໂທດ. ພຣະເຢຊູຕ້ອງການໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈວ່າວັນຊະບາໂຕນີ້ເຮັດໄວ້ເພື່ອເປັນປໂຍດແກ່ມະນຸດແລະບໍ່ແມ່ນກົດໝາຍການລົງໂທດຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ເນື້ອໃນຂອງວັນຊະບາໂຕໄດ້ສລຸບໄວ້ໃນ ອີພຍິບ 20:11 ທີ່ບອກວ່າ, "ໃນຫົກມື້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງພ້ຳສວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ ທະເລແລະທຸກໆສິ່ງສາລະພັດທີ່ມີຢູ່ໃນສາມແຫ່ງນີ້ ແຕ່ວັນຖ້ວນເຈັດພຣະອົງໄດ້ຢຸດພັກ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງອວຍພອນມື້ຖ້ວນເຈັດເປັນວັນບໍ່ຮຸນສຸດສຳລັບພຣະອົງ." ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວຜ່ານຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຢາວ່າ, "ການນະມັສການພຣະອົງພໍໃຈໃນຜູ້ທີ່ຖອມໃຈແລະຜູ້ທີ່ຍອມກັບໃຈໃໝ່ແລະຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ" (ເອຊາຢາ 66: 2).

3. ການຮັກສາໃນວັນຊະບາໂຕ (ມັດທາຍ 12: 13)

ພວກຟາຣີຊາຍຫລຽວເບິ່ງພຣະເຢຊູຕໍ່ໜ້າຄົນມີລິບ; ພວກເຂົາຮູ້ວ່າພຣະອົງມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປົວຄົນນີ້ໃຫ້ຫາຍ ແລະລໍເບິ່ງວ່າພຣະເຢຊູຈະຈັບມືຄົນນັ້ນ ຫລືໄຂ້ຄວາມເວົ້າທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ລາວຫາຍດີ. ແລ້ວພຣະເຢຊູກໍເວົ້າກັບຄົນມີລິບວ່າ "ຈົ່ງຢຽດມືຂອງເຈົ້າອອກ" ແລ້ວມືນັ້ນກໍດີເປັນປົກກະຕິເໝືອນກັບມືອີກເບື້ອງນຶ່ງ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດປະຕິເສດໄດ້ວ່າພຣະອົງຊົງມີອຳນາດໃນການຮັກສາພຍາດໃນຖານະ "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງວັນຊະບາໂຕ" (ຂໍ້ 8).

ພຣະເຢຊູສາມາດລໍຖ້າຮອດມື້ອື່ນຈຶ່ງປົວຄົນມີລິບກໍໄດ້. ຊາຍຄົນນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ຂໍການຮັກສາໃຫ້ຫາຍດີ; ລາວພຽງແຕ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແຕ່ເປັນໂອກາດສຳລັບພວກຟາຣີຊາຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ພຣະເຢຊູຢາກຈະສະແດງຄວາມເມດຕາແລະຄວາມຮັກທີ່ພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ໄພພິນຂອງພຣະອົງໃນໂລກນີ້. ອາຈານໂປໂລໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍເຖິງຄຣິສຕະຈັກໂຣມວ່າພວກເຮົາໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ກ່ອນ (ປຖກ 1: 27), ໃຫ້ເຮົາມີຮູບລັກສະນະສະທ້ອນເໝືອນພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງສ້າງ (ໂຣມ 8:29). ເຊັ່ນຄົນທີ່ຄວັດຮູບປັ້ນຫລືເຮັດເປັນຫລຽນຮູບຫລໍ່. ນັ້ນຄືພຣະປະລິງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສ້າງສຳລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ກົດເຮືອງວັນຊະບາໂຕຍັງໃຊ້ໄດ້ກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນປັດຈຸບັນ; ບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບການພັກຜ່ອນຈາກງານ, ແຕ່ເປັນການຢຸດພັກຜ່ອນແລະທົບທວນເຖິງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳເພື່ອພວກເຮົາໃນອາທິດນຶ່ງຜ່ານໄປ. ຄືເປັນການຄິດເຖິງຄຸນຄວາມດີແລະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ; ໃຫ້ກຽດພຣະອົງດ້ວຍການສະແດງຄວາມເມດຕາແລະຄວາມກະຣຸນາຕໍ່ຄົນອື່ນໆ. ສິ່ງນີ້ບອກເຖິງຄວາມໝັ້ນໃຈກັບພຣະອົງເວລາເຮົາມີບັນຫາແລະເຈັບປ່ວຍ, ເພາະພວກເຮົາເຊື່ອໝັ້ນເື່ອງອິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໃນການປົ່ນປົວຮັກສາຫົວໃຈແລະສິ່ງທີ່ແຕກຫັກ. ພວກເຮົາຖວາຍກຽດພຣະເຈົ້າດ້ວຍການມາພົບກັນກັບພື້ນຜິວຄຣິສຕຽນດ້ວຍກັນໃນວັນຊະບາໂຕເພື່ອນະມັສການ, ສຶກສາພຣະທັມ, ແລະອະທິຖານ. ພວກເຮົານັບຖືວັນຊະບາໂຕໂດຍການຍອມໃຫ້ພຣະເຢຊູເປັນນຶ່ງໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ການຮັກສາວັນຊະບາໂຕນີ້ຈະຊ່ວຍຟື້ນຟູຈິດວິນຍານຂອງເຮົາໃຫ້ສົດຊື່ນແລະຊ່ວຍໃຫ້ຕັ້ງຈິດໃຈໃສ່ພຣະເຈົ້າ. ທຸກຢ່າງນີ້ ຄືພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງພວກຟາຣີຊາຍຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອການກະທຳ ແລະເຈຕນາຂອງພຣະເຢຊູ?
2. ຄົນທຸກມື້ນີ້ບໍ່ເຊື່ອການປະກາດຂອງຄຣິສຕຽນແນວໃດແດ່?
3. ຂໍ້ສຳຄັນແນວໃດຂອງວັນຊະບາໂຕທີ່ພວກຟາຣີຊາຍບໍ່ເຂົ້າໃຈ?
4. ວັນຊະບາໂຕມີປະໂຫຍດແນວໃດສຳລັບຜູ້ເຊື່ອໃນສະໄໝນີ້? ພວກເຮົາຈະຖວາຍກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ກົງກັບເຈຕນາຂອງວັນຊະບາໂຕໄດ້ຢ່າງໃດ?
5. ການປົ່ນປົວຂອງພຣະເຢຊູຈະເປັນແບບຢ່າງການສະແດງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າວິທີໃດ? ພຣະເມດຕານີ້ຈະມີຜົນສະທ້ອນວິທີໃດ ໃນການໄວ້ວາງໃຈພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບບັນຫາຊີວິດຂອງພວກເຮົາ?

ບົດຮຽນທີ 8

ການລ້ຽງອັສຈັນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 14: 14-21

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ລູກາ 9: 10-17

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູເຈັບປວດ, ຮູ້ສຶກລຳບາກເພື່ອຄົນອື່ນ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຜູ້ເຊື່ອພົບບັນຫາຫລາຍປານໃດ ແລະລົມຄິດເຖິງຮິດເດດຂອງພຣະເຢຊູ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຮຽນຮູ້ວ່າເວລາຂ້ອຍມອບທຸກຢ່າງໃຫ້ພຣະເຢຊູ, ພຣະເຢຊູປ່ຽນຄວາມທຸກຍາກໃຫ້ເປັນຄວາມສົມບູນ.

ອ່ານລວບ: ພຣະເຢຊູຊົງລ້ຽງ 5, 000 ຄົນ (ອາດຈະເຖິງ 10, 000 ຄົນ) ເປັນການອັສຈັນຢ່າງດຽວທີ່ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະທັມທັງສີ່ຫົວ. ເພາະການອັສຈັນນີ້, ຊື່ສຽງຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ໂດ່ງດັງທີ່ສຸດ.

ຄຳນຳ

ຄັ້ງນຶ່ງຂ້ອງເຄີຍນຳພາພວກອາສາສັກຕຽມງານຫລາຍໄດ້ເພື່ອການຮັບໃຊ້; ພວກເຮົາເຮັດວຽກແບບບໍ່ອິດເມືອງຕຽມງານລ້ຽງອາຫານແລງສຳລັບແຂກ 300 ຄົນ. ການຈັດຕຽມສະຖານທີ່ແລະການປະກາດໃຫ້ຄົນຮູ້ຕ້ອງໃຊ້ເວລາຫລາຍສັບປາດ; ນອກນັ້ນພວກເຮົາມີໜ້າທີ່ໃນການເຮັດອາຫານອີກດ້ວຍ. ງານນີ້ນັບວ່າເປັນວຽກໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ຂ້ອຍເຄີຍເຮັດມາ.

ການຈັດງານຫລາຍໄດ້ຂອງພວກຂ້ອງນີ້ຍັງໜ້ອງຫລາຍຖ້າປຽບໃສ່ການຮັບໃຊ້ຂອງພວກບຸຣຸດແບັບຕິສໃນເທກຊັສ (Texas Baptist Men) . ຮິດເສີບອາຫານເຄື່ອນທີ່ຂອງກຸ່ມພວກເຫລືອງນີ້ ສາມາດລ້ຽງຄົນໄດ້ເຖິງ 10,000 ຄົນເວລາເກີດພັຍຮ້າຍ, ພະຍຸ, ຫລືນ້ຳຖ້ວມ. ຮິດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າມີອາຫານຕ່າງໆ ຊຶ່ງສາມາດນຳໄປຈັດຕຽມຢູ່ບ່ອນເກີດເຫດ ໂດຍພວກອາສາສັກ.

ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະເຢຊູບໍ່ມີຮິດອາຫານເຄື່ອນທີ່, ບໍ່ມີຈັກໄຟຟ້າ, ບໍ່ມີອາຫານກະປອງ, ແລະບໍ່ມີອາສາສັກທີ່ຈະຕຽມອາຫານເວລາຕ້ອງການ. ແຕ່ພຣະອົງຊົງສາມາດລ້ຽງຄົນທີ່ຫົວໄດ້ເປັນພັນໆຄົນດ້ວຍຂອງປະທານຈາກເບື້ອງເທິງ. ການລ້ຽງຂອງພຣະອົງນັບວ່າເປັນປະວັດສາດຂອງຄວາມຮັກແລະການຊົງປະທານ.

1. ການທົບທວນສ່ວນຕົວ (ມັດທາຍ 14: 13)

ບໍ່ວ່າພຣະເຢຊູຈະໄປໃສ ຝູງຊົນໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ; ເພາະຄວາມຮັກ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍໄລ່ຄົນໜີ; ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍສະແດງຄວາມຈຸດຈິດ ເວລາຄົນທັງຫລາຍເຂົ້າໄປສິນທາງຂອງພຣະອົງ.

ແນ່ນອນພຣະເຢຊູຕ້ອງການເວລາສຳລັບຕົນເອງ, ເພື່ອອ້ອນວອນ, ພັກຜ່ອນ, ແລະທົບທວນ. ພຣະຄຳບອກພວກເຮົາວ່າພຣະອົງຊົງແຍກຕົວອອກຈາກຝູງຊົນເພື່ອການອ້ອນວອນ ຫລືການນອນພັກຜ່ອນ (ມາຕະໂກ 1: 35, ລູກາ 5: 16, 6: 12). ພຣະເຢຊູໄດ້ກຳລັງແລະກຳລັງໃຈຈາກພຣະບິດາ ເວລາພຣະອົງຊົງໜັກໃຈ. ພຣະຄຣິດຊົງໜັກພຣະທັຍເມື່ອເຫັນຄວາມເສັຍຫາຍ, ຄວາມທຸກໃຈ, ແລະຄວາມພິນາດທີ່ຄວາມບາບໄດ້ເຮັດຕໍ່ຊີວິດມະນຸດ (ມທ23: 37; ຢຮ 11:35).

ມື້ນຶ່ງພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບຂ່າວການຕາຍຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ ຜູ້ເປັນຍາດ (ມທ14: 1-12), ພຣະອົງຊົງແຍກຕົວໄປຢູ່ຄົນດຽວເພື່ອໂສກເສົ້າ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອໂຢຮັນ ເພາະພຣະເຢຊູຮູ້ວ່າ ໂຢຮັນໄດ້ໄປພັກຜ່ອນຈາກວຽກງານ ແລະໄດ້ຮັບສະຫງ່າຣາສີຊົ່ວນິຣັນ. ພຣະອົງຊົງທຸກໂສກເພາະເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດທີ່ນຳໄປສູ່ການຕາຍຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ; ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນຄວາມຄິດແລະຈິດໃຈເຮັດໃຫ້ມະນຸດຖືກແຍກຈາກພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ເວລາສ່ວນຕົວໃນທີ່ໂດດດ່ຽວເພື່ອການຟື້ນຟູຝ່າຍວິນຍານ, ການທົບທວນ, ແລະການອ້ອນວອນ ແລະການຕຽມກຳລັງເພື່ອວຽກຮັບໃຊ້ທີ່ຈະຕິດຕາມມາ. ຝູງຊົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງກຳພາກັນລໍຖ້າ ພຣະອົງຈົນກວ່າພຣະອົງຈະກັບມາຫາພວກເຂົາ.

2. ຄວາມສົງສານອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງພຣະຄຣິດ (ມັດທາຍ 14: 14)

ເວລາເວົ້າເຖິງຄວາມສົງສານໃນທີ່ນີ້, ພວກເຮົາເວົ້າເຖິງຄວາມສຸພາບ, ຄວາມອິນທິນ, ຄວາມຫ່ວງໃຍ, ແລະຄວາມອ່ອນຫວານກັບສະພາບການຂອງບຸກຄົນ. ທຸກຄັ້ງທີ່ພຣະເຢຊູພົບຄົນທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການ, ພຣະອົງຈະສະແດງຄວາມຮັກກັບເຂົາ ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງຄວາມລຳບາກຂອງພຣະອົງເອງ, ເຮືອງໃນທຳນອງນີ້ຈະປາກົດຢູ່ສເມີໃນການຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນໂລກນີ້ຂອງພຣະອົງ (ມທ 20: 34, ມກ 6: 34).

3. ໃຫ້ສິ່ງທີ່ທຳນອງມີ (ມັດທາຍ 14: 15-18)

ເວລາພຣະເຢຊູຂ້າມນ້ຳໄປ, ພຣະອົງຊອກຫາບ່ອນປ່ຽວແລະບ່ອນທີ່ບໍ່ມີບ້ານຄົນຢູ່ໃກ້; ແລະທີ່ນັ້ນຄືບ່ອນທີ່ປະຊາຊົນໄດ້ພົບພຣະອົງ. ຫລັງຈາກເບິ່ງພຣະເຢຊູປົ່ນປົວແລະສັ່ງສອນຄົນໝົດມື້ແລ້ວ, ພວກສາວິກກຳພ້ອມທີ່ຈະພັກຜ່ອນ; ນອກນັ້ນພວກເຂົາເຈົ້າຄົງຄິດວ່າປະຊາຊົນກໍຄົງຈະຫົວອາຫານແລ້ວ ແລະຄາດວ່າແຕ່ລະຄົນຄົງສາມາດຫາອາຫານສຳລັບຕົວເອງໄດ້.

ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງພວກສາວິກໃຫ້ລ້ຽງປະຊາຊົນ. ບັນຫາກໍຄືວ່າ ພວກສາວິກມີອາຫານພຽງເລັກນ້ອງ, "ເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນແລະປາສອງໂຕເທົ່ານັ້ນ" (ມທ 14: 17). ພວກສາວິກພາກັນລືມວ່າພຣະຄຣິດຊົງສາມາດທີ່ຈະເພີ່ມທະວີພຣະພອນ; ພຣະເຢຊູສາມາດປ່ຽນສິ່ງໜ້ອຍໆໃນມືຂອງພວກສາວິກໃຫ້ພຽງພໍເພື່ອຄົນຈຳນວນຫລາຍພັນ. ສິ່ງທີ່ພວກສາວິກຕ້ອງເຮັດກໍຄືປ່ອຍສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າມີຢູ່ໃນກຳມື.

4. ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຈັດຫາ (ມັດທາຍ 14: 19-21)

ໃນພຣະສັນຍາເດີມມີປະວັດເລື່ອງພຣະເຈົ້າທົດສອບຄວາມເຊື່ອຂອງອັບຣາຮາມ ໂດຍໃຫ້ເພິ່ນນຳລູກທີ່ຮັກ ອີຊາກໄປເປັນເຄື່ອງຖວາຍ (ປຖກ 22:19-21). ອັບຣາຮາມເຮັດຕາມພຣະບັນຊາໂດຍບໍ່ສັຖາມ; ແລະເມື່ອ ເຖິງເວລາ, ພຣະເຈົ້າກໍຊົງຮັກສາຊີວິດອີຊາກໄວ້ ໂດຍຈັດຫາ "ແກະເຖິກໂຕນຶ່ງຊຶ່ງເຂົາຂອງມັນຄາພຸ່ມໄມ້ຢູ່" ໃຫ້ເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາ. ເຫດການຕອນນີ້ໄດ້ແນະນຳນາມຊື່ອີກນາມນຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຄື "ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງ ຈັດຫາ" (ຂໍ້ 14). ເວລາມີຄວາມຂາດເຂີນ ພຣະເຈົ້າຊົງຈັດຫາ ກົງຕໍ່ສະພາບການ.

ພວກສາວິກຮູ້ພຣະເຢຊູໃນຖານະຄຣູແລະຜູ້ປົນປົວຜູ້ມີຮິດອຳນາດຈາກພຣະເຈົ້າ; ມາເຖິງຕອນນີ້ ພຣະເຢຊູ ຊົງສອນພວກສາວິກວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຈັດຫາ, ຜູ້ດຽວກັນທີ່ໄດ້ຊົງຈັດຫາສຳລັບອັບຣາຮາມ. ການຮັກສາພຍາດ, ການໃຫ້ຄົນຕາຍກັບມີຊີວິດ, ຫລືການລ້ຽງຄົນຫລາຍພັນບໍ່ຍາກສຳລັບພຣະຄຣິດ ແຕ່ ການຊ່ວຍສາວິກໃຫ້ເພີ່ມຄວາມເຊື່ອໃນພຣະອົງເປັນເລື່ອງຍາກພິສິມຄວນ.

ຫລັງຈາກພວກສາວິກເອົາອາຫານທີ່ມີມາໃຫ້ພຣະເຢຊູ, ພຣະອົງຂໍພຣະພອນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຈັດຫາ. ສິ່ງອັສ ຈັນເກີດຂຶ້ນກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູຈະຫັກເຂົ້າຈີ່; ນັ້ນຄືແບບຢ່າງຂອງຄວາມເຊື່ອແທ້ ເພາະສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກະ ທຳພຣະອົງໄດ້ຊົງຮູ້ລ່ວງໜ້າໃນເລື່ອງນັ້ນໆ ແລະການຕັດສິນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ ບໍ່ ວ່າຈະເປັນເລື່ອງໃດ. ພວກສາວິກຄົງຈະຈ້ອງຕາເບິ່ງວ່າພຣະເຢຊູຈະຊົງເຮັດຫຍັງກັບເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນແລະປາ ສອງໂຕ; ສຳລັບພຣະເຢຊູ, ພຣະອົງຊົງເບິ່ງວ່າພວກສາວິກຈະເຂົ້າໃຈຫລືບໍ່ວ່າພຣະອົງແມ່ນໃຜ.

ຂ່າວປະເສີດທັງສີ່ຫົວບັນທຶກວ່າຈຳນວນຜູ້ຊາຍມີທ້າພັນຄົນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ນັບຈຳນວນຜູ້ຍິງແລະເດັກທີ່ຮັບອາ ຫານໃນມື້ນັ້ນ; ແນ່ນອນຄົນທີ່ມາຮວມທັງໝົດໃນທີ່ນັ້ນຈະຕ້ອງຫລາຍກວ່າ 10,000 ຄົນ, ຊຶ່ງເປັນຈຳນວນທີ່ ຫລາຍກວ່າປະຊາຊົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເຂດນັ້ນ. ສາວິກທັງສິບສອງຄົນຮັບອາຫານຈາກມືຂອງພຣະເຢຊູແລ້ວ ຢາຍໃຫ້ປະຊາຊົນທີ່ນັ່ງຢູ່ຫຍ້າຕາມການສັ່ງຂອງພຣະຄຣິດ (ມກ 6: 40; ລກ 9: 14). ທຸກຄົນກິນອາຫານ "ອີ່ມທຸກຄົນ ສ່ວນຕ່ອນຫັກທີ່ເຫລືອນັ້ນເຂົາເກັບໄດ້ເຕັມສິບສອງບຸງ." ເຫດການນີ້ມີສ່ວນຄ້າຍຄືກັບເລື່ອງເອ ລີຊາ ຕອນພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງເພິ່ນໃຫ້ລ້ຽງປະຊາຊົນໃຫ້ອີ່ມ ແລະຈະມີອາຫານເຫລືອ (1 ກສ 4: 42-44).

ມີຫລາຍໆຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຈັດຫາສຳລັບໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ຜ່ານພວກຜູ້ປະກາດທັງຫລາຍ (ອພຍ 16: 4; 1 ກສ 17: 5-6, 15-16; 1 ກສ 19: 6; ແລະຕ່ຳໆໄປ). ພຣະເຢຊູຊົງເຮັດໃຫ້ພຣະສັນຍາເດີມສຳເລັດເມື່ອ ພຣະອົງເປີດເຜີຍວ່າພຣະອົງຊົງເປັນ "ອາຫານທີ່ບໍ່ຂອງຊີວິດ" (ຢຮ 6: 48) ແລະຊົງບອກວ່າພຣະອົງເປັນ "ອາຫານທີ່ມີຊີວິດຊຶ່ງລົງມາຈາກສວັນ" (ຢຮ 6: 51). ເຖິງຈະປາກົດແຈ້ງວ່າເລື່ອງ "ການລ້ຽງອັສຈັນ" ເປັນ ເລື່ອງທີ່ຕໍ່ເນື່ອງແຕ່ພຣະສັນຍາເດີມມາເຖິງພຣະສັນຍາໃໝ່ກໍຕາມ, ສິ່ງທີ່ຮູ້ແນ່ນອນກໍຄືວ່າພວກສາວິກຂອງ ພຣະເຢຊູບໍ່ເຂົ້າໃຈເລີຍໃນຕອນນີ້. ແຕ່ເມື່ອເຖິງເວລານັ້ນ, ພວກສາວິກກໍຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າຮິດອຳນາດຕ່າງໆ ທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ຊົງສຳແດງໃຫ້ເຫັນ ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຊົງສະຖິດຖ້າມາກາງພວກເຮົາ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ມີຫລາຍຄົນໃນປັດຈຸບັນ ໃຊ້ເວລາກະວົນກະວາຍໃນສິ່ງທີ່ຂາດເຂີນ ຈົນພວກເຂົາເຈົ້າລືມເຖິງອິດອຳນາດ ແລະການຈັດຫາຂອງອົງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຈັດຫາ. ພຣະເຢຊູເປັນເຂົ້າຈີ່ຝ່າຍວິນຍານທີ່ສາມາດໃຫ້ພວກເຮົາອີ່ມ ເພາະການຊົງສະຖິດຢູ່ດ້ວຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງສາມາດເພີ່ມພຣະພອນໃນຊີວິດຜູ້ເຊື່ອແລະພ້ອມທີ່ຈະ ເຮັດຢ່າງດຽວກັນສຳລັບຄົນທັງຫລາຍ; ພຣະເຢຊູສາມາດໃຫ້ສົມບັດຝ່າຍວິນຍານກັບຄົນທີ່ຍາກຈົນ.

ເປັນການຍາກສົມຄວນທີ່ພວກເຮົາຈະຫາເວລາແຍກຕົວເອງຈາກຄວາມສັບສົນທີ່ມີຢູ່ໃນຊີວິດ ຊຶ່ງເປັນເລື່ອງ ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາເອງ; ສັງຄົມພວກເຮົາໄດ້ສອນວ່າ ພວກເຮົາສາມາດເປັນໄດ້ທຸກຢ່າງ ທີ່ພວກເຮົາ ຝັນເອົາໄວ້ໂດຍກຳລັງແລະຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງຕົວເຮົາເອງ. ແຕ່ຖ້າເບິ່ງຕາມທັສນະຂອງເບື້ອງເທິງແລ້ວ, ສິ່ງ ທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ມະນຸດສາມາດເຮັດກໍຄືປ່ອຍໃຫ້ພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງນຳພາແລະຍອມໃຫ້ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າໃນ ທຸກໆຢ່າງ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງການອ້ອນວອນຈຶ່ງເປັນເລື່ອງສຳຄັນສຳລັບພຣະເຢຊູໃນຕອນຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນໂລກ? ການ ອ້ອນວອນຈະຊ່ວຍຜູ້ເຊື່ອຢ່າງໃດກ່ຽວກັບບັນຫາແລະຄວາມກົດດັນຂອງຊີວິດປະຈຳວັນ?
2. ເປັນຫຍັງພວກສາວິກຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເບິ່ງການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູ ແລ້ວເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງຊົງເປັນ ພຣະເຈົ້າ? ພວກເຮົາໃນສັມມັນນີ້ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຊັກຊ້າໃນການເຫັນພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດ ຂອງພວກເຮົາ?
3. ເປັນຫຍັງການລ້ຽງຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນ ໃນການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູ?
4. ພຣະເຢຊູຊົງລ້ຽງດູພວກເຮົາ ຝ່າຍຈິດວິນຍານວິທີໃດ?
5. ພວກເຮົາຈະສະແດງຄວາມສົງສານກັບຄົນອື່ນໆ ຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູໃນສັມມັນພຣະອົງຍັງ ຢູ່ໂລກນີ້ ໄດ້ວິທີໃດ? ພວກເຮົາຈະສາມາດເພີ່ມພຣະພອນສອງເທົ່າໃຫ້ຄົນອື່ນໆໄດ້ວິທີໃດ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 9

ຈົ່ງອອກຈາກເຮືອ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 14: 22-33

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ໂຍຮັນ 6: 16-21

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ບໍ່ມີພະຍຸທີ່ແຮງເກີນກວ່າທີ່ພຣະເຢຊູຈະຊົງສາມາດຊ່ວຍໄດ້.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຄຣິສຕຽນຈະເອົາຊະນະຄືນນ້ຳໃນຊີວິດໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຈະຮຽນຮູ້ວ່າການຍ້ານຜິດພາດຈະຮັກສາຂ້ອຍໄວ້ໃນເຮືອ.

ອ່ານລວບ: ພຣະເຢຊູຊົງຄວບຄຸມທຸກຢ່າງທັງໃນພ້າສວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ, ຮວມທັງດິນພ້າອາກາດ. ລົມພະຍຸແລະສາວິກຍູ່ໃນພຣະທັດຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະອົງຊົງຮູ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວວ່າພຣະອົງຈະແກ້ໄຂຢ່າງໃດ. ລົມຢຸດ, ແລະສາວິກຍອມປະກາດວ່າພຣະອົງຊົງເປັນບຸດພຣະເຈົ້າເທື່ອທຳອິດ.

ຄຳນຳ

ຕອນຂ້ອຍຮຽນຢູ່ຫ້ອງບໍ່ແປດ, ຂ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຍ້ານຈົນຕົວແຂງ. ເຊົ້າເດີກມື້ນຶ່ງ ຂ້ອຍກຳລັງເຮັດວຽກຢູ່ຫລັງບ້ານ; ໃນທັນໃດມີບາງສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍສົນໃຈ; ເວລາຂ້ອຍຫລົງຄືນຫລັງ ກໍມີຊາຍຄົນນຶ່ງທີ່ເບື້ອນແລະເປັນໜ້າຍ້ານທີ່ສຸດ, ຊຶ່ງຂ້ອງບໍ່ເຄີນເຫັນຈັກເທື່ອໃນຊີວິດ, ຍືນຢູ່ບໍ່ເຖິງນຶ່ງວາທ່າງຈາກຂ້ອຍ. ຂ້ອຍຢາກຮ້ອງ ແຕ່ຮ້ອງບໍ່ອອກ; ຂ້ອຍພຍາຍາມແລ່ນ ແຕ່ກໍແລ່ນບໍ່ໄດ້. ເວລາຜ່ານໄປປະມານນຶ່ງນາທີ, ທີ່ຈົງແລ້ວປະມານວິນາທີ, ຂ້ອຍຕັ້ງໃຈໄດ້ ແລ້ວກໍບອກຊາຍຄົນນັ້ນໃຫ້ໜີອອກໄປ. ໃນຂະນະດຽວຂ້ອງກໍຈັບເອົາຈິກທີ່ຢູ່ໃກ້ມື ແລະຕຽມຕໍ່ສູ້. ຊາຍຄົນນັ້ນຢຸດຊະງັກ ແລະຂ້ອຍຮູ້ວ່າລາວກໍຍ້ານເຊັ່ນກັນ. ໃນທີ່ສຸດພວກເຮົາກໍສິນທະນາກັນ ແລະຂ້ອຍຮຽນຮູ້ວ່າ ລາວເປັນຄົນພະເນຈອນ ຜູ້ເດີນທາງຜ່ານເມືອງ; ຄົນທີ່ແລ້ວ ລາວໄດ້ນອນຢູ່ການທົ່ງ ແລະລາວກໍບໍ່ໄດ້ກິນເຂົ້າມາຫລາຍມື້. ຫລັງຈາກແບ່ງປັນເຂົ້າເຂົ້າໃຫ້ລາວກິນແລ້ວ ຂ້ອຍກໍເອົາເງິນຈຳນວນນຶ່ງໃຫ້ກັບຊາຍຄົນນັ້ນ ກ່ອນທີ່ລາວຈະລາຈາກໄປ. ເຖິງແມ່ນຫລາຍປີຜ່ານໄປແລ້ວ ແຕ່ຂ້ອຍຍັງຈິດຈຳຄວາມຍ້ານຈົນຕົວແຂງນັ້ນຢູ່.

ໃນຊີວິດກໍມີຫລາຍໆ ຢ່າງທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຍ້ານ; ຫລາຍຄົນກໍອາດຈະມີປະສົບການໃນທຳນອງດຽວກັນ; ຄວາມຈິງແລ້ວຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າສິ່ງຕ່າງໆ ເຫລົ່ານີ້ບໍ່ມີສິ້ນສຸດເຊັ່ນ: ຄວາມຜິດຫວັງ, ການເຈັບປ່ວຍ, ຫັ້ນສິນ, ຄວາມເປັນຢູ່ຢ່າງດີຂອງພວກລູກ, ການຈາຣະກຳ, ຄວາມບໍ່ແນ່ນອນກ່ຽວກັບວຽກງານ, ຄວາມໂຫດຮ້າຍໃນສັງຄົມ, ຄວາມຈະເຣີນທາງເທັກໂນໂລຢີຈະນຳພວກເຮົາໄປທາງໃດ, ສະພາບການຂອງບ້ານເມືອງ, ສະພາບການຂອງຄຣິສຕະຈັກໃນອະເມຣິກາ. ມະນຸດບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄປຊອກຫາຄວາມຍ້ານ ເພາະຄວາມຍ້ານເປັນພາກສ່ວນຂອງພວກເຮົາຢູ່ແລ້ວ. ໃນບົດຮຽນນີ້, ພວກເຮົາຈະຮຽນຮູ້ວ່າບໍ່ມີພະຍຸປະເພດໃດ ທີ່ພຣະເຢຊູຈະຊົງຊ່ວຍພວກເຮົາບໍ່ໄດ້.

1. ພຣະເຢຊູຊົງຢູ່ເທິງພູ ຂະນະທີ່ສາວົກຢູ່ໃນທະເລ (ມັດທາຍ 14: 22-23)

ມັດທາຍ 14: 22 ບອກພວກເຮົາວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສັ່ງພວກສາວົກໃຫ້ລົງເຮືອ "ຂ້າມຟາກໄປກ່ອນ ຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນເລີກໄປ." ພຣະອົງຊົງປະສົງຈະຢູ່ຄົນດຽວເພື່ອອ້ອນວອນອະທິຖານ. ພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ຍິນເລື່ອງການຕາຍຂອງໂຢຮັນບັບຕີສະໂຕ; ແລະພຣະອົງຕ້ອງການໄປຢູ່ໂດດດ່ຽວຄົນດຽວ, ແຕ່ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ພາກັນຕິດຕາມພຣະອົງ; ເວລາພຣະອົງເຫັນປະຊາຊົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ພຣະອົງກໍມີຄວາມສົງສານພວກເຂົາ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງປິ່ນປົວຄົນປ່ວຍ ແລະໄດ້ຊົງໃຫ້ອາຫານແກ່ຄົນທັງຫລາຍ.

ໃນພຣະຄຳນີ້, ພຣະເຢຊູຊົງພາຍາມທີ່ຈະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການຄື: ໄປຢູ່ຄົນດຽວເພື່ອອ້ອນວອນ. ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ລົງມາໃນໂລກເພື່ອເປັນມະນຸດ; ໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງຈະມີປະສົບການເໝືອນກັບມະນຸດຄົນອື່ນໆຂະນະທີ່ຢູ່ໂລກມະນຸດ. ພຣະອົງຊົງຫົວອາຫານ, ຫິວນໍ້າ, ເມື່ອຍ, ແລະຖືກການທົດລອງ; ພຣະອົງຊົງໂສກເສົ້າກ່ຽວກັບການຈາກໄປຂອງໂຢຮັນ; ພຣະເຢຊູຕ້ອງການເວລາຢູ່ຄົນດຽວເພື່ອໂສກເສົ້າ, ອ້ອນວອນແລະອື່ນໆ; ພຣະອົງອາດຈະຄິດເຖິງຊີວິດຂອງຕົນເອງດ້ວຍ. ແຕ່ເຖິງພຣະອົງຈະເຈັບປວດ, ພຣະອົງຍັງຊົງສົງສານປະຊາຊົນ ໂດຍໃຊ້ເວລາເພື່ອຮັກສາຄົນປ່ວຍ ພ້ອມຍັງໃຫ້ອາຫານແກ່ພວກເຂົາທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງ.

2. ພຣະເຢຊູຊົງດຳເນີນເທິງນໍ້າ (ມັດທາຍ 14: 24-27)

ໃນທັນໃດຄົນອື່ນໆກໍຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ. ເຮືອຂອງພວກສາວົກກຳລັງ "ຖືກຟອງນໍ້າຕີໄປມາເພາະທວນລົມຕ້ານຢູ່." ພວກເຂົາເຄີຍຖືກເຫດການເຊັ່ນນີ້ມາກ່ອນ (ມທ 8: 23-27); ໃນຕອນນັ້ນພຣະເຢຊູຊົງ "ລຸກຂຶ້ນຫ້າມລົມແລະທະເລ ລົມກໍເຊົາແລະຟອງນໍ້າກໍສົງບຽບທົ່ວໄປ." ແຕ່ໃນເທື່ອນີ້, ພວກສາວົກໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູຊົງດຳເນີນເທິງນໍ້າ. ໃນຄາວທີ່ແລ້ວພວກເຂົາຖາມກັນວ່າ, "ທ່ານຜູ້ນີ້ມາຈາກທີ່ໃດຫນ້າ ຈົນວ່າລົມແລະທະເລກໍຍອມຟັງທ່ານ?" ແຕ່ໃນເທື່ອນີ້, ພວກສາວົກບໍ່ມີຄຳຖາມເພາະຮູ້ດີວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງແມ່ນຜູ້ໃດ.

ພຣະຄຳບໍ່ໄດ້ບອກວ່າພວກສາວົກຍ້ານຄືນ, ແຕ່ພວກເຂົາມີຄວາມຍ້ານກົວເມື່ອເຫັນຮູບຮ່າງມະນຸດຢ່າງຢູ່ເທິງນໍ້າເວລາຫົກໂມງເຊົ້າມືດ. ຖ້າເປັນທ່ານ ທ່ານອາດຈະປະຕິເສດຖ້າເຫັນຄົນຢ່າງຢູ່ເທິງນໍ້າ ປິ່ນຫນ້າມາຫາເພາະເປັນເລື່ອງເຫລືອເຊື່ອ ຫລືເປັນພາບລວງຕາ; ແຕ່ເວລາເບິ່ງດີໆແລ້ວ ພາບນັ້ນກາຍເປັນບຸກຄົນ; ເພາະຄວາມຍ້ານ, ພວກສາວົກຈຶ່ງຮ້ອງອອກມາວ່າ, "ຜີ" ເພາະພວກເຂົາຄິດວ່າພວກຕົນກຳລັງເຫັນຜີ. ແຕ່ໃນທັນໃດພວກເຂົາກໍໄດ້ຍິນສຽງປາກທີ່ຄຸ້ນເຄີຍດີ. "ຢ່ານ້ອຍໃຈເທາະ, ແມ່ນເຮົາເອງ ຢ່າຍ້ານ" (ຂໍ້ 27). ພວກສາວົກໄດ້ຮັບບົດຮຽນໃນມັດທາຍ 19: 26 ວ່າ: "ຝ່າຍມະນຸດກໍເຫລືອກຳລັງທີ່ຈະເຮັດໄດ້ ແຕ່ຝ່າຍພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໄດ້ທຸກສິ່ງ."

3. ເປໂຕເສັງຄວາມຕັ້ງໃຈ (ມັດທາຍ 14: 28-31)

ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຕໍ່ໄປນີ້ ເປັນເລື່ອງອັດສະຈັນ. ເມື່ອຮູ້ວ່າຮູບພາບທີ່ເຫັນນັ້ນແມ່ນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ເປໂຕຈຶ່ງຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ລາວເດີນເທິງຫນ້ານໍ້າໄປຫາພຣະອົງ. "ພຣະອົງຊົງບອກວ່າ, "ມາສາ" ເປໂຕຈຶ່ງອອກຈາກ

ເຮືອຍ່າງເທິງນ້ຳໄປຫາພຣະເຢຊູ"(ຂໍ້ 29). ເປໂຕຈຶ່ງອອກຈາກເຮືອ ຢ່າງເທິງນ້ຳໄປຫາພຣະເຢຊູດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ; ແຕ່ບໍ່ດົນ ເປໂຕກໍເກີດຄວາມຢ້ານ. ເປັນຫຍັງ? ລາວບໍ່ໄດ້ປັກຕາໃສ່ພຣະເຢຊູ ແຕ່ຄິດເຖິງສິ່ງແວດລ້ອມເຊັ່ນລົມ, ຄື້ນທະເລ, ພະຍຸ, ແລະຄວາມສ່ຽງຂອງຕົນເອງ. ເປໂຕເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຫ້າມ, ລາວຈຶ່ງເກີດຄວາມຢ້ານ.

ຈຶ່ງປັກຕາໃສ່ພຣະເຢຊູ. ທ່ານຈະພົບກັບການທົດລອງຕລອດຊີວິດ ຖ້າຍອມໃຫ້ເຮືອງອື່ນໆ, ນອກຈາກພຣະເຢຊູ, ເຂົ້າມາເຕັມຢູ່ໃນສມອງ; ແລະເວລານັ້ນທ່ານຈະເລີ້ມຈົມລົງໃນນ້ຳ; ທ່ານຈະບໍ່ເສັຽຄວາມພົ້ນ ແຕ່ເຫດການຕ່າງໆຈະນຳທ່ານໄປສູ່ຄວາມທ້ແທ້, ຄວາມຢ້ານ, ຄວາມຂົມຂື່ນ, ການສົງສານຕົນເອງ, ຫລືເກີດອາການຊົມເສົ້າ. ຫລາຍຄົນຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານຜິດຫວັງ ຫລືຫັກຫລັງທ່ານ; ຄົນທີ່ທ່ານຮັກອາດຈະຕິດພະຍາດຫລືລົ້ມປ່ວຍ; ອຸປະຕິເຫດອາດເກີດຂຶ້ນ; ພະຍຸສາມາດເຂົ້າມາສູ່ຊີວິດ ຢ່າງທີ່ທ່ານບໍ່ເຄີຍຄິດຝັນມາກ່ອນ; ທ່ານຢາກໜີອອກຫ່າງຈາກພຣະເຢຊູ; ຈຶ່ງຢຸດ! ແລ້ວປັກຕາໃສ່ພຣະເຢຊູ; ພຣະອົງຊົງກ່າວຄວາມຈິງ; ທ່ານບໍ່ຕ້ອງຢ້ານ. ຈຶ່ງເອີ້ນຫາພຣະອົງ, "ນາຍເອີຍ, ຊ່ອຍຂ້າພຣະອົງໃຫ້ພົ້ນແດ່ທ້ອນ" (ຂໍ້ 30). ແລ້ວພຣະອົງຈະຊ່ວຍທ່ານ. ພຣະອົງຈະໃຫ້ກຳລັງແລະຄວາມກ້າຫານ. ພຣະອົງຢູ່ດ້ວຍຕລອດເວລາ; ຈຶ່ງນະມັສການພຣະອົງ.

4. ພວກສາວິກນະມັສການພຣະເຢຊູ (ມັດທາຍ 14: 32-33)

ຈາກປະສົບການໃນທະເລເທື່ອນີ້, ພວກສາວິກບໍ່ມີຄຳຖາມໃດໆ; ແຕ່ພວກເຂົານະມັສການພຣະເຢຊູ: ແລ້ວທູນວ່າ, "ທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈິງແທ້" (ຂໍ້ 33). ການນະມັສການ ບອກເຖິງການຍອມເພິ່ງແລະຍອມເຊື່ອຟັງຜູ້ມີສິດອຳນາດ. ໃນສັມຍບູຮານ, ການນະມັສການ ບອກເຖິງຮູບພາບຂອງການຄູ່ເຂົ້າຂາບລົງ ແລະນົບພຣະບາດຂອງກະສັດຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຜູ້ຄົນພາກັນນະມັສການພຣະເຢຊູຫລາຍໆເທື່ອໃນພຣະທັມມັດທາຍ (2: 2-11, 8: 2, 9: 18, 15: 25, 20: 20); ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນເຮືອງແປກ, ເພາະພຣະເຢຊູຊົງເປັນຜູ້ສົມຄວນແກ່ການນະມັສການ, ພຣະອົງ "ຊົງເປັນແບບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງຕາເຫັນບໍ່ໄດ້" (ກລຊ 1: 15) ແລະຊົງ "ເປັນແສງສະຫ້ອນພຣະສະງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າ" (ຮຣ 1: 3).

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

"ຢ່ານ້ອຍໃຈເທາະ, ແມ່ນເຮົາເອງ ຢ່າຢ້ານ" (ມທ 14: 27). ຖ້ອຍຄຳນີ້ໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ? ຖ້າພວກເຮົາສັງເກດເບິ່ງຈະເຫັນວ່າມີຄຳວ່າ "ຢ່ານ້ອຍໃຈ" ແລະຄຳວ່າ "ຢ່າຢ້ານ" ຢູ່ໃນນັ້ນ; ທ່ານຄິດແນວໃດເວລາໄດ້ຍິນຄຳເຫລົ່ານີ້?

ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນເຄີຍພັພະຍຸໃນຊີວິດ; ພະຍຸເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຢ້ານ ແລະບາງຄັ້ງເຮົາກໍໃຫ້ຄວາມຢ້ານນັ້ນຄວບຄຸມພວກເຮົາ; ສະນັ້ນພວກເຮົາຈະຕ້ອງເພິ່ງພຣະເຢຊູ. ເວລາໃດພຣະເຢຊູພົບອຸປະສັກ, ພຣະອົງໃຊ້ເວລາເຝົ້າດູ່ງວກັບພຣະບິດາ ແລ້ວອ້ອນວອນ. ພຣະເຈົ້າຊົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມສຳພັນໃກ້ຊິດກັບພຣະອົງ; ການສ້າງຄວາມສັມພັນຈະຕ້ອງມີການໂອ້ລົມ, ການຟັງ, ມີຂໍຜູກມັດ, ແລະການໄວ້ວາງໃຈ.

ໃນພະຍຸຂອງຊີວິດ ພວກເຮົາສາມາດໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຢຊູ. ຈົ່ງປັກຕາໃສ່ພຣະອົງ, ຖວາຍຕົວໃຫ້ພຣະອົງ. ພຣະອົງສາມາດເປີດຫີນທາງເມື່ອທຸກທາງຖືກປິດ; ພຣະອົງສາມາດຊ່ວຍພວກເຮົາຈາກພະຍຸ. ບໍ່ວ່າທ່ານກຳລັງເດີນກັບພຣະອົງ ຫລືກຳລັງຈົມນ້ຳ, ຈົ່ງຮ້ອງຫາພຣະອົງ; ພຣະອົງສັດຊື່ ແລະສາມາດຊ່ວຍໄດ້.

ຄໍາຖາມ:

1. ຄໍາເວົ້າຂອງພຣະເຢຊູໃນມັດທາຍ 14: 27 ມີຄວາມໝາຍ ຫລືຜົນສະທ້ອນແນວໃດ?
2. ມີບ່ອນໃດແດ່ໃນຊີວິດທີ່ທ່ານຕ້ອງການຄຳວ່າ "ຍ່ານ້ອຍໃຈ" ແລະປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຍ້ານອອກໄປ?
3. ທ່ານຄິດວ່າພວກສາວິກຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ ເວລາເຫັນພຣະເຢຊູຢ່າງຢູ່ເທິງນ້ຳຖ້າມາກາງລົມພະຍຸ?
4. ເປັນຫຍັງເປໂຕຈຶ່ງຢ່າໄປຫາພຣະເຢຊູ? ທ່ານຈະຍ່າງອອກຈາກເຮືອບໍ່, ຖ້າເປັນຕົວທ່ານ?
5. ມີຫຍັງແດ່ໃນຊີວິດທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານມີ "ຄວາມເຊື່ອໜ້ອງ" (ມັດທາຍ 14: 31)?
6. ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງຍ້ານພຣະເຈົ້າ? ຄວາມຍ້ານ ແລະຄວາມຮັກ ສາມາດຢູ່ຄູ່ກັນໄດ້ບໍ່?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 10

ຈາກຄວາມລຳບາກເຖິງຄວາມເຊື່ອ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 15: 21-28

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ມາຣະໂກ 7: 24-30

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຜູ້ຍິງຄົນນີ້ຮູ້ວ່າພຣະຄຸນແລະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ ຄືຄວາມຫວັງຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບການອະພິຍຄວາມຜິດບາບ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ສິ່ງໃດຮ້າຍກວ່າກັນ, ການສັ່ງພຣະເຈົ້າ ຫລືການຂໍຄວາມເມດຕາ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຈະຮຽນຮູ້ວ່າ ໃນຖານະຜູ້ເຊື່ອຂ້ອຍຄວນຮຽນຖ່ອມຕົວສເມີ.

ອ່ານລວບ: ຍິງຄົນນີ້ຮັກລູກສາວຍິ່ງກວ່າຊີວິດຂອງຕົນ. ລາວຮຽນຖ່ອມຕົວ ເພາະຮູ້ວ່າແມ່ນແຕ່ເສດພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ກໍຈະພຽງພໍສຳລັບລາວ. ຄວາມເຊື່ອອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈະບໍ່ຍອມທີ່ຖອຍ.

ຄຳນຳ

ເຖິງວ່ານາທ່ານ ອີ ວາຍ ຮາເບີກ ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ, ລາວກໍໄດ້ຂຽນບົດເພງ “ເທິງຮຸ່ງກິນນ້ຳ” ຊຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ ດີຫລາຍເວລາທ່ານເວົ້າວ່າ: “ຄວາມເວົ້າເຮັດໃຫ້ຄິດ, ດົນຕີເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຄວາມຮູ້ສຶກ. ເພງເຮັດໃຫ້ເຮົາຮູ້ສຶກຄິດ.” ໃນປະຫວັດສາດຂອງຄຣິສຕະຈັກ, ເພງໄດ້ຖືກໃຊ້ເປັນວິທີທາງທີ່ດີຫລາຍເພື່ອສະແດງເຖິງຫລັກຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສຕຽນ. ເມື່ອຄິດເຖິງຜູ້ບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບການອະພິຍແລະພຣະຄຸນຄວາມເມດຕາຈາກພຣະເຈົ້າ, ບົດເພງນຶ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດຄືເພງ “ພຣະເຢຊູປຸງດັ່ງສີລາ” (ກະຣຸນາເບິ່ງໃນປື້ມເພງສຳລັບເນື້ອເພງ).

1. ຮ້ອງໃຫ້ຂໍຄວາມເມດຕາ (ມັດທາຍ 15:21-22)

ຄວາມສັບສົນໃນຊີວິດກໍຄື ບາງຄົນໄດ້ຕອບຮັບພຣະເຢຊູດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ແລະບາງຄົນກໍບໍ່ຍອມເຊື່ອ. ຄວາມສັບສົນນີ້ເປັນທີ່ປະຈັກແຈ້ງຈາກເລື່ອງໃນພຣະຄຳພີຕໍ່ໄປນີ້ (ມທ 11: 27-28) ແລະນີ້ຄືຈຸດເດັ່ນຂອງຂ່າວປະເສີດ.

ມັດທາຍ 15: 21 ເວົ້າເຖິງເມືອງຕີໂຣແລະເມືອງຊີໂດນ. ໃນພຣະທັມ ມັດທາຍ 11: 20, ພວກເຮົາອ່ານວ່າ, “ແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງຕັ້ງຕົ້ນຕິຕຽນເມືອງຕ່າງໆຄືບ່ອນທີ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ກະທຳການອັສຈັນເປັນສ່ວນຫລາຍເພາະເຂົາບໍ່ໄດ້ຖິ້ມໃຈເກົ້າເອົາໃຈໃໝ່.” ໃຫ້ທ່ານລອງຄິດເບິ່ງເອງ. ຮິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ປາກົດແຈ້ງຢ່າງບໍ່ຮິບູນ ຄົນທັງຫລາຍຊຶ່ງນັ່ງຢູ່ແຖວໜ້າເບິ່ງສິ່ງອັສຈັນທີ່ພຣະເຢຊູເຮັດກໍຍັງບໍ່ມີຜູ້ໃດເໝັງຕິງ. ນີ້ພຽງເປັນຕົວຢ່າງອັນນຶ່ງໃນຫລາຍໆຕົວຢ່າງຂອງ “ການເຫັນບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການເຊື່ອ.” ເວົ້າໄດ້ອີກໃນທຳນອງນຶ່ງວ່າ: ເຂົາເບິ່ງແຕ່ເຂົາບໍ່ເຫັນ.

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, “ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ເມືອງໂຄຣາຊິນ ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ເມືອງເບດຊາອິດາ ເຮີຍ ເພາະຖ້າການອິດທິຣິດທີ່ໄດ້ກະທຳໃນຖ້ຳມາກາງພວກເຈົ້ານັ້ນ ໄດ້ກະທຳໃນເມືອງຕີໂຣແລະເມືອງຊີໂດນ ຄົນໃນເມືອງທັງສອງຄົງໄດ້ຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່, ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າຫຍາບນັ່ງເທິງຂີ້ເຖົ້າແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ” (ມທ 11: 21). ເມືອງຕີໂຣ ແລະເມືອງຊີໂດນ ເປັນເຂດຂອງຄົນຕ່າງຊາດ ທີ່ຖືກພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ ປະຕິເສດ. ໃນພຣະຄຳນີ້ນີ້ບອກວ່າຍິງຄົນການາອານຈາກເຂດໃກ້ຄຽງໄດ້ມາຫາພຣະເຢຊູ (ມທ 15: 22).

ຜູ້ຍິງຊາວການາອານໄດ້ຮ້ອງທູນພຣະອົງວ່າ “ນາຍເຈົ້າເອີຍ ຂໍໂຜດເມດຕາລູກສາວຂ້ານ້ອຍມີ ຄວາມລຳບາກ.” ນາງມາຈາກເຂດທີ່ຄົນບໍ່ເຊື່ອ ແຕ່ນາງມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະອົງ (ມທ 8:10; 8:23-27; 11:20-24;14:31). ໃນຂະນະດຽວກັນ, ຫລາຍຄົນທີ່ຢູ່ນອກພຣະຄຣິດ ຊຶ່ງ “ບໍ່ມີສ່ວນໃນບັນດາ ຄຳໝັ້ນ ສັນຍາທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້ນັ້ນ” (ອຟຊ 2:12) ກໍໄດ້ສະແດງຄວາມເຊື່ອ.

ການຖ່ອມຕົວເປັນສິ່ງສຳຄັນເມື່ອເວົ້າເຖິງ ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ເຮົາຄວນຮະວັງແລະຖ່ອມຕົວ ຂອງພວກເຮົາ. ຄວາມຄຸ້ນເຄີຍສາມາດນຳໄປສູ່ຄວາມທະນົງຕົວ. ການທະນົງຕົວສາມາດເຮັດໃຫ້ເຮົາຮູ້ສຶກ ວ່າຕົນເອງຕົກວ່າຄົນອື່ນ; ຄວາມຮູ້ສຶກໃນທຳນອງນີ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາຄິດວ່າຕົວເອງປອດພັຍແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ປອດພັຍ ແທ້. ມີທາງດຽວທີ່ພວກເຮົາຄວນຈົດຈຳໄວ້ຄື ເຮົາຕ້ອງການພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ມີພຣະຄຸນແລະເມດຕາຢູ່ສະເມີ. ຄຳ ຕອບສຳລັບຄົນທີ່ໄປຮວມທັງຄຣິສຕຽນຄົວພວກເຮົາທຸກຄົນຕ້ອງການພຣະເມດຕາຕລອດໄປ. ພວກເຮົາ ຄວນຄິດເຖິງຄຳສອນຂອງໂປໂລທີ່ເວົ້າກັບຄົນຕ່າງຊາດທີ່ກຸງໂຣມ (ໂຣມ 11: 16-22).

2. ການງຽບ, ການປະຕິເສດ, ການສຽດສີ (ມັດທາຍ 15: 23-26)

ພຣະອົງບໍ່ຊົງຕອບຍິງນັ້ນຈັກຄຳ; ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຍິນນາງຮ້ອງໄຫ້ຕາມພວກເພິ່ນມາ (ຂໍ້ 22-23). ພວກສາວິກກໍໄດ້ມາທູນຕໍ່ພຣະອົງວ່າ “ຂໍບອກໃຫ້ລາວເມືອເສັງ” (ຂໍ້ 23). ຂໍພຣະອົງປະທານສິ່ງທີ່ ລາວຕ້ອງການດ້ວຍໃຈເມດຕາແຕ່ບໍ່ແມ່ນເພາະເມື່ອຍຟັງລາວຮ້ອງຂໍ. ດັ່ງພຣະທັມຂໍ້ 24 ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ ອ່ານໃນມັດທາຍ 15 ວ່າ, “ເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ມາຫາຜູ້ໃດເວັ້ນແຕ່ຜູ້ແກະທີ່ເສ້ຍແລ້ວຄືຕະກູນອິສຣາເອນ.”

ແຕ່ນາງບໍ່ຍອມ ແລະສະແດງຄວາມໂຄຣິບນະມັສການພຣະເຢຊູ (ຂໍ້ 25). ເຖິງແມ່ນວ່າລາວຈະ ເປັນຄົນຕ່າງຊາດລາວກໍຍັງເຫີດທູນພຣະອົງວ່າ “ນາຍຜູ້ເປັນບຸດດາວິດຂໍໂຜດເມດຕາແດ່ທ້ອນ.” ໃນບົດ ເພງສັຣເສີນຫລາຍໆຄັ້ງທີ່ພວກເຮົາອະທິຖານ “ຂໍພຣະເຈົ້າຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ.” ພຣະອົງເວົ້າແບບທີ່ວ່າ, “ປຽບ ທຽບກັບຄົນອິສຣາເອນ ນາງຄືກັບໝາ ແລະບໍ່ສົມຄວນທີ່ພຣະອົງຈະເອົາຂອງດີໃຫ້ລາວ.” ພຣະເຢຊູ ຊົງເຮັດ ຕາມປະເພນີຂອງຄົນຍິວສມັຍນັ້ນຊຶ່ງຖືວ່າຄົນຕ່າງຊາດຄືກັບໝາ, ແຕ່ກໍບໍ່ໜ້າເຊື່ອທີ່ສິ່ງນີ້ຈະອອກ ຈາກປາກ ຂອງພຣະອົງ.

3. ຖ່ອມໃຈແລະເຊື່ອໝັກແໝ້ນ (ມັດທາຍ 15:27-28)

ຖ້າຍິງຄົນນີ້ບໍ່ຢ່າງໜີຫລັງຈາກຖືກປະຕິເສດແລະບອກວ່າບໍ່, ທ່ານອາດຄິດວ່ານາງຄົງຈະໜີຕອນຖືກດູກູກ. ແຕ່ນາງບໍ່ຍອມໃຫ້ສິ່ງໃດມາຂັດຂວາງເປົ້າໝາຍທີ່ຈະໃຫ້ລູກສາວໄດ້ຖືກປົດປ່ອຍຈາກຄວາມລຳບາກ.“ຈົງຢູ່ ຂ້ານ້ອຍ ແຕ່ເຖິງແມ່ນໝານ້ອຍກໍເຄີຍໄດ້ກິນເມັດທີ່ຖືກຈາກໂຕະນາຍຂອງມັນ” (ຂໍ້ 27). ຍິງຄົນນີ້ມີຄວາມ

ຕັ້ງໃຈແລະພ້ອມທີ່ຈະຖ່ອມຕົວລົງ ເປັນສິ່ງປະກອບທີ່ຫາບໍ່ໄດ້! ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມສົມບູນລະຫວ່າງຄວາມຕັ້ງໃຈແລະຄວາມຖ່ອມຕົວ. ທັງສອງຢ່າງນີ້ຂາດກັນບໍ່ໄດ້.

ໃນທີ່ສຸດ, ຍິງການາອານໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ລໍຖ້າ. ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງຕອບຍິງນັ້ນວ່າ, “ນາງເອີຍຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍໃຫຍ່ ໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຈົ້າເທີນ” ແລະລູກສາວຂອງຍິງນັ້ນກໍດີເປັນປົກກະຕິຕັ້ງແຕ່ໂມງນັ້ນ” (ຂໍ້ 28). ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຮົາອາດຈະຖາມວ່າ, ທັງໝົດນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບຫຍັງ?

ພວກເຮົາອາດຈະສົງສັຍວ່າ ພຣະເຢຊູຄົງມີສອງທາງເລືອກ: ປະຕິເສດການຮ້ອງທູນຂອງນາງ ຫລື ຕອບສນອງຕາມສິ່ງທີ່ນາງຕ້ອງການ. ຄວາມຈິງແລ້ວພຣະອົງຊົງພ້ອມທີ່ຈະຕອບສນອງຄວາມຮ້ອງຂໍຂອງນາງ ເຖິງວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສັ່ງສາວິກກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວວ່າ “ຈົ່ງອອກໄປຫາຝູງແກະທີ່ເສ້ຍແລ້ວ ຄືຕະກູນອິສຣາເອນນັ້ນດີກວ່າ” (ມທ 10: 6). ເຊັ່ນດຽວກັນເມື່ອພຣະເຢຊູຮັກສາຄົນໃຊ້ຂອງຄົນຕ່າງຊາດໃຫ້ຫາຍດີ. ຄົນຕ່າງຊາດສອງຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃຫຍ່ ໃນພຣະທັມມັດທາຍ (8: 5-13) ຄົນາຍຮ້ອຍຂອງທະຫານໂຣມັນ ແລະຜູ້ຍິງຊາວການາອານ.

ຖ້າພຣະເຢຊູໄດ້ວາງແຜນທີ່ຈະຕອບສນອງຄໍາຮ້ອງຂໍຂອງຍິງຊາວການາອານກ່ອນແລ້ວ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຊົງບູຢູ່ ແລະຊົງປະຕິເສດນາງ? ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດໃຫ້ຄໍາຕອບໄດ້, ອາດຈະເປັນເພາະວ່າພຣະອົງສົນໃຈໃນພວກສາວິກຫລາຍກວ່າຍິງຊາວການາອານ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າຍິງຜູ້ນີ້ມີຄວາມເຊື່ອໃຫຍ່, ພຣະອົງໄດ້ເວົ້າໃຫ້ພວກສາວິກໃນເວລາຕໍ່ມາວ່າພວກເຂົາເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອໜ້ອຍ (ມທ 16:18). ຍັງ ມີອີກເຖິງຫ້າຄັ້ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເວົ້າວ່າພວກສາວິກມີຄວາມເຊື່ອໜ້ອຍ (ມທ 6: 30; 8: 26;14: 31;17: 20).

ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ທີ່ຜູ້ຍິງຄົນຕ່າງຊາດຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອໃຫຍ່ ໄດ້ຖືກໃຊ້ເປັນບົດຮຽນສໍາລັບພວກສາວິກຂອງ ພຣະເຢຊູຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອໜ້ອຍ. ພຣະເຢຊູອາດຈະເວົ້າກັບພວກສາວິກໃນທຳນອງນີ້, ເຫັນບໍ່ຜູ້ຍິງຕ່າງຊາດ? ນີ້ລະຄືແບບຢ່າງຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃຫຍ່. ຄວາມເຊື່ອໃຫຍ່ຕ້ອງຖ່ອມຕົວແລະບໍ່ລົດລະ. ນີ້ຄືຄວາມສໍາຄັນໃນພຣະທັມມັດທາຍ ແລະພຣະທັມມາຣະໂກ ເພາະເຮືອງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫລັງຈາກພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສອນເຖິງສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນເປັນມົນທົນ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ພຣະເຈົ້າຄົງບໍ່ທຳງານໃນຊີວິດຄົນນັ້ນດອກ. ທ່ານເຄີຍຄິດແນວນັ້ນບໍ່? ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ສອນວ່າທຸກຄົນສາມາດມີຄວາມເຊື່ອໃຫຍ່ໄດ້. ການຄຸ້ນເຄີຍກັບເຮືອງຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາສະບາຍໃຈແລະຄິດວ່າຕົນເອງຄວນໄດ້ຮັບສິ່ງນັ້ນ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຮ້ອງຂໍຈາກພຣະເຈົ້າຕາມໃຈມັກ ພວກເຮົາຕ້ອງການພຣະຄຸນຄວາມເມດຕາຫລາຍກວ່າສິ່ງອື່ນໆ. ເວລາພວກເຮົາເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ, ໃຫ້ລະນຶກສເມີວ່າພວກເຮົາບໍ່ສົມຄວນຈະໄດ້ຫຍັງຈາກພຣະອົງເລີຍ.

ຊີວິດຄຣິສຕຽນເປັນຊີວິດທີ່ປະກອບດ້ວຍການຖ່ອມຕົວ, ເປັນຊີວິດທີ່ຈະຕ້ອງກ້າວໄປຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະເປັນຊີວິດທີ່ປະກອບດ້ວຍຄວາມເຊື່ອທີ່ວ່າ "ທຸກຢ່າງເປັນໄປໄດ້ສໍາລັບພຣະເຈົ້າ." ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນຈຸດສໍາຄັນໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ, "ຄວາມເຊື່ອໃຫຍ່" ບໍ່ມີຄໍາວ່າຍອມແພ້.

ຄຳຖາມ

1. ທ່ານຮູ້ສຶກຢ່າງໃດກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ໃນມື້ນີ້?
2. ທ່ານເຫັນພ້ອມກັບຜູ້ຊຽນບໍ່ ໃນຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ "ການເຫັນບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການເຊື່ອ"? ເປັນຫຍັງ?
3. ທ່ານເຄີຍຄິດບໍ່ວ່າ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຄົນໆນັ້ນຈະມີຄວາມເຊື່ອ?
4. ເປັນຫຍັງພວກສາວິກຈຶ່ງມີຄວາມເຊື່ອໜ້ອຍແທ້?
5. ຄວາມເຊື່ອອັນໃຫຍ່ມີລັກສະນະແນວໃດ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 11

ພາຣະກິດທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ມັດທາຍ 17:14-21
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ມາຣະໂກ 9:15-29
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເຮົາຕ້ອງມີຊີວິດໃໝ່ຝ່າຍຈິດວິນຍານແລະຢູ່ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ເມື່ອມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ເຮົາຈະເຮັດໄດ້ແນວໃດ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອຈະຮຽນເຊື່ອວາງໃຈພຣະເຈົ້າເມື່ອຊີວິດບໍ່ມີຫຍັງແນ່ນອນ.

ບົດນຳ

1. ບົດຮຽນນີ້ຖືກຂຽນຂຶ້ນມາໃໝ່ ໂດຍບໍ່ໄດ້ແປຈາກພາສາອັງກິດ ແຕ່ໃຊ້ຫົວຂໍ້ແລະຂໍ້ພຣະຄຳພີອັນດຽວກັນ, ທັງນີ້ກໍເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄົນລາວທີ່ບໍ່ຊຳນານພາສາອັງກິດ. ດັ່ງນັ້ນຢ່າພະຍາຍາມສົມທຽບໃສ່ພາສາອັງກິດ. 2. ພຣະຄຳພີສອນວ່າບໍ່ມີຫຍັງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ໂດຍຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ການອ້ອນວອນຢ່າງຈິງຈັງດ້ວຍການເຊື່ອຟັງ ພ້ອມກັບການໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນທຶນທາງນຳໄປສູ່ການເປັນໄປໄດ້ທຸກຢ່າງ.

1. ສາວິກກະຊ່ອຍບໍ່ໄດ້ (ມັດທາຍ 17 :14-16)

ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າສາວິກທັງສິບສອງຄົນໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູເປັນເວລາສາມປີ, ສາວິກທັງໝົດນັບວ່າເປັນຜູ້ທີ່ຢູ່ໃກ້ພຣະເຢຊູຫລາຍທີ່ສຸດທີ່ບໍ່ມີຜູ້ອື່ນເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດກັບພຣະອົງຄືສາວິກນີ້ ເຮືອງນີ້ໄດ້ນຳຄວາມຄິດຂ້າພະເຈົ້າໄປເຖິງການລ້ຽງດູ, ຢູ່ກິນກັບພຣະເຢຊູໃນເວລາສາມປີນັ້ນ ພວກສາວິກໄດ້ຖືກລ້ຽງທັງຈິດວິນຍານແລະອາຫານຝ່າຍປາກທ້ອງ ແມ່ນພຣະເຢຊູໄດ້ເຂົ້າປາອາຫານມາຈາກໃສ ? ເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມາຈາກໃສ ? ເຮືອງນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຮິດເດດພຣະເຢຊູຫລາຍຂຶ້ນ ວ່າສິ່ງທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ກະເປັນໄປໄດ້ ຫາກມີພຣະເຢຊູຢູ່ດ້ວຍ. ສຳລັບເຮົາແລ້ວແມ່ນລ້ຽງບໍ່ໄດ້ແນ່ນອນ ທີ່ຈະລ້ຽງຄົນສິບສອງຄົນໃນເວລາສາມປີໂດຍບໍ່ມີລາຍໄດ້ ແຕ່ພຣະເຢຊູເຮັດໄດ້.

ວັນນຶ່ງມີຊາຍຄົນນຶ່ງໄດ້ນຳເອົາລູກຊາຍທີ່ເປັນພະຍາດບ້າໝູມາຫາພຣະເຢຊູໃນເມື່ອລາວຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູສະເດັດຜ່ານໄປທາງນັ້ນ “ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດພ້ອມກັບສາວິກສາມຄົນມາເຖິງປະຊາຊົນທັງຫລາຍແລ້ວ ມີຊາຍຄົນນຶ່ງມາຫາພຣະອົງຖືເຂົ້າລົງທູນວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂໍໂຜດເມດຕາບຸດຂອງຂ້າພຣະອົງແດ່ທ້ອນ ດ້ວຍວ່າເຂົາເປັນບ້າໝູ ມີຄວາມທຸກລຳບາກຫລາຍເພາະມັນຕົກໃສ່ໄຟໃສ່ນ້ຳຫລາຍເທື່ອ ຂ້າພຣະອົງໄດ້ພາບຸດມາຫາພວກສິດຂອງທ່ານແລ້ວ ແຕ່ເຂົາເຮັດໃຫ້ເຂົາດີບໍ່ໄດ້” (ມັດທາຍ 17: 15-16). ສ່ວນພຣະທັມມາຣະໂກບັນທຶກວ່າເດັກຊາຍຜູ້ນີ້ມີຜີເຂົ້າລົ້ມໃສ່ກອງໄຟ ແລະຊັກດີ້ນນ້ຳລາຍຟຸມປາກເປັນລັກສະນະຂອງບ້າໝູ

ດັ່ງນັ້ນມັດທາຍຈຶ່ງສລຸບວ່າເດັກຊາຍຜູ້ນີ້ເປັນບ້າໝູ ແຕ່ຈະເປັນດັ່ງນັ້ນໃນເວລາເດືອນຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ (Lunatic, disease effected by the moon). ເຮົາເຫັນວ່າຜູ້ເປັນພໍ່ພາລູກມາຫາພຣະເຢຊູເພາະລາວຮູ້ວ່າຕົນເອງ ຊ່ອຍລູກບໍ່ໄດ້ແລ້ວ ແຕ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງຊ່ອຍໄດ້. ລາວໄດ້ນັ່ງຄູເຂົ້າລົງສະແດງຄວາມໂຄຣົບ ແລ້ວກ່າວວ່າ 'ນາຍເອີຍ!' ແປວ່າ ທ່ານຜູ້ມີອຳນາດສັກສິດເອີຍ, ລາວມາຂໍແລະບອກພຣະເຢຊູສອງປະການເຊັ່ນ;

1. "ນາຍເອີຍ, ຂໍໂຜດເມດຕາບຸດຂອງຂ້າພຣະອົງແດ່ທ້ອນ ດ້ວຍວ່າເຂົາເປັນບ້າໝູ (seizures ຫລື epilepsy) ມີຄວາມທຸກລຳບາກຫລາຍເພາະມັນຕົກໃສ່ໄຟໃສ່ນ້ຳຫລາຍເທື່ອ. ແປວ່າຜູ້ເປັນພໍ່;
ກ. ມາສາຣະພາບວ່າລາວພະຍາມຍາມຊ່ອຍລູກແລ້ວ ແຕ່ຊ່ອຍລູກຂອງຕົນເອງບໍ່ໄດ້.
ຂ. ມາຂໍຄວາມເມຕາໃຫ້ຊ່ອຍດ້ວຍໃຈສຸພາບອ່ອນນ້ອມ ແລະແນ່ໃຈວ່າພຣະເຢຊູຊ່ອຍໄດ້.

2. ລາວມາບອກພຣະເຢຊູວ່າ "ຂ້າພຣະອົງໄດ້ພາບຸດມາຫາພວກສິດຂອງທ່ານແລ້ວ ແຕ່ເຂົາເຮັດໃຫ້ເຂົາດີບໍ່ໄດ້". ໃນຂະນະທີ່ຊາຍຜູ້ນີ້ກ່າວເຊັ່ນນີ້ສາວິກຂອງພຣະເຢຊູກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນແລະໄດ້ຍິນຊາຍຄົນນັ້ນເວົ້າກັບພຣະເຢຊູທຸກປະການ.

2. ພຣະເຢຊູຊ່ອຍໄດ້ (ມັດທາຍ 17:17-18).

ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຍິນຄຳບອກກ່າວຂອງຊາຍນັ້ນກ່ຽວກັບເຮືອງສາວິກຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດຂັບໄລ່ຜີທີ່ສົງຢູ່ໃນຮ່າງຂອງເດັກນ້ອຍຜູ້ນັ້ນອອກໄດ້ ພຣະອົງກໍມີຄວາມຫວຽນວາຍພຣະທັຍຈຶ່ງກ່າວວ່າ; "ໂອ ຄົນໃນສມັຍທີ່ຂາດຄວາມເຊື່ອແລະຊົ່ວຊ້າເຮີຍ ເຮົາຈະຕ້ອງຢູ່ກັບພວກເຈົ້າເທິງປານໃດ ເຮົາຈະຕ້ອງອົດທົນກັບພວກເຈົ້ານານປານໃດ ຈົ່ງພາເຂົາມາຫາເຮົາທີ່ນີ້ສາ"(ຂໍ້ 17). ຄຳກ່າວຂອງພຣະເຢຊູຕອນນີ້ ມີນັກສາສນາສາດລາງຄົນເວົ້າວ່າ ບໍ່ແມ່ນພຣະອົງກ່າວກັບສາວິກໂດຍຕົງ ແມ່ນກ່າວກັບຄົນທີ່ໄປ. ສັງເກດເຫັນຄຳວ່າ ຄົນໃນສມັຍທີ່ຂາດຄວາມເຊື່ອແລະຊົ່ວຊ້າເຮີຍ." ສ່ວນລາງນັກສາສນາສາດກໍມີຄຳເຫັນວ່າ ຊົງກ່າວກັບສາວິກນັ້ນແຫລະເພາະພຣະອົງຊົງບອກຕໍ່ໄປວ່າ "ເຮົາຈະຕ້ອງຢູ່ກັບພວກເຈົ້າເທິງປານໃດ ເຮົາຈະຕ້ອງອົດທົນກັບພວກເຈົ້ານານປານໃດ ຈົ່ງພາເຂົາມາຫາເຮົາທີ່ນີ້ສາ". ຢ່າງໃດກໍດີ ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ກ່າວດູກູກຢູ່ບຸກຄົນສາວິກໃຫ້ເສັຍອິກເສັຍໃຈ ແຕ່ກ່າວເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ຈັກໃຊ້ອິດອຳນາດທີ່ພຣະເຢຊູຊົງມອບໃຫ້ນັ້ນຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງແລ້ວພໍ່ຂອງເດັກນ້ອຍຜູ້ນັ້ນກໍນຳເອົາລູກຊາຍທີ່ມີຜີສົງມາຫາພຣະເຢຊູ, ພຣະທັມມາຣະໂກບັນທຶກວ່າ "ເຂົາກໍພາເດັກນ້ອຍນັ້ນມາຫາພຣະອົງ ເມື່ອຜີເຫັນພຣະອົງແລ້ວ ໃນທັນໃດນັ້ນມັນກໍເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍລົ້ມລົງກົງເກືອກແລະມີນ້ຳລາຍພູມປາກ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຖາມພໍ່ນັ້ນວ່າ, "ມັນເປັນຢ່າງນີ້ໄດ້ເທິງປານໃດແລ້ວ" ພໍ່ທູນຕອບວ່າ, "ຕັ້ງແຕ່ນ້ອຍພູມມາຂ້າມນ້ອຍ" ແລະຜີນັ້ນໄດ້ຊຸກມັນໃສ່ໄຟແລະໃສ່ນ້ຳຫລາຍເທື່ອໝາຍຈະຂ້າມັນເສັງ ແຕ່ຖ້າທ່ານສາມາດຊ່ອຍໄດ້ ຂໍໂຜດສົງສານຊ່ອຍພວກຂ້າມນ້ອຍແດ່ທ້ອນ" ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ພໍ່ນັ້ນວ່າ, "ຖ້າຊ່ອຍໄດ້" ຢາກເວົ້າດັ່ງນັ້ນຫລື ທຸກໆສິ່ງກໍເປັນໄປໄດ້ສຳລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອ" ໃນທັນໃດນັ້ນພໍ່ຂອງເດັກນ້ອຍກໍຮ້ອງທູນຂຶ້ນວ່າ, "ເຊື່ອແລ້ວຂ້າມນ້ອຍ ທີ່ຂ້າມນ້ອຍຍັງຂາດຄວາມເຊື່ອນັ້ນ ຂໍໂຜດຊ່ອຍຂ້າມນ້ອຍແດ່ທ້ອນ"ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນປະຊາຊົນກຳລັງແລ່ນເຂົ້າມາ ພຣະອົງຊົງກ່າວຊຳຮະຜີຖ່ອຍຮ້າຍນັ້ນວ່າ, "ອ້າຍຜີປາກກີກຫູໜວກເຮີຍ, ເຮົາສັ່ງວ່າ ໃຫ້ອອກຈາກມັນເສັງ ຢ່າໄດ້ກັບເຂົ້າມາອີກຈັກເທື່ອ"

ຜີນັ້ນໄດ້ຮ້ອງແຜດສຽງຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຊັກດີ້ນເຕັມກຳລັງແລ້ວກໍອອກໜີ ເດັກນ້ອຍນັ້ນກໍກາຍເປັນ ເໝືອນຄົນຕາຍ ຈົນຄົນສ່ວນຫລາຍເວົ້າວ່າ, “ມັນຕາຍແລ້ວ” ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຈັບມືເດັກນ້ອຍນັ້ນດົງຂຶ້ນ ແລ້ວມັນກໍລຸກຢືນຂຶ້ນ. (ມາຣະໂກ 9: 20-27). ສ່ວນມັດທາຍໄດ້ເວົ້າສັ້ນໆວ່າ “ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຊຳຮະຜີ ຮ້າຍນັ້ນ ແລ້ວມັນໄດ້ອອກໜີໄປ ຕັ້ງແຕ່ໂມງນັ້ນໄປເດັກນ້ອຍນັ້ນກໍດີປົກກະຕິ” (ມັດທາຍ 17:18).

3. ຄວາມເຊື່ອເທົ່າຜັກກາດ (ມັດທາຍ 17:19-21).

ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູຂັບໄລ່ຜີອອກຈາກເດັກນ້ອຍຜູ້ນັ້ນແລ້ວລາວກໍດີເປັນປົກກະຕິທັນທີ, ສ່ວນພວກສາວົກ ຂອງພຣະອົງບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງຂັບໄລ່ຜີນັ້ນອອກບໍ່ໄດ້? ເຂົາຈຶ່ງພາກັນມາສອບຖາມພຣະເຢຊູ ຢ່າງລັບໆວ່າ “ເພາະເຫດໃດພວກຂ້າພຣະອົງຈຶ່ງຂັບໄລ່ຜີນັ້ນອອກບໍ່ໄດ້” (ຂໍ້ 19). ຄຳຖາມນີ້ເປັນຄຳຖາມ ແບບຢ່າງທີ່ເຮົາທັງຫລາຍສົມຄວນນຳມາໃຊ້ຖາມຕົນເອງ ແລະຖາມພຣະອົງເຊັ່ນ; 1. ພວກຂ້າພຣະອົງຮູ້ວ່າຄຳ ສອນຂອງພຣະອົງດີທຸກປະການ ແຕ່ເປັນຫຍັງພວກຂ້າພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິບັດຕາມຄຳສອນຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້? 2. ຄຳຖາມຕົວຢ່າງອີກອັນນຶ່ງແມ່ນເຮົາໜ້າຈະຖາມພຣະອົງວ່າ; ເປັນຫຍັງຂ້າພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິບັດຄຳສອນ ເຮືອງຖວາຍໜຶ່ງສ່ວນສືບບໍ່ໄດ້? ແລ້ວພວກຂ້າພຣະອົງຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະປະຕິບັດໄດ້? ເມື່ອເຮົາຖາມ ດັ່ງກ່າວມານັ້ນ ພຣະອົງຈະຕອບເຮົາດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້;

“ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເພາະເຫດພວກທ່ານມີຄວາມເຊື່ອນ້ອຍ ດ້ວຍເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມ ຈິງວ່າ ຖ້າພວກທ່ານມີຄວາມເຊື່ອທີ່ເມັດຜັກກາດເມັດນຶ່ງ ພວກທ່ານຈະສັ່ງພູໜ່ວຍນີ້ວ່າ “ຈົ່ງເຄື່ອນຈາກ ບ່ອນນີ້ໄປຢູ່ບ່ອນນັ້ນ” ມັນກໍຈະເຄື່ອນໄປ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ທ່ານເຮັດບໍ່ໄດ້” (ຂໍ້ 19-20). ແປວ່າ ສາວົກມີຄວາມ ເຊື່ອຢູ່ ແຕ່ຄວາມເຊື່ອນັ້ນນ້ອຍກວ່າເມັດຜັກກາດ.

1. ພຣະເຢຊູໄດ້ສົມທຽບຄວາມເຊື່ອຂອງສາວົກໃສ່ກັບເມັດຜັກກາດນ້ອຍໆ ແຕ່ເມື່ອເມັດຜັກກາດ ນັ້ນຖືກປູກລົງດິນແລ້ວເກີດເປັນຜັກກາດຕົ້ນໃຫຍ່ໂຕມະຫາສານເປັນຮ້ອຍເປັນພັນເທົ່າ ກວ່າເມັດຜັກກາດ ນັ້ນ. ສລຸບແລ້ວຄວາມເຊື່ອເທົ່າເມັດຜັກກາດຍັງບໍ່ທັນຖືກປູກຝັງໃນດິນໃຫ້ໃຫຍ່ເທື່ອ.

2. ບາງທີສາວົກອາດໃຊ້ຄວາມເຊື່ອເທົ່າກັບເມັດຜັກກາດຂັບໄລ່ຜີນັ້ນອອກ ຜີຈຶ່ງບໍ່ອອກ ເພາະ ຄວາມເຊື່ອຍັງນ້ອຍຢູ່ ແຕ່ຫາກເຮົາເອົາຄວາມເຊື່ອເທົ່າກັບຜັກກາດ ປະສົມກັບຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ມອບໝາຍໃຫ້ຄົງຂັບໄລ່ຜີນັ້ນອອກໂດຍບໍ່ມີບັນຫາ ເພາະພຣະອົງຊົງບອກເຂົາວ່າ “ຖ້າພວກທ່ານມີຄວາມ ເຊື່ອທີ່ເມັດຜັກກາດເມັດນຶ່ງ ພວກທ່ານຈະສັ່ງພູໜ່ວຍນີ້ວ່າ “ຈົ່ງເຄື່ອນຈາກບ່ອນນີ້ໄປຢູ່ບ່ອນນັ້ນ” ມັນກໍຈະ ເຄື່ອນໄປ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ທ່ານເຮັດບໍ່ໄດ້” (ຂໍ້ 20).

ກັບຄືນໄປຫາຄຳຖາມເຮົາຖາມວ່າ (ເປັນຫຍັງຂ້າພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິບັດຄຳສອນເຮືອງຖວາຍໜຶ່ງສ່ວນສືບບໍ່ໄດ້?). ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າທ່ານມີຄຳຕອບແລ້ວ ຫລັງຈາກທ່ານໄດ້ຟັງຄຳຕອບທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຕອບຄຳຖາມສາ ວົກ. ຢ່າງໃດກໍດີຫາກເຮົາປະຕິບັດຕາມພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ ເຮົາກໍຄວນສຳຮວດຄວາມເຊື່ອເຮົາຕົນເອງ ເພາະ ຫລາຍເທື່ອເຮົາເຊື່ອພຣະເຈົ້າກໍຈິງຢູ່ ແຕ່ເຮົາອາດຈະຂາດຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງຄັກແນ່ ແລະ

ສ່ວນຫລາຍພວກເຮົາມັກຈະໃຊ້ຄວາມສາມາດຂອງເຮົາໃນການງານຕ່າງໆນັ້ນເອງ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ "ເພາະຖ້າແຍກຈາກເຮົາແລ້ວ ພວກທ່ານບໍ່ອາດເຮັດສິ່ງໃດໄດ້" (ໂຢຮັນ 15: 5).

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານເຄີຍອ້ອນວອນເພື່ອຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງໃນເຮືອງໃດເຮືອງນຶ່ງບໍ່?
2. ທ່ານເຄີຍອ້ອນວອນໄລ່ຜີທີ່ເຂົ້າສົງຄົນໃດຄົນນຶ່ງອອກບໍ່?
3. ພໍ່ຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ມີຜີສົງມາຫາພຣະເຢຊູດ້ວຍຈຸດປະສົງອັນໃດ?
4. ລາວມາຂໍຮ້ອງແລະບອກພຣະເຢຊູວ່າໄດ້ພາລູກໄປຫາໃຜມາກ່ອນ?
5. ເປັນຫຍັງສາວົກຈຶ່ງຂັບໄລ່ຜີອອກບໍ່ໄດ້?
6. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຖວາຍນຶ່ງສ່ວນສືບບໍ່ໄດ້?
7. ພຣະເຢຊູວ່າແນວໃດກັບສາວົກ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 12

ບໍ່ມີທາງເລືອກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ມັດທາຍ 17:22-27
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ອີພຍິບ 30:11-16
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງມີນິສັຍນັບຖືການຈັດຕັ້ງຂອງຮັຖບານ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ຄຣິສຕຽນທີ່ດີນັບຖືອຳນາດການປົກຄອງເຮັດໃຫ້ລາວບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າບໍ່?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອສອນຄຣິສຕຽນມີໜ້າທີ່ເປັນພິລເມືອງດີ.

ບົດນຳ.

ໃນສັມພຣະເຢຊູນັ້ນຄົນຍິວທຸກຄົນນັບແຕ່ອາຍຸ 20 ປີຂຶ້ນໄປມີໜ້າທີ່ເສຍຄ່າບຳຮຸງພຣະວິຫານເພື່ອຈະເອົາເງິນນັ້ນມາເປັນຄ່າບຳຮຸງສ້ອມແປງພຣະວິຫານບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ໄຖ່ຊີວິດເຂົາອອກຈາກການເປັນຂ້ອຍຂ້າທີ່ປະເທດເອຍິບ. ເຮືອງນີ້ກໍເປັນຄືເຮົາທັງຫລາຍທີ່ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດອະເມຣິກາຈະຕ້ອງເສຍພາສີແຕ່ລະປີ ແລະຖືກກຳໜົດໄວ້ບໍ່ໃຫ້ກາຍ ເດືອນ 4 ວັນທີ 15 ແມ່ນບໍ່?.

1. ປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ (ມັດທາຍ 17:24).

ຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ມັກຈະເບິ່ງພະນັກງານເກັບພາສີເປັນຄົນຮັ່ງມີເພາະການເກັບພາສີເກີນກຳໜົດ ຫລືເກັບພາສີແຕ່ບໍ່ໄດ້ເອົາພາສີທີ່ເກັບໄດ້ນັ້ນເຂົ້າຄັງຂອງຮັຖບານເຕັມສ່ວນ, ແລະຜູ້ຄົນສ່ວນຫລາຍມັກຈະຫາທຸກວິທີທາງທີ່ຈະບໍ່ເສຍພາສີຈຶ່ງຫາທາງຫລີກລ້ຽງບໍ່ຢາກເສຍພາສີຕາມຈຳນວນ. ເຮືອງນີ້ພຣະເຢຊູສອນຄຣິສຕຽນໃຫ້ຮຽນເປັນພິລເມືອງທີ່ດີໂດຍຍອມເສຍພາສີໃຫ້ທາງຮາຊການ ແລະການເສຍພາສີຍັງເປັນຄຳສັ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນພຣະທັມອີພຍິບ ວ່າ ; ‘ເມື່ອເຈົ້າຈະຈົດສຳມະໂນຄົວຊົນຊາດອິສຣາເອນ ຈຶ່ງໃຫ້ເຂົາຕ່າງນຳຊັບສິນມາຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເປັນຄ່າໄຖ່ຊີວິດ ເມື່ອເຈົ້ານັບຈຳນວນເຂົາ ເພື່ອຈະບໍ່ໄດ້ເກີດພັຍວິບັດຂຶ້ນໃນຫມູ່ພວກເຂົາເມື່ອເຈົ້ານັບເຂົາ ທຸກຄົນທີ່ຂຶ້ນທະບຽນສຳມະໂນຄົວ ຈະຕ້ອງຖວາຍຂອງຢ່າງນີ້ ຄືເງິນເຄິ່ງເຊເກລ ຕາມເຊເກລຂອງສະຖານນະມັສການ (ເຊເກລນຶ່ງມີຊາວເກຣກ) ເຄິ່ງເຊເກລເປັນເງິນຖວາຍແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ທຸກໆຄົນທີ່ຂຶ້ນທະບຽນສຳມະໂນຄົວ ອາຍຸຕັ້ງແຕ່ຊາວປີຂຶ້ນໄປ ໃຫ້ນຳເງິນມາຖວາຍ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເມື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍນຳເງິນມາຖວາຍແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອຈະໄດ້ໄຖ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍນັ້ນ ສຳລັບຄົນຮັ່ງມີກຳຖວາຍເກີນ ແລະສຳລັບຄົນຈົນກຳຖ່າໃຫ້ໜ້ອຍກວ່າເຄິ່ງເຊເກລ

ຈົ່ງເກັບເງິນຄ່າໄຖ່ຈາກຊົນຊາດອິສຣາເອນ ແລະຈົ່ງກຳນົດເງິນໄວ້ໃຊ້ຈ່າຍໃນເຕັມນັດພົບ ເພື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄດ້ຊົງຣະນຶກເຖິງຊົນຊາດອິສຣາເອນສຳລັບການໄຖ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍ” (ອິພຍົບ 30 :11-16) ທີ່ອ່ານມານັ້ນແມ່ນກົດຣະບຽບການຖວາຍຂອງຄົນອິສຣາເອນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໄຖ່ອອກການເປັນຂ້ອຍຂ້າໃນປະເທດເອຍິບ.

ເລື່ອງນີ້ໄດ້ຕົກທອດມາຈົນເຖິງສັມພຣະເຢຊູ ເວລານັ້ນເປັນເວລາເສັຍພາສີເປັນຄ່າບຳຮຸງພຣະວິຫານ “ມີພວກເກັບຄ່າບຳຮຸງພຣະວິຫານມາຫາເປໂຕຖາມວ່າ, “ອາຈານຂອງພວກທ່ານບໍ່ເສັງເງິນບຳຮຸງພຣະວິຫານຫລື” ເປໂຕຕອບວ່າ, “ເສັງ” (ມັດທາຍ 17:24). ແປວ່າມີເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງພຣະວິຫານໄດ້ມາເກັບເງິນນຳສະມາຊິກຂອງພຣະວິຫານ ເກັບນຳພຣະເຢຊູ ແຕ່ໄດ້ພົບກັບເປໂຕຢູ່ນອກເຮືອນ, ຄຳຖາມທີ່ລາວຖາມອາດມີຄວາມໝາຍວ່າ ອາຈານຂອງທ່ານຈ່າຍຄ່າບຳຮຸງພຣະວິຫານແລ້ວບໍ່? ຫລືອາດມີຄວາມໝາຍວ່າ ອາຈານຂອງທ່ານສົມຄວນຈ່າຍຄ່າບຳຮຸງພຣະວິຫານຫລືບໍ່? ເລື່ອງນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງອາຈານລາງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖວາຍຕາມກົດເກນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງໄວ້, ອາຈານເຫລົ່ານັ້ນຈະເວົ້າວ່າ ໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າກໍເປັນການຖວາຍຈົນພົດຕົວຢູ່ແລ້ວ, ສ່ວນອາຈານອີກຜູ້ໜຶ່ງເວົ້າວ່າ ເງິນທີ່ໂບດຈ່າຍໃຫ້ກໍໜ້ອຍແທ້ໆ ຫາກຖວາຍສິບລົດແລ້ວຈະກິນຫຍັງ? ເພິ່ນວ່າ. ເຮົາລອງມາເບິ່ງວ່າພຣະເຢຊູເຮັດແນວໃດເມື່ອເຂົາມາເກັບເງິນບຳຮຸງໃນວັກສຸດທ້າຍຂອງບົດຮຽນນີ້. ແຕ່ກ່ອນອື່ນເບິ່ງກົດຣະບຽບໃນສັມຍໂຣມປົກຄອງຊາດຍິບກ່ອນ.

2. ອຳນາດຂອງຮັຖບານ (ໂຣມ 13:1-2).

ອາຈານໂປໂລໄດ້ສອນວ່າ ເຮົາທັງຫລາຍຕ້ອງຍອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງຜູ້ປົກຄອງ ດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ດ້ວຍວ່າອຳນາດການປົກຄອງແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນມາ, ຫລາຍເທື່ອຄຣິສຕຽນມັກຈະມີຄຳຖາມວ່າ ຫາກຮັຖບານ ຫລືອຳນາດການປົກຄອງເປັນຄົນບໍ່ດີ ເຮົາຈະຟັງເພິ່ນຢູ່ບໍ່? ກ່ອນອື່ນເຮົາມາອ່ານເບິ່ງຄຳສອນຂອງອັດສາວິກໂປໂລທີ່ສອນວ່າ “ທຸກຄົນຈົ່ງຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຜູ້ມີອຳນາດປົກຄອງ ດ້ວຍວ່າບໍ່ມີອຳນາດອັນໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະຜູ້ທີ່ມີອຳນາດນັ້ນກໍແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນເຫດສັນນັ້ນຜູ້ທີ່ຂັດຂຶ້ນອຳນາດນັ້ນ ກໍຂັດຂຶ້ນຜູ້ຊົງພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນ ແລະຜູ້ທີ່ຂັດຂຶ້ນນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກພິພາກສາລົງໂທດ” (ຂໍ້ 1-2). ໃນສັມຍນັ້ນຊາດຍິວຖືກປົກຄອງດ້ວຍຈັກກະພັດໂຣມ, ສຳລັບພວກໂຣມເອງຄິດວ່າເຂົາປົກຄອງດ້ວຍຍຸດຕິທັມ ແຕ່ບາງຄັ້ງ, ບາງກໍຣະນີຈຳເປັນຈະຕ້ອງໃຊ້ມາຕການເດັດຂາດ ຫາກບໍ່ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນປະຊາຊົນຈະບໍ່ຢ້ານຢາກເກງພວກເຂົາ. ສ່ວນພວກຍິວເບິ່ງບໍ່ເຫັນວ່າການປົກຄອງຂອງຈັກກະພັດໂຣມນັ້ນຍຸດຕິທັມເລີຍ, ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະໂປໂລຈຶ່ງສອນຊາດຍິວໃຫ້ຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາຜູ້ມີອຳນາດ ເພາະດ້ວຍວ່າ ອຳນາດເຫລົ່ານັ້ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນໂປໂລສອນວ່າ ຫາກຜູ້ໃດຂັດຂຶ້ນອຳນາດທີ່ພຣະເຈົ້າແຕ່ງຕັ້ງ ຜູ້ນັ້ນກໍຂັດຂຶ້ນພຣະເຈົ້ານັ້ນເອງ ແລະຜູ້ທີ່ຂັດຂຶ້ນພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກພິພາກສາລົງໂທດຕາມການກະທຳຂອງລາວ.

ເບິ່ງແລ້ວທັງຊາດຍິວບໍ່ມີທາງເລືອກທີ່ຈະບໍ່ນັບຖືຜູ້ມີອຳນາດ, ມີແຕ່ນັບຖືຢ່າງດຽວເທົ່ານັ້ນ. ໂປໂລບໍ່ໄດ້ແນະນຳວ່າ ຫາກບໍ່ຢາກຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງຈັກກະພັດໂຣມໃຫ້ໜີອອກໄປຢູ່ປ່າ, ຫລືໜີຈາກເຂດປົກຄອງຂອງຈັກ

ກະພັດໂຣມ ແຕ່ສອນໃຫ້ເປັນຊາດຍິວ (ເປັນຄຣິສຕຽນ) ທີ່ຮູ້ຈັກໂຄຣໂບຢາເກງຜູ້ມີອຳນາດເທົ່ານັ້ນ ດ້ວຍວ່າ ການປະຕິບັດຕົນນັບຖືຜູ້ມີອຳນາດທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້ານັ້ນຈະນຳພາ ເຂົາເຫັນຄຸນງາມຄວາມດີຂອງໄພ່ພົນ ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຂົາຈະສັຣເສີນພຣະເຈົ້າເມື່ອເຫັນການດີທີ່ ຊາດຍິວ ຫລືຄວາມດີຄຣິສຕຽນ (ອ່ານດານີ ເອນ 4:34-35). ໂປໂລເອງເຄີຍຖືກຈັບຂັງຄຸກ, ຖືກຜູ້ມີອຳນາດກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງ ແຕ່ໂປໂລບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານແຕ່ຢ່າງ ໃດ. ພຣະເຢຊູກໍຖືກດຳວ່າຈົນເຖິງຂັ້ນຈັບໄປປະຫານນັ້ນພຣະອົງອອ້ອນວອນວ່າ " ໂອ! ພຣະບິດາເຈົ້າ ຂໍ ໂຜດອະພິຍໂທດເຂົາ ເພາະເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າເຂົາກຳລັງເຮັດອັນໃດ" (ລູກາ 23:34).

3. ພຣະບຸດບໍ່ຕ້ອງຈ່າຍ (ມັດທາຍ 17:23-27).

ສຶກສາຕໍ່ຈາກວັນທີ 1. ຫລັງຈາກຜູ້ມາເກັບພາສີລິນທະນາກັບເປໂຕແລ້ວ ລາວກໍຢ່າງເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ພຣະ ຄັມພິບໍ່ໄດ້ບອກວ່າລາວຢ່າງເຂົ້າໄປໃນເຮືອນເຮັດຫຍັງ ແຕ່ນັກສາສນາສາດສັນນິຖານວ່າ ລາວຄົງຢ່າງເຂົ້າ ເອົາເງິນຢູ່ໃນເຮືອນເພື່ອມາຈ່າຍພາສີບຳຮຸງພຣະວິຫານ, "ເມື່ອເປໂຕເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ "ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວ ຂຶ້ນກ່ອນຖາມວ່າ, "ຊີໂມນເອີຍ, ທ່ານຄິດຢ່າງໃດ ພວກເຈົ້າແຜ່ນດິນເຄີຍເກັບພາສີແລະເງິນສ່ວຍຈາກຜູ້ໃດ ຈາກໂອຣົດຫລືຈາກຜູ້ອື່ນ" ເປໂຕທູນຕອບວ່າ, "ເຄີຍເກັບຈາກຜູ້ອື່ນ" ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, "ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ໂອ ຣົດກໍບໍ່ຕ້ອງເສັ້ງ" ແຕ່ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຂົາເສັ້ງໃຈ ທ່ານຈຶ່ງໄປຕຶກເບັດທີ່ທະເລ ເມື່ອໄດ້ປາໂຕແຮກຂຶ້ນມາໃຫ້ງະ ປາກມັນ ແລ້ວທ່ານຈະພົບເງິນຫລຽນນຶ່ງ ຈຶ່ງເອົາເງິນນັ້ນໄປເສັ້ງຄ່າບຳຮຸງພຣະວິຫານສຳລັບເຮົາກັບທ່ານ" (ມັດທາຍ 17: 25-27). ເຮົາສັງເກດເຫັນວ່າມີຫລາຍປະເດັນທີ່ເຮົາຈະຮຽນນຳກັນຄື;

1. ພຣະເຢຊູຖາມຄຳເຫັນຂອງເປໂຕວ່າ ທ່ານຄິດຢ່າງໃດ ສົມຄວນເສັຍ ຫລືບໍ່ສົມຄວນເສັຍ?
2. ພຣະເຢຊູເລົ່າຄຳອຸປະມາເຣື່ອງເຈົ້າແຜ່ນດິນເກັບພາສີ ຈະເກັບນຳລູກຊາຍຂອງຕົນບໍ່?
3. ເປໂຕຕອບວ່າ ເຄີຍເກັບຈາກຜູ້ອື່ນ ນັ້ນແປວ່າບໍ່ເກັບນຳລູກຊາຍຕົນ.
4. ພຣະເຢຊູບອກເປໂຕວ່າ "ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ໂອຣົດກໍບໍ່ຕ້ອງເສັ້ງ" ແປວ່າ ພຣະວິຫານເປັນຂອງພຣະ ເຈົ້າ ສ່ວນ ພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.
5. ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຂົາເສັຍໃຈ ຈຶ່ງເສັຍພາສີໃຫ້ເຂົາ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເອົາເງິນຈາກພຣະຄັງ ແຕ່ແມ່ນໄປເອົາ ຈາກປາກປາ. ທ່ານຈຶ່ງໄປຕຶກເບັດທີ່ທະເລ ເມື່ອໄດ້ປາໂຕແຮກຂຶ້ນມາໃຫ້ງະປາກມັນ ແລ້ວທ່ານ ຈະພົບເງິນຫລຽນນຶ່ງ ຈຶ່ງເອົາເງິນນັ້ນໄປເສັ້ງຄ່າບຳຮຸງພຣະວິຫານສຳລັບເຮົາກັບທ່ານ' (ຂໍ້ 27).

ເມື່ອສລຸບທັງຫ້າປະການຂ້າງເທິງແລ້ວເຮົາເຫັນຄວາມໝາຍທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດ ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຈ່າຍຄ່າບຳຮຸງພຣະວິຫານທີ່ເປັນຂອງພຣະບິດາ ແຕ່ຊົງບອກເປໂຕວ່າ ຈ່າຍໄປໂລດເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ເສັຍໃຈ ແລະເພື່ອຄວາມສົງບຸກ ເພື່ອວ່າເມື່ອເຂົາເສັຍໃຈແລ້ວເຂົາຈະຫັນມາ ຫາເຣື່ອງໃສ່ພຣະອົງພາຍຫລັງ. ອີກຢ່າງນຶ່ງພຣະບຸດບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍການເກັບຄ່າບຳຮຸງພຣະວິຫານ ແຕ່ພຣະອົງສັກໃຈເສັຍຄ່າບຳຮຸງ, ເຣື່ອງນີ້ໄດ້ສອນຄຣິສຕຽນໃຫ້ພາກັນເສັຍພາສີອາກອນແຫ່ງຣັຖທີ່ເຮົາ ອາສັຍຢູ່.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານມີໜ້າທີ່ອັນໃດໃນໂຮງຈັກໂຮງງານ ແລະທ່ານໄດ້ເຮັດຕາມໜ້າທີ່ບໍ່? ຖ້າບໍ່ເຮັດເປັນຫຍັງ?
2. ທ່ານມີໜ້າທີ່ຫຍັງໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານ? ທ່ານໄດ້ເຮັດດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈບໍ່?
3. ການເປັນພິລເມືອງດີ ຈະຕ້ອງເສັຍພາສີອາກອນບໍ່? ຖ້າບໍ່ເສັຍເປັນຫຍັງ?
4. ມີຄົນນຶ່ງມາຫາເປໂຕເຮັດຫຍັງ? ລາວໄດ້ມາຕາມໜ້າທີ່ຂອງລາວບໍ່?
5. ເປໂຕຕອບລາວວ່າ ແນວໃດ? ພຣະເຢຊູໃຊ້ຄຳອຸປະມາໃດ? ແລະໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ?
6. ເປັນຫຍັງພຣະບຸດຈຶ່ງບໍ່ຕ້ອງຈ່າຍຄ່າພາສີບຳຮຸງພຣະວິຫານ?
7. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງບອກເປໂຕເສັຍພາສີບຳຮຸງ? ແລະເງິນນັ້ນມາແຕ່ໃສ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 13

ສຸດຍອດການສັມຜັດ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ມັດທາຍ 20:29-34
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ມາຣະໂກ 10:46-52
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ຄົນຕາບອດສອງຄົນມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງຂາດຄວາມຫວັງ ແຕ່ເຫັນຮຸ່ງ ເມື່ອພົບພຣະເຢຊູ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ຕາໃຈແລະຕາກາຍຕ່າງໆຫຍັງ? (ອ່ານເອເຟໂຊ 1:18).
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ການບອດຂອງຈິດວິນຍານແມ່ນການປະຕິເສດຂອງພຣະຣາຊ ທານທີ່ໃຫ້ລ້າງ

ບົດນຳ.

ເຮົາໄດ້ຍິນເລື່ອງຄົນຕາບອດຫລາຍເທື່ອໃນພຣະຄຳພີ, ຄັ້ງນີ້ເຮົາເຫັນຄົນຕາບອດສອງຄົນທີ່ມີອາຊີບຂໍທານ ເພື່ອລ້ຽງຊີວິດຢູ່ໄປວັນໆ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຫວັງວ່າຈະໄດ້ເຫັນຮຸ່ງ ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດຊ່ອຍໄດ້, ວັນນຶ່ງສວັນເປັນໃຈ, ພຣະເຈົ້າເມດຕາໂດຍເຂົາທັງສອງໄດ້ພົບກັບພຣະເຢຊູເດີນທາງທຸ່ວປະກາດເລື່ອງແຜນດິນສວັນ ວັນນັ້ນ ເຂົາທັງສອງໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງຂໍໃຫ້ພຣະເຢຊູຊ່ອຍ ເປີດຕາເຂົາໃຫ້ເຫັນຮຸ່ງ ແຕ່ຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ລິ້ງສຽງ ດັ່ງຈາກຄົນທັງຫລາຍທີ່ກຳລັງຫຸ້ມຫໍ່ຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.

2. ພຣະເຢຊູມາໃກ້ (ມັດທາຍ 20:29-31).

ພຣະເຢຊູໄດ້ນຳພາສາວິກຂອງພຣະອົງຢ່າງໄປຕາມສະຖານທີ່ຕ່າງໆ ເພື່ອເທສນາສັ່ງສອນເລື່ອງແຜນດິນ ສວັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຍັງໄດ້ຂັບໄລ່ຜູ້ຖອຍຮ້າຍອອກຈາກຄົນຫລາຍຄົນ, ຊົງປົວຄົນຕາບອດ, ຄົນຫູ ໜວກໃຫ້ຫາຍດີເປັນປົກກະຕິນັ້ນມາຫລາຍແລ້ວ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນງານທີ່ນຶ່ງຂອງພຣະອົງ ແຕ່ເປັນງານອັນທີສອງ ຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ສຳແດງການອັສຈັນເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ເຊື່ອ. ສ່ວນງານສຳຄັນທີ່ສຸດແມ່ນປ່າວປະກາດໃຫ້ຄົນ ເຊື່ອໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງເພື່ອວ່າເມື່ອສິ້ນຊີວິດຈາກໂລກນີ້ໄປເຂົາກໍຈະໄດ້ໄປຢູ່ສວັນຊັ້ນຟ້າ ບ່ອນບໍ່ມີຄົນ ຫູໜວກ, ບໍ່ມີຄົນຕາບອດ, ບໍ່ມີຄົນເສຍອົງຄະ ຕລອດເຖິງບໍ່ມີເກີດ ແກ່ ເຈັບ ຕາຍ ອີກ.

ວັນນຶ່ງພຣະເຢຊູແລະພວກສາວິກກຳລັງຈະສະເດັດອອກຈາກເມືອງເຢຣີໂກ, ໃນເວລານັ້ນມີຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງ ຫລາຍຢ່າງຕິດຕາມພຣະອົງໄປ, ພວກຄົນຕາບອດສອງຄົນທີ່ອາສັຍຂໍທານໃນແຖບນັ້ນໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຢຊູ ຢ່າງຜ່ານມາທາງນີ້ ພ້ອມທັງໄດ້ຍິນສຽງຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຢ່າງຕິດພຣະເຢຊູໄປ ແຕ່ເຂົາບໍ່ສາມາດຮູ້

ວ່າພຣະເຢຊູຢູ່ໃກ້ ຫລືໄກປານໃດ, ເຂົາພາກັນທັງຮ້ອງ, ທັງໄຫ້ຂຶ້ນຈິດສຸດສຽງຂໍຄວາມເມຕາ ຂໍໃຫ້ພຣະເຢຊູ ປົວຕາຂອງເຂົາ. "ມີຄົນຕາບອດສອງຄົນນັ່ງຢູ່ແຄມທາງ ເມື່ອໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຢຊູສະເດັດກາຍມາເຂົາຈຶ່ງ ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, "ທ່ານຜູ້ເປັນບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍຈົ່ງເມດຕາພວກຂ້າພຣະອົງແດ່ທ້ອນ" (ຂໍ້ 30). ການທີ່ຕາບອດ ທັງສອງຄົນທັງຮ້ອງ, ທັງໄຫ້ດ້ວຍສຽງດັງກໍເພາະວ່າມີສຽງຜູ້ຄົນຫລວງຫລາຍຢ່າງຕາມພຣະອົງດ້ວຍສຽງອີກ ກະທົກ, ແລະເຂົາຮ້ອງແຮງກໍເພື່ອຕ້ອງການໃຫ້ສຽງຂອງເຂົາໄປເຖິງພຣະເຢຊູນັ້ນເອງ.

ໃນເວລານັ້ນຜູ້ຄົນທີ່ຢ່າງຕິດຕາມພຣະເຢຊູໄປໄດ້ຫ້າມປາມບໍ່ໃຫ້ພວກຕາບອດສິ່ງສຽງ ແລະໃຫ້ມີດງຽບ "ຝ່າຍປະຊາຊົນກໍຫ້າມເຂົາໃຫ້ມີດຢູ່ ແຕ່ເຂົາແຮງຊໍ້າຮ້ອງດັງຂຶ້ນວ່າ, "ທ່ານຜູ້ເປັນບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍຈົ່ງເມດ ຕາພວກຂ້າ ພຣະອົງແດ່ທ້ອນ" (ຂໍ້ 31). ການຫ້າມປາມແບບນີ້ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນສມັຍໃດ ຫລືສັງຄົມໃດ ພວກ ຄົນພິການຈະຖືກຫ້າມຫລາຍຢ່າງ ຈົນລາງເທື່ອພວກຂໍທານຈະຖືກໄລ່ໜີຈາກບ່ອນນັ້ນ. ໃນພຣະທັມໂຢຮັນ 9:2 ນັ້ນຊາວຍິວເຫັນວ່າຄົນພິການ, ເປັນຄົນບາບ, ຄົນຂໍທານເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ບໍ່ສົມຄວນກັບພຣະເຢຊູ ເຂົາຄິດແນວນັ້ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກຕາບອດນີ້ຈຶ່ງຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ສິ່ງສຽງ ແຕ່ເນື່ອງຈາກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອວ່າ ພຣະເຢຊູຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ເຂົາເຫັນຮຸ່ງໄດ້ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຟັງຄຳຫ້າມປາມຂອງຜູງຊົນ ແລ້ວກໍຍິ່ງຮ້ອງແລະໄຫ້ແຮງ ກວ່າແຕ່ກ່ອນ. ເຫດການຕອນນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງເວລາໄປງານແຕ່ງານທີ່ມີສຽງດົນຕີດັງຈົນລົມ ກັນບໍ່ໄດ້ຍິນ ແຕ່ເມື່ອລົມກັນບໍ່ໄດ້ຍິນຜູ້ເວົ້າກໍເວົ້າດ້ວຍສຽງດັງຂຶ້ນຕື່ມ, ໂຕະຕໍ່ໄປກໍເຮັດແບບດຽວກັນ, ພວກ ນັກດົນຕີ ກະແຮງເປີດສຽງດັງຂຶ້ນອີກເພື່ອໃຫ້ລົບສຽງຄົນລົມກັນໃຫ້ໝົດ. ພວກຄົນຕາບອດກະຄືຈະຕົກຢູ່ ໃນສະພາບນັ້ນ, ຫາກຮ້ອງຄ່ອຍຍ້ານພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຍິນຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນຈົນສຸດກຳລັງ.

2. ຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດແນວໃດກັບທ່ານ (ມັດທາຍ 20:31-34).

ພຣະເຢຊູໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງຕາບອດທັງສອງຄົນຈຶ່ງຫັນໜ້າມາຫາເຂົາ, ເອີ້ນໃຫ້ ເຂົາຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ພຣະອົງ"ພຣະເຢຊູຊົງຢຸດຢູ່ ແລະເອີ້ນເຂົາມາແລ້ວຊົງຖາມເຂົາວ່າ, "ພວກເຈົ້າຢາກໃຫ້ ເຮົາເຮັດຫຍັງເພື່ອເຈົ້າ" (ຂໍ້ 32). ວາດພາບເບິ່ງຄົນທີ່ຢ່າງແຫ່ພຣະອົງໄປນັ້ນຄົງຈຶງແລະປລາດໃຈທີ່ພຣະອົງ ຊົງຟັງສຽງຂອງຄົນຕາບອດທັງສອງທີ່ພວກເຂົາເຫັນວ່າຕາເຂົາບອດຍ້ອນບາບຂອງເຂົາ. "ເມື່ອພຣະເຢຊູກຳ ລັງສະເດັດໄປຊົງເຫັນຊາຍຄົນນຶ່ງຕາບອດແຕ່ກຳເນີດ ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, "ພຣະ ອາຈານເອີຍ, ຜູ້ໃດໄດ້ເຮັດຜິດບາບ ຄົນນີ້ຫລືພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ ເຂົາຈຶ່ງເກີດມາຕາບອດ" ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, "ບໍ່ແມ່ນຄົນນີ້ຫລືພໍ່ແມ່ຂອງຕົນໄດ້ເຮັດບາບ ແຕ່ເກີດມາເພື່ອໃຫ້ພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະເຈົ້າປາກົດໃນຕົວ ຄົນນີ້" (ໂຢຮັນ 9:1-3). ແມ່ນແຕ່ພວກສາວິກກະຍັງເຂົ້າໃຈວ່າອາການຕາບອດຕ້ອງແມ່ນຜົນສະທ້ອນຂອງ ຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງເຮັດບາບ ສາວິກຈຶ່ງຖາມພຣະເຢຊູເຊັ່ນນັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງຕອບຢ່າງແຈ້ງວ່າ ບໍ່ແມ່ນຜູ້ໃດໃນພວກ ເຂົາເຮັດບາບ ແຕ່ແມ່ນເກີດມາຕາບອດເພື່ອພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະເຫັນໃນຕົວສອງຄົນນີ້. ແປວ່າ ຈະມີການອັດສະຈັນເກີດຂຶ້ນໃນສອງຄົນນີ້. ພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ " ຝ່າຍເຮົາໄດ້ມາເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຊີວິດ ແລະຈະໄດ້ຢ່າງຄົບບໍຣິບູນ" (ໂຢຮັນ 10:10ຂ).

ເມື່ອທັງສອງຫຍັບເຂົ້າມາໄກ້ພຣະເຢຊູແລ້ວ ພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ "ພວກເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງເພື່ອເຈົ້າ" (ຂໍ້ 32ຂ). ບໍ່ແມ່ນພຣະອົງບໍ່ຮູ້ວ່າເຂົາຕ້ອງການຫຍັງ ແຕ່ຊົງຖາມເຂົາເພື່ອຈະໄດ້ຍິນຄຳຂໍຮ້ອງອອກຈາກປາກຂອງເຂົາ. ພຣະທັມໂຣມ ກ່າວວ່າ "ຄືວ່າຖ້າເຈົ້າຈະຮັບດ້ວຍປາກຂອງເຈົ້າວ່າ, "ພຣະເຢຊູຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" ແລະເຊື່ອໃນຈິດໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດບັນດານໃຫ້ພຣະອົງຊົງຄົນຂຶ້ນມາຈາກຕາຍແລ້ວເຈົ້າກໍຈະໄດ້ພື້ນ"(ໂຣມ 10:9). ດັ່ງນັ້ນເມື່ອຄຳຂໍຮ້ອງອອກຈາກປາກຂອງເຂົາ ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊ່ອຍ ຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເຂົາຊ່ອຍຕົນເອງບໍ່ໄດ້ແທ້, ເມື່ອນັ້ນແຫລະພຣະອົງຈະຊ່ອຍເຂົາຕາມຄຳສາຣະພາບຂໍຂອງເຂົາ. ພວກຕາບອດທັງສອງຄົນກ່າວວ່າ "ເຂົາຈຶ່ງທູນຕອບວ່າ, "ທ່ານເອີຍ, ຂໍໂຜດເຮັດໃຫ້ຕາຂອງພວກຂ້າພຣະອົງມີເຫັນຮຸ່ງແດ່ທ້ອນ" (ຂໍ້ 32).

ຂໍສັງເກດ; ຕາມປົກກະຕິທັງສອງຄົນຈະຂໍທານເປັນການຫາລ້ຽງຊີບແຕ່ລະວັນໆ, ພວກທີ່ໃຫ້ທານລາງຄົນແມ່ນໃຫ້ເຂົ້າປາອາຫານ, ລາງຄົນແມ່ນໃຫ້ເງິນເສດເຫລືອ ຫລືເງິນນ້ອຍ ວັນນີ້ພວກຂໍທານທັງສອງບໍ່ໄດ້ຂໍເຂົ້າປາອາຫານ ແລະບໍ່ໄດ້ເງິນຄຳ ແຕ່ຂໍໃຫ້ຕາເຫັນຮຸ່ງ ແລະການຂໍແບບນີ້ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະສາມາດໃຫ້ເຂົາທັງສອງໄດ້ ແຕ່ເຂົາມີຄວາມເຊື່ອວ່າ ພຣະເຢຊູມີອິດອຳນາດສາມາດປົວຕາເຂົາທັງສອງໃຫ້ເຫັນຮຸ່ງແຈ້ງໄດ້, ເຖິງແມ່ນພວກຍົວຄິດວ່າ ເຂົາຕາບອດເພາະຄວາມບາບຂອງເຂົານັ້ນ ພຣະເຢຊູກໍຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຂົາພື້ນບາບໄດ້ ເມື່ອເຂົາສາຣະພາບວ່າເຂົາຊ່ອຍຕົນເອງບໍ່ໄດ້. ພຣະເຢຊູມີອຳນາດອະພິຍຄວາມຜິດບາບໄດ້ຕົວຢ່າງເຫັນໃນມັດທາຍ "ຜິດບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບອະພິຍແລ້ວ" ຫລືຈະວ່າ "ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແລະຍ່າງທຽວໄປ" (ມັດທາຍ 9:5). ເມື່ອຕາບອດທັງສອງກ່າວວ່າ "ຂໍໂຜດເຮັດໃຫ້ຕາຂອງພວກຂ້າພຣະອົງມີເຫັນຮຸ່ງແດ່ທ້ອນ" (ຂໍ້ 32). ມັດທາຍບັນລະຍາຍວ່າພຣະເຢຊູກໍມີພຣະທັຍສົງສານ, ສ່ວນມາຣະໂກບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງຄຳວ່າເມດຕາສົງສານເພາະມາຣະໂກຄິດວ່າ ບໍ່ແມ່ນປະເດັນທີ່ເພິ່ນຢາກເວົ້າ (ມາຣະໂກ 10:49-50).

ເລື່ອງການຂໍຂອງພວກຂໍທານທັງສອງນັບວ່າເປັນການຂໍໃນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນແລະຢາກໄດ້ຫລາຍທີ່ສຸດ, ເພາະວ່າຂໍທານທັງສອງໄດ້ຮັບຂອງຊົ່ວຄາວຈາກຜູ້ໃຈບຸນແລ້ວເຊັ່ນ ; ເຂົ້າປາອາຫານ ແລະເງິນເລັກນ້ອຍ ພໍລ້ຽງຊີວິດປະຈຳວັນ ສິ່ງຈຳເປັນສຳລັບເຂົາແມ່ນຕາເຫັນຮຸ່ງແຈ້ງ ແລ້ວເຂົາຈະມີວຽກງານການທຳແບບຄົນທົ່ວໄປ. ເມື່ອຄິດສະທ້ອນເຖິງການຂໍຂອງຄຣິສຕຽນເຮົານັ້ນ ຫລາຍເທື່ອເຮົາບໍ່ໄດ້ຂໍສິ່ງຈຳເປັນໃນຊີວິດ ເຮົາພຽງແຕ່ຂໍໃຫ້ພື້ນແຕ່ລະວັນໆຄືຄົນຕາບອດຂໍທານນັ້ນ, ເມື່ອຮູ້ເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວເຮົາທັງຫລາຍຄວນຮຽນເອົາແບບຢ່າງຕາບອດທັງສອງ ທີ່ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້, ຮ້ອງຂໍສິ່ງຈຳເປັນ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຟັງສຽງຄົນຫ້າມໃຫ້ມິດຢູ່. ເມື່ອເຮົາຂໍດ້ວຍໃຈສາຣະພາບວ່າເຮົາເຮັດບໍ່ໄດ້ແທ້ແລ້ວ ພຣະເຢຊູກໍຈະໃຫ້ເຮົາດັ່ງພວກຕາບອດສອງຄົນນີ້."ຊົງບາຍຕາຂອງເຂົາ ໃນທັນໃດນັ້ນເຂົາກໍເຫັນຮຸ່ງ ຈຶ່ງໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປ"(ຂໍ້ 34). ທັນທີ, ທັນໃດທີ່ພຣະເຢຊູສັມຜັດແຕະຕ້ອງຕາຂອງເຂົານັ້ນຕາທັງສອງໄດ້ຫາຍດີເປັນປົກກະຕິທັນທີ ແລະເມື່ອເຂົາຫາຍດີແລ້ວເຂົາໄດ້ສັກໃຈຕິດຕາມພຣະເຢຊູໄປ.

ຄຳຖາມ :

1. ແມ່ນຫຍັງສຳຄັນໃນຊີວິດທ່ານທີ່ຈະຕ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະເຢຊູຊ່ອຍ ?
2. ທ່ານໄດ້ສາລະພາບຄວາມຜິດບາບ ແລ້ວຂໍໃຫ້ພຣະເຢຊູຊ່ອຍແລ້ວບໍ່?
3. ທ່ານໄດ້ຮຽນອັນໃດຈາກຊີວິດຄົນຕາບອດສອງຄົນນີ້ ?
4. ເປັນຫຍັງຕາບອດທັງສອງບໍ່ຂໍເງິນນຳພຣະເຢຊູ ?
5. ຕາຂອງເຂົາທັງສອງເຫັນຮຸ່ງດ້ວຍເຫດຜົນອັນໃດ ?
6. ເມື່ອເຂົາເຫັນຮຸ່ງແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕິດຕາມພຣະເຢຊູ ?

ຫວ

ການອັສຈັນໃນຍິງສາວບໍຣິສຸດ

ເລື່ອງຄຣິສຕັສ

ຂໍ້ພຣະຄໍາພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ມັດທາຍ 1:18-25
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄໍາພິ:	ລູກາ 1:6-38
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ພຣະເຢຊູບັງເກີດຢ່າງອັສຈັນ ບົ່ງບອກວ່າພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຮົາເຫັນວ່າສິ່ງທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ກະເປັນໄປໄດ້.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ໃນໂຢຮັນ 3:16 ຄຳວ່າພຣະບຸດອົງດຽວໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ບັນຫາຂອງຫລາຍຄົນຍັງປະຕິເສດບໍ່ຍອມເຊື່ອໃນເລື່ອງນີ້

ບົດນຳ.

ເລື່ອງການບັງເກີດຂອງພຣະເຢຊູທີ່ໄດ້ບັງເກີດນຳມາຮືອາ ຍິງສາວພົມມະຈາຣີ ເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າຈຶງຈັ້ງສັຈັນແທ້ໆ ຈົນມີຫລາຍຄົນບໍ່ເຊື່ອວ່າເລື່ອງແນວນີ້ມີຈິງແທ້ ເພາະວ່າອີງຕາມຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ, ແລະອີງຕາມມາດຕະຖານຂອງມະນຸດແລ້ວແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ແທ້ໆ ແຕ່ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວທຸກຢ່າງເປັນໄປໄດ້ ເພາະຄວາມຈິງຈະຕ້ອງເປັນຄວາມຈິງ ແລະແລ້ວວັນນັ້ນຄົນທັງຫລາຍຈະຮ້ອງສັຮເສີນພຣະເຈົ້າ, ສັຮເສີນພຣະເຈົ້າ ແລະສັຮເສີນພຣະເຈົ້າ ຢ່າງບໍ່ຂາດສຽງ.

1. ບັງເກີດຈາກຍິງສາວບໍຣິສຸດ (ມັດທາຍ 1:18).

“ເລື່ອງພຣະກຳເນີດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນດັ່ງນີ້: ຄົນາງມາຣີອາຜູ້ເປັນມານດາຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນ ໄດ້ເປັນຄູ່ໝັ້ນກັບໂຢເຊບແລ້ວ ກ່ອນເວລາເຂົາໄດ້ເປັນຄູ່ຜົວເມັງກັນກໍປາກົດວ່າ ນາງມີທ້ອງແລ້ວດ້ວຍຣິດເດດພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ” (ມັດທາຍ 1:18). ຖືກຕ້ອງແລ້ວຊີວິດແມ່ນການອັສຈັນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກຳໜົດສ້າງຂຶ້ນມາ ແມ່ນແຕ່ການເກີດຕາມທັມມະຊາດກໍບໍ່ເປັນການອັສຈັນຢູ່ແລ້ວ ທີ່ຜູ້ຍິງຜູ້ນຶ່ງຈະມີໄດ້ກນ້ອຍເກີດຂຶ້ນໃນທ້ອງຂອງລາວ, ຫາກເຮົາເວົ້າວ່າເມື່ອຍິງຊາຍສົມສູ່ກັນກໍມີທ້ອງເປັນຂອງທັມມະດາ ແຕ່ມີລາງຄູ່ສົມສູ່ກັນມາ ແຕ່ແຕ່ງງານຈົນເຖິງວັນນີ້ກໍຍັງບໍ່ມີລູກຈັກຄົນກະຍັງມີຫລາຍຄູ່ຢູ່. ເລື່ອງນີ້ອັບຣາຮາມ ແລະນາງຊາຣາເມັຍຂອງເພິ່ນຢູ່ກິນນຳກັນຫລາຍພ້າຫລາຍປີກະຍັງບໍ່ມີລູກເລີຍ. ດັ່ງນັ້ນເມື່ອພຣະເຈົ້າບອກອັບຣາຮາມວ່າຈະອວຍພອນເພິ່ນດ້ວຍສິ່ງຂອງຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ອັບຣາຮາມຢາກໄດ້ ສິ່ງທີ່ເພິ່ນຢາກໄດ້ ຫລາຍທີ່ສຸດ ນັ້ນແມ່ນໃຫ້ພັລຍາຂອງເພິ່ນ ນາງຊາຣາມີລູກກໍເປັນພຣະພອນອັນສຸດຍອດແລ້ວ.

ເລື່ອງພຣະກຳເນີດຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນເຮົາເຊື່ອວ່າຄຣິສຕຽນທຸກຄົນບໍ່ມີການສົງສັຍຫຍັງເລີຍ ເພາະຄຣິສຕຽນຮູ້ ແລ້ວວ່າໃນສັມຍ ພຣະເຈົ້າສ້າງໂລກຈັກກະວານອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານນີ້ພຽງແຕ່ຫົກວັນ ໃນພຣະທັມປະຖົມມະການນັ້ນ, ພຣະອົງຊົງນິຣະມິດສ້າງທຸກຢ່າງທີ່ຕາເຫັນແລະຕາເບິ່ງບໍ່ເຫັນ ແລະພວກນັກວິທຍາ

ສາດທີ່ມີຄວາມຮູ້ອັນເປັນເລີດຍັງຄົ້ນຄວ້າຊອກຫາຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງຍັງບໍ່ທັນພົບທຸກຢ່າງເທື່ອ ແລະພວກເຂົາຈະບໍ່ຮູ້ຄວາມຈິງທັງໝົດໄດ້ຫາກບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ. ສ່ວນພວກເຮົາທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນບໍ່ມີຄວາມ ຮູ້ອັນສູງສົ່ງຄືນກວິທະຍາສາດ ແຕ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈເລື່ອງຄວາມເປັນມາຂອງໂລກ ດ້ວຍວ່າພຣະອົງ ຊົງເປີດເຜີຍ ໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ນັ້ນນັບວ່າເປັນພຣະຄຸນອັນຫາຫຍັງມາປຽບກະບໍ່ໄດ້. “ເພາະມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນ ພຣະຄຳພີວ່າ, “ເຮົາຈະທຳລາຍປັນຍາຂອງຄົນມີປັນຍາ ແລະຈະໃຫ້ຄວາມສລາດຂອງຄົນສລາດສູນເສັ້ງ ໄປ”ຄົນມີປັນຍາຢູ່ໃສ ນັກທັມຢູ່ໃສ ນັກໂຕ້ຕອບບັນຫາສມັຍນີ້ຢູ່ໃສ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງກະທຳໃຫ້ປັນຍາ ຂອງໂລກກາຍເປັນຄວາມ ໂງ່ຫລືເພາະຕາມພຣະສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນວ່າ ມະນຸດບໍ່ສາມາດຮູ້ ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້ດ້ວຍປັນຍາຂອງຕົນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊອບພຣະທັຍຊົງໂຜດຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຊື່ອນັ້ນ ໃຫ້ພົ້ນ ດ້ວຍຄຳເທສນາເລື່ອງທີ່ເຂົາຖືວ່າໂງ່ຝ່າຍພວກຍົວກໍຂໍເຫັນການສຳຄັນ ແລະພວກຕ່າງຊາດກໍຊອກຫາປັນ ຍາແຕ່ພວກເຮົາປະກາດເລື່ອງພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນ ອັນເປັນສິ່ງທີ່ໃຫ້ພວກຍົວຊຸນສະດຸດ ແລະເປັນເລື່ອງທີ່ພວກຕ່າງຊາດຖືວ່າໂງ່” (1 ໂກຣິນ ໂທ 1:19-23).

ນາງມາຣີອານັບວ່າເປັນຍິງສາວທີ່ໄດ້ຮັບພຣະພອນອັນມະຫາສານ ຫລາຍກວ່າຍິງໃດໆ ໃນໂລກນີ້ ທີ່ນາງມີ ທ້ອງດ້ວຍການຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ນາງມີລູກໃນທ້ອງໂດຍບໍ່ເຄີຍສົມສູ່ກັບຊາຍໃດໆມາກ່ອນ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ນາງຈະໄດ້ຊື່ວ່າເປັນມານດາຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ນາງມີ ທ້ອງດ້ວຍການອັສຈັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນພຣະຄຳພີໃໝ່, ແຕ່ພຣະພອນອັນມະຫາສານນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ນາງມີ ບັນຫາໃຫຍ່ດັ່ງທີ່ຈະເວົ້າກັນຕໍ່ໄປນີ້.

2. ການອັສຈັນໃຫ້ໂຢເຊັບເຫັນນິມິດ (ມັດທາຍ 1:19-20).

ຫາກເຮົາມີອາຍຸ 60 ຂຶ້ນໄປ ຫລືຫາກເຮົາມາຈາກບ້ານນ້ອຍ, ເມືອງນ້ອຍແລ້ວເຮົາຈະເຂົ້າໃຈວ່າການເປັນຄູ່ ພັນເພື່ອຕຽມແຕ່ງງານໃນສມັຍນັ້ນ ແມ່ນພໍແມ່ ຫລືຜູ້ໃຫຍ່ຈັດຫາໃຫ້, ຫລືບາງຄັ້ງຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ເປັນໝູ່ຄູ່ຮັກ ແພງກັນ ກະເລີຍເວົ້າກັນວ່າ ເມື່ອລູກພວກເຮົາໃຫຍ່ແລ້ວໃຫ້ເຂົາເອົາກັນໜີ້ (ຄຳວ່າເອົາກັນ ເປັນຄຳເວົ້າພັນ ເມືອງຊຶ່ງແປວ່າ ແຕ່ງງານກັນນັ້ນເອງ). ອີກຢ່າງ, ໃນສມັຍນັ້ນການເປັນຄູ່ພັນກໍດີ, ການທີ່ບ່າວໄປທຽວສາວ ກະດີ ພວກບ່າວສາວ ຫລືຄູ່ພັນນັ້ນບໍ່ໄດ້ແຕະຕ້ອງກັນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ເພາະເພິ່ນຖືວ່າ ການແຕະຕ້ອງ ກັນໃນອະຫວ່າງບ່າວສາວ ແມ່ນຜິດປະເພນີ, ຄົນບ້ານນອກກະເວົ້າວ່າຜິດຜີ ຫລືຜິດວິນຍານບັນພະບຸຣຸດ. ດັ່ງນັ້ນໃນສມັຍກ່ອນນີ້ ຄູ່ພັນ, ຄູ່ບ່າວສາວ ໄດ້ແຕ່ເວົ້າລົມກັນເທົ່ານັ້ນ.

ໃນສມັຍພຣະຄຳພີນັ້ນແຮງເກົ່າກວ່າສມັຍພວກເຮົາອາຍຸ 60 ຂຶ້ນໄປຕັ້ງຫລາຍເທົ່າ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂຢເຊັບຈຶ່ງມີ ບັນຫາໃນຖານະທີ່ເປັນຄູ່ພັນຂອງນາງມາຣີອາ, ລາວຮູ້ວ່າລາວບໍ່ເຄີຍໄດ້ແຕະຕ້ອງສັມຜິດກັບມາຣີອາແຕ່ ປະການໃດ ແຕ່ຢູ່ງກໍເຫັນວ່າມາຣີອາທີ່ເປັນຄູ່ພັນຂອງຕົນມີທ້ອງ. “ຝ່າຍໂຢເຊບຜູ້ເປັນຄູ່ພັນຂອງນາງເປັນ ຄົນມີສິນທັມ ແຕ່ປານນັ້ນທ່ານບໍ່ຢາກໃຫ້ເລື່ອງນີ້ເປັນທີ່ອັບອາຍຂາຍໜ້າແກ່ນາງ ຈຶ່ງຕັດສິນໃຈວ່າຈະ ຖອນພັນເສັ້ງຢ່າງລັບໆ” (ຂໍ້ 19). ພຣະຄຳພີບອກວ່າໂຢເຊບເປັນຄົນມີສິນທັມ ມີຄວາມໝາຍວ່າ;

1. ເພິ່ນເຊື່ອຖືພຣະເຈົ້າຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ແລະຄຳວ່າສິນທັມນັ້ນ ແມ່ນໂຢເຊບເປັນຄົນສິນທັມໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ. (ຄົນມີສິນທັມຄືໂຢເຊບ ຈະມີໃຈໃຫ້ອະພິຍ, ຈະມີຈິດໃຈເມດຕາຕໍ່ຜູ້ກະທຳຜິດ)
2. ເນື່ອງຈາກວ່າໂຢເຊບເປັນຄົນສິນທັມເພິ່ນ ຈຶ່ງບໍ່ໄປເວົ້າປະກາດໃຫ້ບ້ານເມືອງໃຫ້ມາຮືອາໄດ້ອັບອາຍຂາຍໜ້າ, ແລະຍັງເປັນການຖືກຕ້ອງທີ່ໂຢເຊບອາດຈະໃຊ້ກົດເກນ ແລະວັທນະທັມມາລົງໂທດມາຮືອາໄດ້, ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ເຮັດແນວນັ້ນ.
3. ໂຢເຊບຈຶ່ງຕັດສິນໃຈຈະຖອນໝັ້ນຢ່າງລັບໆ ແປວ່າບໍ່ໃຫ້ເຮືອງນັ້ນດັງໄປທົ່ວເມືອງ.

ເຮົາຮູ້ວ່າໂຢເຊບມີຄວາມກັງວົນໃນເຮືອງນີ້ຫລາຍສົມຄວນ ແລະເພິ່ນຄິດຫາທາງອອກທີ່ດີທີ່ສຸດນັ້ນຄືຕ້ອງຈະຖອນໝັ້ນຢ່າງລັບ. “ແຕ່ເມື່ອໂຢເຊບຍັງຄົດໃນເຮືອງນີ້ຢູ່ ກໍມີເທວະດາຕົນນຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາປາກົດແກ່ໂຢເຊບໃນຄວາມຝັນວ່າ, “ໂຢເຊບບຸດດາວິດເອີຍ, ຢ່າຊູ່ຢ້ານທີ່ຈະຮັບນາງມາຮືອາມາເປັນເມັງຂອງເຈົ້າ ເພາະວ່າຜູ້ຊຶ້ງປະຕິສິນທິໃນທ້ອງຂອງນາງກໍເປັນໂດຍເດດພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ” (ມັດທາຍ 1:20). ແປວ່າໃນຂະນະທີ່ໂຢເຊບກຳລັງຄິດວາງແຜນຢູ່ນັ້ນອາດແມ່ນໝົດມື້ໝົດຄືນ ດັ່ງນັ້ນໃນຂະນະທີ່ໂຢເຊບນອນຫລັບໄປ, ໃນຂະນະນັ້ນເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປາກົດຕົວໃນຄວາມຝັນຂອງໂຢເຊບ (ພາສາຊາວບ້ານຈະເວົ້າວ່າ ເທວະດາມາເຂົ້າຄວາມຝັນ) ໂດຍຮ້ອງຊື່ເພິ່ນວ່າ “ໂຢເຊບບຸດດາວິດເອີຍ” ຊຶ່ງເປັນການບົ່ງບອກວ່າ ເທວະດາຮູ້ຈັກໂຢເຊບ ແລະເວົ້າກັບໂຢເຊບ ໂດຍກົງ, ເທວະດາບອກໂຢເຊບວ່າຢ່າສູ່ຢ້ານ ແປວ່າຢ່າສົງສັຍມາຮືອາ ເພາະທັງໝົດນັ້ນແມ່ນເຮືອງຂອງພຣະເຈົ້າ.

3. ຈຸດປະສົງການອັນສຈັນ (1:21-25).

ມາຮືອາຈະມີທ້ອງແລະເກີດລູກມາເປັນພຣະເຢຊູ ແລະພຣະກຸມມານນ້ອຍເຢຊູຊຶ້ງປະຕິສິນທິໃນທ້ອງຂອງຍິງສາວບໍຣິສຸດ ເພາະພຣະອົງບໍຣິສຸດ. ພຣະອົງຊຶ້ງເກີດມາເພື່ອຊ່ອຍຄົນຜິດບາບທັງຫລາຍໃຫ້ພົ້ນຈາກບາບກັມຂອງເຂົາ. ເທວະດາບອກໂຢເຊບໃນຄວາມຝັນວ່າ ‘ນາງຈະປະສູດບຸດ ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງຖວາຍນາມທ່ານວ່າ ເຢຊູ ເພາະວ່າທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະ, ຈະເປັນຜູ້ໂຜດໄພ່ພົນຂອງຕົນໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ’ (ຂໍ້ 21). ເທວະດາທີ່ປາກົດໃນຄວາມຝັນໄດ້ບອກໂຢເຊບໃນຄວາມຝັນມີສອງຢ່າງສຳຄັນຄື;

1. ຈຶ່ງຖວາຍນາມ ວ່າ ເຢຊູ (ແປວ່າຈຶ່ງຕັ້ງຊື່ວ່າ ເຢຊູ). (ຕາມທັມມະດາແລ້ວແມ່ນພໍ່ແມ່ ຫລືຜູ້ໃຫຍ່ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ເດັກນ້ອຍທີ່ເກີດມາ, ແຕ່ສຳລັບພຣະເຢຊູແລ້ວແມ່ນຕັ້ງຊື່ມາຈາກສວັນ.
2. ທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະ, ຈະເປັນຜູ້ໂຜດໄພ່ພົນຂອງຕົນໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ. ແປວ່າໃຜກໍຕາມທີ່ເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກເຢຊູໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ.

ເທວະດາຍັງກ່າວເຖິງຄຳທຳນວາຍໃນ ເອຊາຢາ 7 :14 ວ່າ “ການທັງປວງນີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອຈະໃຫ້ສຳເລັດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ດ້ວຍຜູ້ປະກາດພຣະທັມວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ຍິງພົມມະຈາຣີນັ້ນຈະມີທ້ອງແລະ

ປະສູດບຸດຄົນນຶ່ງ ແລະເຂົາຈະເອີ້ນບຸດນັ້ນວ່າ ເອມານູເອນ” (ແປວ່າ “ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາທັງ ຫລາຍ”) (ມັດທາຍ ຂໍ້ 22-23).

“ມີອໂຢເຊບຕົ້ນຂຶ້ນກໍເຮັດຕາມຄຳທີ່ເທວະດາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສັ່ງນັ້ນ ຄືຮັບເອົານາງມາຮືອາມາເປັນພັຣ ຍາຂອງຕົນແຕ່ບໍ່ໄດ້ສົມສູ່ຢູ່ກັບນາງຈົນປະສູດບຸດຊາຍແລ້ວ ແລະໂຢເຊບໄດ້ເອີ້ນຊື່ບຸດນັ້ນວ່າ ເຢຊູ” (ຂໍ້ 24- 25). ແປວ່າໂຢເຊບປ່ຽນຄວາມຄິດຕົນເອງທີ່ວາງແຜນຈະຖອນໝັ້ນນັ້ນ ແລ້ວມາປະຕິບັດຕາມຄຳບອກເລົ່າ ຂອງເທວະດາ ແລະທັງສອງກໍຕົກລົງກັນວ່າຈະບໍ່ສົມສູ່ກັບນາງຈົນຄອດບຸດ.

ຄຳຖາມ

1. ກ່ອນໜ້າທ່ານມາເຊື່ອພຣະເຢຊູນັ້ນ ທ່ານຄິດແນວໃດກັບເຣື່ອງການເກີດພຣະເຢຊູ?
2. ເມື່ອມາເຊື່ອພຣະເຢຊູແລ້ວທ່ານຈະອະທິບາຍແນວໃດໃນເຣື່ອງນາງມາຮືອາມີທ້ອງດ້ວຍຮິດເດດພຣະ ວິນຍານບໍ່ຮືສຸດ?
3. ໂຢເຊບເປັນຄົນແນວໃດ ຕາມພຣະຄຳພີບົ່ງບອກ?
4. ເປັນຫຍັງໂຢເຊບຈຶ່ງຢາກຖອນໝັ້ນຢ່າງລັບໆ?
5. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ໂຢເຊບຍອມຮັບເອົາມາຮືອາເປັນເມັຍ?
6. ເທວະດາໄດ້ບອກໂຢເຊບອັນໃດແດ່?

ຫວ